

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט, סגן הנשיאה אורן שוורץ

תובע

אפרים נ"ה

ע"י ב"כ עוה"ד בעז בן צור, גיא רוח והדר גולדשטיין

נגד

נתבעים

1. הדס שטייף

ע"י ב"כ עוה"ד דוד זילברבוים, יוחאי שפירא ומוחמד

עבאסה

2. ראובן ברקאי

ע"י ב"כ עוה"ד רם שמגר

3. נורית קנטי

4. אילאיל שחר ליס

5. שמעון אלקבץ (ניתן פסק דין)

6. מדינת ישראל - משרד הביטחון - גלי צה"ל

נתבעים 3-6 ע"י ב"כ עוה"ד קובי דוידוביץ' וחנה לנדאו

פסק דין

1

2

3

4

הרקע לתביעה

1. עורך דין אפי נ"ה, התובע בתביעה דנן (להלן – נ"ה), נחשב בזמנו לדמות החזקה והמשפיעה

בקרבת ציבור עורכי הדין בישראל. בין השנים 2015-2019 כיהן נ"ה בתפקיד יושב ראש לשכת

עורכי הדין. בחודש יוני בשנת 2017 נבחר נ"ה על ידי לשכת עורכי הדין כאחד מנציגיה

בוועדה לבחירת שופטים. נ"ה ניהל את לשכת עורכי הדין ביד רמה. אולם לצד ההערכה לה

זכה על פעילותו הציבורית, התנהלותו עוררה לא מעט ביקורת בקרב מתנגדיו.

10

2. ביום 25.12.2018 הוגש נגד נ"ה כתב אישום בגין יציאה מישראל שלא כחוק בצוותא, כניסה

11

לישראל שלא כחוק בצוותא וקבלת דבר במרמה בצוותא. כתב האישום הוגש מאחר שסייע

12

לבית זוגו לצאת מישראל משערי הביקורת בנתב"ג מבלי להציג את דרכונה, ובדומה לכך גם

13

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ח נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 בחזרתם ארצה (להלן – **פרשת נתב"ג**). עם הגשת כתב האישום הודיע נ"ח על פרישתו
2 מהוועדה למינוי שופטים.
3 פרשה נוספת שנקשרה לנוה עסקה בקשרים מיניים שניהל עם מתמחות. פרשה זו ריחפה
4 מעל נ"ח עוד בטרם התרחשו האירועים נשוא התביעה דנן. הנתבעת 1 (להלן – **שטייף**),
5 עיתונאית שחרטה על דגלה את המלחמה בשחיתות ציבורית ובניצול מיני של נשים, החלה
6 לחקור בעניין. בהמשך לכך נוצר קשר בינה לבין גב' חני נ"ח (להלן – **חני**), מי שהייתה רעייתו
7 של נ"ח באותם ימים.
8
9 3. בנסיבות שונות שעליהן אעמוד במסגרת פסק הדין, הגיעו מספר מכשירי טלפון ניידים שהיו
10 בעבר בשימוש של מר נ"ח לידי צד שלישי – מר יולי רוזנברג (להלן – **יולי**). יולי חדר לתוכנם
11 של המכשירים והפיק מידע שהיה אצור בהם. המידע נמסר לשטייף. מאחר ששטייף סברה
12 כי מדובר במידע בעל ערך חדשותי וציבורי, היא הביאה את הדברים לידיעת הנתבעים
13 האחרים, במטרה לשדר תכנית תחקירים-חדשותית בתחנת הרדיו "גלי צה"ל" בעניינו של
14 נ"ח. בעקבות התערבות גורמים משפטיים נפתחה חקירה משטרתית.
15 המידע נמסר ליחידה החוקרת ושירותה של תכנית התחקירים הוקפא. המידע שהופק
16 מהטלפונים הוביל לחקירה פלילית בפרשה שכונתה "מין תמורת מינוי". נ"ח נחשד כי ניצל
17 את תפקידו ומעמדו הציבורי לקידום עניין של נשים שעמן היה במערכות יחסים, ובמיוחד
18 בעניין מועמדותה של השופטת לשעבר אתי כרייף (להלן – **כרייף**). ביום 16.1.2019 עם פרוץ
19 החקירה הגלויה והסרה חלקית של צו איסור הפרסום, שודר משדר מיוחד בגלי צה"ל
20 בעניינו של נ"ח.
21
22 4. בחודש דצמבר 2019 הודיעה הפרקליטות כי תשקול להעמיד לדין את נ"ח בעבירות של
23 לקיחת שוחד, מרמה והפרת אמונים, ואת כרייף בעבירות של מתן שוחד והשמדת ראיה,
24 בכפוף לשימוע. לאחר השימועים שנערכו, החליט המשנה לפרקליט המדינה במרץ 2021
25 שלא להגיש כתב אישום נגד נ"ח בגין שוחד, מרמה והפרת אמונים. ההחלטה התבססה על
26 קושי ראיתי להוכיח שמערכת היחסים האינטימית קוימה במטרה שנוה יפעל למינויה של
27 כרייף לשיפוט, וכן בשל סוגיית ההגינות הקשורה לאופן השגת הראיות, שהופקו תוך פגיעה
28 קשה בפרטיותו של נ"ח. גם בעניינה של כרייף התקבלה החלטה דומה, והיא פרשה מכס
29 השיפוט.
30
31 5. לטענתו של נ"ח בתביעה דנן, שטייף נטלה את מכשירי הטלפון הסלולריים שלו באופן בלתי
32 חוקי, ללא רשותו וללא ידיעתו. שטייף ידעה שמדובר במכשירים אישיים של נ"ח. למרות
33 זאת, היא גרמה לפריצתם של מכשירי הטלפון הסלולריים, תוך הסתייעות ב"מומחי
34 אבטחה". שטייף עיינה בתוכן שהופק מתוך מכשירי הטלפון הסלולריים, תוך פגיעה חמורה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 בפרטיותו של נ"ה. לאחר מכן, הובא המידע לפני הנתבעים האחרים: נתבע 2 – רזי ברקאי
2 (להלן – **ברקאי**), מי שהגיש את תכנית האקטואליה "מה בוער" בגלי צה"ל; נתבעת 3 –
3 נורית קנטי (להלן – **קנטי**) העורכת הראשית של התכנית "מה בוער"; נתבעת 4 – אילאיל
4 שחר (להלן – **שחר**) מנהלת מחלקת האקטואליה בגלי צה"ל; נתבע 5 – שמעון אלקבץ (להלן
5 – **אלקבץ**) מפקד גלי צה"ל והעורך הראשי של נתבעת 6 – היא תחנת גלי צה"ל (להלן – **גלי**
6 **צה"ל**).
7

8 6. חלקים מתוך המידע נחשפו באמצעי תקשורת שונים, לרבות בשידור בתחנת הרדיו גלי
9 צה"ל. הנתבעים שידרו "משדר מיוחד" בעניינו של נ"ה. במסגרת זו פורסמו איומים
10 והבטחות לפרסם מידע נוסף. אין מדובר בפגיעה בפרטיות שאירעה בטעות, אלא מעשה
11 מכוון של פריצה למכשירים סלולריים של נ"ה ונבירה במידע פרטי ואישי של אדם.
12 כתוצאה מאלה נגרמו לנ"ה נזקים בהיקף של מיליוני שקלים: חלקם בגין נזק ממוני למקור
13 פרנסתו, חלקם בגין פגיעה בפרטיותו ובשמו הטוב וחלקם בגין כאב וסבל שנגרמו לו. בגין
14 נזקים אלה עתר נ"ה בתביעה דנן לחייב את הנתבעים בפיצוי בסך של למעלה מ-7 מיליון ₪
15 מכוח העילות הבאות: פגיעה בפרטיות, פרסום לשון הרע, התרשלות וכן הפרת חובות
16 חקוקות.
17

עיקר טענות התובע

18
19
20 7. שטייף שימשה בזמנים הרלוונטיים לתביעה בתפקיד כתבת לענייני פלילים בגלי צה"ל.
21 בראשית חודש דצמבר 2018 פנה מאן דהוא לשטייף ומסר לה מכשירים ניידים אשר
22 נמצאים בבעלותו ובשימושו הבלעדי של נ"ה. שטייף פרצה את המכשירים באופן בלתי
23 חוקי, בסיועו של מומחה אבטחה. לאחר הפריצה למכשירים, חיטטה שטייף בתכנים
24 המצויים בהם ונברה לעומק בחייו האישיים והפרטיים של נ"ה. שטייף נחשפה לשיחותיו
25 האישיות ביותר של נ"ה עם ילדיו, חבריו ולקוחותיו וכן התאפשר לה לעיין בתמונותיו. כל
26 זאת ללא רשות ובניגוד לחוק. הפריצה למכשירים והעיון בתכולתם פגעה פגיעה קשה ובלתי
27 הפיכה בפרטיותו של נ"ה.
28

29 8. לאחר פריצת המכשירים ועיון בשיחות ובתמונות המופיעות בהם, העבירה שטייף את
30 העתקי המידע מהמכשירים לנתבעים 2-5. יחדיו "צללו" הנתבעים למידע שהתגלה
31 במכשירים. בחודש ינואר בשנת 2019 שודר בגלי צה"ל משדר מיוחד של התוכנית "מה
32 בוער" בהגשתו של ברקאי. במהלך השידור חשפו הנתבעים פרטי מידע שונים שאותם למדו
33 מעיון בתכולת המכשירים, תוך ציון שמו של נ"ה. העברת המידע שנצבר במכשירים לעיון

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 אחרים ושידורו ברדיו מהווה עבירה פלילית. אף לאחר שידור התוכנית הוסיפו הנתבעים
2 "להדליף" חומרים שונים שנצברו במכשירים.
- 3 הנתבעים החזיקו, ומוסיפים להחזיק, בחומרים שנאספו על ידם שלא כחוק מתוך
4 המכשירים. שטייף אף העתיקה את כל המידע על מנת להמשיך לעשות בו שימוש. פנייתו
5 של נ"ה לנתבעים על מנת ששיבו לו את כל החומר שהועתק מהמכשירים לא נענתה.
- 6
- 7 9. פריצה למכשירים הפרטיים של נ"ה מהווה עבירה פלילית הן בהתאם לסעיף 4 לחוק
8 המחשבים, התשנ"ה-1995 (להלן – **חוק המחשבים**) והן בהתאם לסעיף 5 לחוק הגנת
9 הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן – **חוק הגנת הפרטיות או החוק**). השימוש במידע
10 שהתקבל כתוצאה מהפריצה למכשירים מהווה אף הוא עבירה פלילית בהתאם לסעיף 2(ב)
11 לחוק האזנת סתר, תשל"ט-1979 (להלן – **חוק האזנת סתר**). בנסיבות אלה, מעשי הנתבעים
12 מהווים עוולה של הפרת חובות חקוקות כאמור בסעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]
13 (להלן – **פקודת הנזיקין**). וכן מקיימים את יסודות עוולת הרשלנות כאמור בסעיפים 35-36
14 לפקודת הנזיקין. מעשי הנתבעים אף עולים כדי פגיעה בפרטיותו של נ"ה בהתאם לחוק
15 הגנת הפרטיות. זוהי פגיעה אנושה ותקדימית אשר נגרמה מנטילת המכשירים, פריצתם,
16 סריקת המידע, עיבודו, הכנתו לשידור, חשיפה לתכתובות, תמונות והקלטות, פרסומים
17 והדלפות.
- 18
- 19 10. בנוסף על כך - בחודש מאי בשנת 2019 פרסמה שטייף בחשבון הפייסבוק שלה תמונה
20 מפוצלת: מצד ימין תמונה שלה ושל מי ממכריה ומצד שמאל קישור לידיעה מאתר "דה
21 מרקר" שבו התנוססה גם תמונתו של נ"ה. וכך כתבה גב' שטייף: "המבדיל בין קודש לחול.
22 מימין הקודש משמאל תולעת האשפה. סבלנות. לא בכדי שתיקתי רועמת ... סייג
23 לחכמה...". פרסום זה, אשר פגע בשמו הטוב של נ"ה, עולה כדי לשון הרע בהתאם לסעיף 1
24 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן – **חוק איסור לשון הרע**).
- 25
- 26 11. סך הנזקים הלא ממוניים שנגרמו לעו"ד נ"ה הוא 4,141,000 ₪ הכוללים פגיעה בפרטיות,
27 במוניטין, פיצויים עונשיים ולשון הרע. במישור הנזק הממוני, מעשי הנתבעים פגעו ויפגעו
28 בהכנסתו עו"ד נ"ה בהיקף הנאמד במיליוני שקלים ולכל הפחות בסך של 5 מיליון ₪,
29 לתקופה של שלוש השנים הקרובות. הכנסות משרדו ירדו באופן תלול מ-17 מיליון ₪
30 בשנים 2017-2018 ל-12.7 מיליון ₪ בשנת 2019, 10.2 מיליון ₪ בשנת 2020, ול-9.4 מיליון
31 ₪ בשנת 2021.
- 32 מטעמים אלה ונוכח חומרת האירועים, עתר נ"ה לחייב את הנתבעים לפצותו בסך
33 7,141,000 ₪.
- 34

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

עיקר טענות הנתבעים

- 1
- 2
- 3 12. שטייף משמשת כתבת לענייני משטרה ופלילים קרוב ל-30 שנה בגלי צה"ל. במסגרת תפקיד
- 4 זה הגיע אליה מידע, לפיו נ"ה קיים יחסים אינטימיים עם מתמחות אשר ציפו לקבל ממנו
- 5 טובת הנאה בגין יחסים אלה. על רקע מידע זה נוצר קשר בין שטייף לבין חני, רעייתו
- 6 לשעבר של נ"ה. בפגישה שנערכה בין השתיים סיפרה חני לשטייף כי היא מצויה בסכסוך
- 7 גירושין "מכוער", וכי נותרו אצלה בבית כמה מכשירים ניידים שנוה השאיר לשימושה.
- 8 בנסיבות אלה, חני הייתה הבעלים, המחזיקה ובעלת זכות שימוש במכשירים.
- 9
- 10 13. חני היא שמסרה את המכשירים לחנות העוסקת במכירת ציוד לחוקרים פרטיים על מנת
- 11 שיסייעו לה לאתר בהם מידע לצורך הליך הגירושין. אולם, עובדי החנות הסבירו לחני כי
- 12 הם אינם עוסקים בתחום זה. לכן התבקשה לאסוף את המכשירים. בנסיבות אלה, חני
- 13 שאלה את שטייף אם תוכל לסייע לה בעניין, תוך שציינה בפניה כי היא עסוקה עם חמשת
- 14 ילדיה הקטנים ואין לה מושג למי לפנות. בשלב זה הכירה לה שטייף את יולי, אשר הודיע
- 15 כי יוכל לסייע בעניין. לשם כך, יולי ביקש ממנה להעביר אליו את המכשירים.
- 16 לצורך העברת המכשירים ליולי, חני פנתה לאותה חנות והודיעה כי המכשירים ייאספו על
- 17 ידי שליח. ואכן, יולי שיגר שליח שאסף עבורו את המכשירים, מהם הפיק את המידע.
- 18 באופן זה, המכשירים לא היו אצל שטייף מעולם, לא ניטלו או נגנבו על ידה, לא הוחזקו על
- 19 ידה ולא נפרצו על ידה.
- 20
- 21 14. יולי נחשף למידע המעלה חשד חמור לביצוע עבירות פליליות על ידי נ"ה וגורמים נוספים,
- 22 בין היתר, בקשר להתנהלותו של נ"ה עם מינוי וקידום שופטים ממניעים פסולים. מידע זה
- 23 נגע להתנהלותו "העבריינית" של נ"ה. המידע לא כלל פרטים אישיים או מקצועיים, לרבות
- 24 כאלו החוסים תחת חיסיון עו"ד-לקוח. לאחר זמן מה, פנה יולי אל שטייף ושיתף אותה
- 25 במידע.
- 26
- 27 15. מיד עם חשיפתה למידע ולחשדות החמורים שעולים ממנו, ומאחר שמדובר במידע בעל ערך
- 28 ציבורי רב, פעלה שטייף בהתאם לחובותיה החוקיות, המקצועיות, האתיות והמוסריות.
- 29 כך, ביום 23.12.2018 פנתה שטייף לאלקבץ, מי שהיה מפקד גלי צה"ל באותה עת. שטייף
- 30 לא שיתפה את אלקבץ באופן שבו הגיע לידיה המידע, אולם סיפרה כי יש בידיה חומרים
- 31 המצביעים על שחיתויות בתוך מערכת המשפט הקשורות לנ"ה.
- 32 אלקבץ שהבין כי מדובר במידע רגיש, זימן ביום 24.12.2018 פגישת הערכה עם הייעוץ
- 33 המשפטי במשרד גלי צה"ל, בה נכחו: שטייף, אלקבץ, ברקאי וקנטי. בישיבה זו שיתפה
- 34 שטייף את הנוכחים כי ברשותה חומרים בעלי עניין ציבורי רב הנוגעים לנ"ה. שטייף לא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 הצגה את החומרים אך מסרה עדכון כללי בדבר מהותם. היועצת המשפטית שנכחה
2 בפגישה הודיעה כי תבחן ותתייעץ באשר לדרך בה תנהג גלי צה"ל במידע שאותו חשפה
3 שטייף. בנוסף, הורתה כי בשלב זה אין לפרסם את המידע, עד למתן הנחיה בעניין פרסומו.
4 וכך נהגו הנתבעים.
5
- 6 ביום 27.12.2018 התקיימה פגישה נוספת בביתו של ברקאי בנוכחות שטייף, קנטי ושחר.
7 לפגישה זו הגיעה שטייף עם מספר קלסרים. ברקאי, שחר וקנטי עיינו רק במסמכים בעלי
8 עניין ציבורי, אליהם הפנתה שטייף. חומרים אלה לא כללו מידע הנוגע לענייניו האישיים
9 או העסקיים של נ"ה ומכל מקום, הנתבעים לא עשו בו שימוש ולא פרסמו אותו. בפגישה זו
10 מסרה שטייף לקנטי התקן חיצוני – "דיסק און קיי" - שהכיל חומרים הקשורים לענייניו של
11 נ"ה. שטייף ביקשה מקנטי לסייע לה בעיבודם. אולם קנטי לא התעניינה בחומרים אלה.
12 לאחר שנתבקשה על ידי רשויות החקירה, השמידה קנטי את הדיסק און קיי. בהמשך,
13 בהתאם להוראות פרקליטות המדינה, העבירה שטייף את המידע והמסמכים שהיו אצלה
14 לידי משטרת ישראל אשר פתחה בחקירה נגד נ"ה.
15
- 16 ביום 16.1.2019 הוסר צו איסור פרסום בעניין והחקירה בענייניו של נ"ה בחשד לביצוע
17 עבירות מתחום טוהר המידות בקשר למינוי שופטים, הפכה גלויה. עם הסרת צו איסור
18 הפרסום התקיים שידור מיוחד של תכנית הרדיו "מה בוער". במהלך התוכנית התייחסו
19 ברקאי וקנטי להודעת דוברות המשטרה בענייניו של נ"ה ולעניינים נוספים הנוגעים למערכת
20 המשפט. מעבר לכך, לא נחשפו במסגרת התוכנית חומרים בענייניו של נ"ה. יתרה מכך,
21 באותה העת לא היה בידי מי מהנתבעים חומרים שהופקו מהמכשירים, שכן חומרים אלה
22 היו מצויים בידיה של גב' שטייף בלבד והיא כאמור, העבירה אותם למשטרה.
23 בנסיבות אלה, עומדות לנתבעים ההגנות המנויות בסעיפים 18(2)(א) – 18(2)(ד), סעיף
24 18(2)(ו) וסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות. עוד עומדת לנתבעים ההגנה המנויה בסעיף
25 15(11) לחוק איסור לשון הרע.
26
- 27 לטענת הנתבעים 2-6, שטייף לא שיתפה אותם בזמן אמת לגבי האופן בו הגיעו לידיה
28 החומרים וציינה כי אלה הגיעו לידיה מחני. בהמשך, לאחר שהתברר כי המידע הגיע
29 באמצעות חדירה למכשירי טלפון, הודיעה פרקליטות המדינה לשטייף כי לא תייצג אותה.
30 כך, בהליך שלפניי הפרקליטות ייצגה רק את קנטי, שחר, אלקבץ וגלי צה"ל. מחלוקת זו
31 באה לידי ביטוי גם בטענות ההגנה בהליך שלפניי: גלי צה"ל (המדינה) טענה כי היה ויתברר
32 ששטייף פעלה שלא כדין, הרי שגלי צה"ל אינה אחראית לפעולות אלה, שחרגו ממסגרת
33 עבודתה. מנגד, שטייף טענה כי היא פעלה במסגרת תפקידה ועל כן ככל שימצא שהיא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

אחראית כלפי נ"ה, על גלי צה"ל לקחת חלק בנטל זה, באחריות שילוחית לפעילות העיתונאית של שטייף.

19. בדיון שנערך לפני העידו העדים הבאים:

מטעם התובע: התובע; עו"ד אלישע אטיאס (שותפו של נ"ה במשרד עורכי דין); מר דורון הרמן (מי שהיה כתב פלילי בערוץ 13 בזמנים הרלוונטיים לתביעה); רו"ח קובי שטיינמץ (ערך חוות דעת כלכלית מצד נ"ה).

מטעם הנתבעים: גב' הדס שטייף; ק.ח (חברה של "מתמחה" שנקשרה לנ"ה); גב' חני נ"ה (רעייתו לשעבר של עו"ד נ"ה); מר יוליוס (יולי) רוזנברג; מר יצחק טוניק (עיתונאי, עורך ומפקד גלי צה"ל לשעבר, ערך חוות דעת מצד שטייף); מר רזי ברקאי; גב' אילאיל שחר לוי; רו"ח אלישע סער (מי שערך חוות דעת כלכלית עבור המדינה); מר שמעון אלקבץ; גב' נורית קנטי; עו"ד רות דנינו (ראש ענף חקיקה בפרקליטות הצבאית בעת הרלבנטיות); עו"ד מאיה בלומנפלד (היועצת המשפטית של גלי צה"ל בעת הרלבנטיות); ד"ר תהילה שוורץ אלטשולר (מומחית למדיניות של משפט ותקשורת ושל טכנולוגיות חדשות, ערכה חוות דעת מצד המדינה).

דיון והכרעה

20. המחלוקת בין הצדדים נוגעת למספר שאלות מרכזיות:

מה היה הרקע ומה היו הסיבות למסירת מכשירי הטלפון הניידים לשימושה של שטייף, אם בכלל? למי שייכים מכשירי הטלפון והתוכן שמצוי בהם? מי פרץ אל מכשירי הטלפון ומי הפיק את המידע מתוכם? באיזה שלב שיתפה שטייף את הנתבעים האחרים בתוכן המידע שהופק מתוך מכשירי הטלפון? האם שטייף שיתפה את הנתבעים האחרים באשר לאופן בו הופק המידע? איזה מידע הוצג לנתבעים האחרים מתוך מכשירי הטלפון? האם הנתבעים הפיצו מידע מתוך המכשירים לידיעת הכלל? האם המידע שהופק ממכשירי הטלפון הסלולריים והאופן שבו הופק המידע תומכים בטענות ההגנה שהעלו הנתבעים, ובעיקר עם סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות?

21. בטרם אדרש להכרעה בסוגיות השונות, מספר הערות:

ראשית, מאחר שהמחלוקות בתביעה מעוררות שאלות של מהימנות, מתכונת שמיעת העדים לא כללה הגשת תצהירים. כלל החקירות נשמעו בעל-פה (למעט חוות דעת מומחים).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

שנית, במהלך שמיעת הראיות והעדויות בתיק זה עלו עניינים שונים הנוגעים להליכי גירושין מורכבים שהתנהלו בין נ"ה לבין חנ"י. גם תוכנו של חלק מהמידע שהופק ממכשירי הטלפון נגע לעניינים אישיים ביותר של נ"ה ושל צדדים שלישיים שאינם חלק מההליך. משיקולי צנעת הפרט ומתוך הכרה שאין מדובר בעניינים הדרושים להכרעה במחלוקת שלפניי, לא אדרש לתוכנם במסגרת פסק דין זה, אלא אם הם נוגעים במישרין ובאופן רלוונטי לשאלות הטעונות הכרעה בתביעה דנן. שלישית, בתחילה נ"ה תבע גם את שמעון אלקבץ (מפקד גלי צה"ל באותה עת). אולם לנוכח הטרגדיה שפקדה אותו ואת משפחתו במאורעות טבח ה - 7.10.2023, נ"ה החליט לוותר על התביעה נגדו, וזו נמחקה בלא צו להוצאות. עם זאת מר אלקבץ העיד לפניי במסגרת ההליך. לפיכך פסק הדין יכול גם התייחסויות לגבי חלקו בפרשה.

המסכת העובדתית – ניתוח העדויות והראיות

המפגש בין חנ"י לשטייף ויולי במלון מנדרין

22. וכעת נשוב לענייננו - בשנים 2015-2019 כיהן נ"ה בתפקיד ראש לשכת עורכי הדין בישראל. בשנת 2018 נחקר נ"ה בחשד לקבלת דבר במרמה ולעבירה על חוק הכניסה לישראל. ברקע החקירה שני אירועים: ביום 20.9.2018, בעת יציאתו מישראל לתאילנד, נ"ה הזדהה בעמדה ממוכנת וקיבל אישור מעבר ("גייט פאס"), שאותו מסר לבת זוגו, בר כץ, שלא הזדהתה. בר כץ עברה בשער המעבר באמצעות האישור של נ"ה, בעוד נ"ה נצמד לנוסעת אחרת ועבר איתה בו זמנית, ובכך הוסתרה יציאתה של בר כץ מישראל. בדרכם חזרה לישראל ביום 2.10.2018, חזרו השניים על אותה פעולה: נ"ה קיבל אישור מעבר ומסר אותו לבר כץ, אשר עברה באמצעותו. נ"ה נצמד אל בר כץ ועבר איתה יחד בשער המעבר, ובכך הוסתרה כניסתה של בר כץ לישראל. אירוע זה בכניסה לישראל נצפה על ידי בקרית גבולות, שהבחינה בהתנהלותם ועיכבה אותם לחקירה.

23. נ"ה הודה בחקירתו בביצוע המעשה וכן בסיוע לזוגתו לצאת מהארץ ללא ביקורת דרכונים. ביום 25.12.2018 הוגשו כתבי אישום נגד נ"ה וזוגתו בגין יציאה מישראל שלא כחוק בצוותא, כניסה לישראל שלא כחוק בצוותא וקבלת דבר במרמה בצוותא. עם פרסום החשדות נגדו השעה את עצמו נ"ה מהוועדה לבחירת שופטים, ועם הגשת כתב האישום הודיע על פרישתו מהוועדה למינוי שופטים. לפרשה זו נלוו פרסומים רבים והיא נותרה על סדר היום הציבורי לאורך זמן (7/מ, 19/מ, 23/מ, 26/מ). לשלמות התמונה אציין כי ביום 20.9.2022 הורשע נ"ה בשתי עבירות של יציאה מישראל שלא כחוק ובשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 (להלן – **חוק הכניסה לישראל**). בנוסף הורשע נ"ה בשתי עבירות של קבלת דבר במרמה
2 בצוותא לפי סעיפים 29 (רישא) ו-415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן – **חוק העונשין**).
3
4 עוד קודם לכן נקלעו חני ונוה למשבר בחיי הנישואין. 24.
5 לדבריה של חני: "...גיליתי שהוא בוגד בי באמצע יוני, סביבות 3.7 הוא כבר לא היה בבית,
6 חודש לאחר מכן לאחר שהתעמתי איתו הוא הגיש נגדי בקשה ליישוב סכסוך" (פ'ר' עמ'
7 221, ש' 5-7). לדבריה "הלכנו למגשר יעקב כהן, אפי לא הסכים להגיש שום מסמך, ניהלתי
8 מו"מ בעיניים חשוכות, רק לפי מידע שהשגתי לבד" (פ'ר' עמ' 223, ש' 21-22).
9
10 בנסיבות אלה, ועל מנת לקבל מידע נוסף, החליטה חני לנסות ולהפיק מידע ממכשירי 25.
11 הטלפון שנוה השאיר בביתם. וכך עלו הדברים מעדותה: "ההודעות שראיתי מר' (הכוונה
12 למתמחה שהייתה בקשר עם נ"ה – א.ש.) היו הטריגר שפשוט נתנו לי רעיון לפתוח את
13 הטלפונים, לפני כן לא חשבתי על זה. אמרתי אני יכולה לפתוח את הטלפון ולמצוא על מלא
14 חומרים, ידעתי על בר ועל ר', אפי המציא לי מסמכים מזויפים ואמרתי שאני חייבת לפתוח
15 את הניידים כדי למצוא מידע, לא היה לי ספק שאמצא מידע שקשור לנשים ורכוש" (פ'ר'
16 עמ' 224, ש' 1-4). וכן: "עניין אותי הרכוש בעיקר, ניהלנו מו"מ ואפי סירב לגלות מסמכים
17 והיה לי קשה לחתום על הסכם בידיעה שהוא משקר אותי ומרמה אותי ... לא בחלתי בשום
18 אמצעי" (פ'ר' עמ' 224, ש' 6-8).
19
20 חני הסבירה כי בתחילת חודש דצמבר בשנת 2018, לאחר שהחליטה לפתוח את המכשירים 26.
21 ולדלות מהם מידע שיוכל לסייע לה בהליך הגירושין מול נ"ה, פנתה למר מוטי גולן, בעלים
22 של חברת "ספיי שופ". חברה זו, כך לטענת חני, "עוסקת באבטחת מידע ומכשור לחוקרים
23 פרטיים" (פ'ר' עמ' 222, ש' 15-16). לדבריה: "הגעתי אליו לחנות והוא לא היה שם, שמתי
24 אצל המזכירה את הטלפונים ואמרתי שידבר איתי. שמתי שם מכשיר שלי ישן ששכחתי
25 את הסיסמה הישנה שלו שרציתי שיוריד לי גם תמונות וכאלה. מוטי התקשר אליי בערב
26 ושאל מה זה הטלפונים האלה ואמרתי זה טלפונים שלי ישנים, גם לא היה לי מטענים
27 שלהם, לא התעסקתי עם זה, אמרתי אזרוק את זה אצל מישו והוא יביא לי דיסק און קי
28 עם כל החומרים. הוא אמר שהוא לא מתעסק עם זה ושאבוא לקחת את הטלפונים" (פ'ר'
29 עמ' 224, ש' 34-36, עמ' 225, ש' 1-4).
30
31 בינתיים, נוצרה היכרות בין חני לבין שטייף באמצעות ק.ח. כפי שיתואר להלן. 27.
32 חני הסבירה כי "יום אחד הייתי באירוע חברתי בשכונה, זה היה לאחר פרשת שדה
33 התעופה, ניגשה אליי אחת האמהות ואמרה לי גיסתי לעתיד (ק.ח. – א.ש.) סיפרה לי
34 שחברה טובה שלה היה לה רומן ארוך עם אפי במחצית השנייה של 2017. מאוד הופתעתי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

ואמרתי לה אני רוצה לדבר איתה, האמא קישרה בינינו וק' סיפרה לי מה היא יודעת על
הרומן של חברה שלה, ר' עם אפי והיא העבירה אליי הרבה הודעות וואטסאפ שמוכחות
את הרומן של אפי ואת השיח בין אפי לאותה ר.כ שהיא צריכה הארכת זמן ושיעזור לה עם
דברים בבחינה" (פר' עמ' 223, ש' 24-29).

גרסה דומה עלתה מעדותה לפניי של ק.ח. אשר הסבירה: "... הבת של גיסתי הייתה בבית
הספר או בגן עם הבן או הבת שלהם (של הזוג נוה – א.ש.), ברגע שהתגלתה הפרשה בר כ',
חני סיפרה את זה לגיסתי וגיסתי התקשרה אליי ואמרה לי שחני בוכה, עצובה, אמרתי לה
תגידי לה שאין לה על מה כי זה לא רק היא ויש עוד הרבה. אחר כך גיסתי אמרה לי שחני
רוצה לדבר איתי ואמרתי לה אין בעיה, חני התקשרה אליי" (פר' עמ' 208, ש' 27-31).

28. ק.ח. פנתה לערוץ 10 לצורך פרסום מערכת היחסים בין נוה לבין ר.כ. כך עלו הדברים
מעדותה של ק.ח.: "ר.כ פנתה אליי ורצתה לצאת עם המידע הזה החוצה באמצעות ערוץ
10 או 13" (פר' עמ' 210, ש' 18) וכן: "ר' הבינה שאפי לא יביא לה את הבחינות והיא פנתה
אליי ושאלה אותי אולי אני אצא עם זה החוצה? הייתה לנו פגישה או בערוץ 10 או 13, את
השם של הכתבת אני לא זוכרת, היא העבירה וגם אני חומרים לערוץ 10 ואחר כך היא
ביקשה שזה לא יפורסם" (פר' עמ' 208, ש' 18-20).

29. ככל הנראה בשלב זה פנתה ק.ח. לשטייף לצורך פרסום פרשת המתמחות. פרט זה לא עלה
בבירור מעדותה של ק.ח., אולם מעדותן של חני ושטייף מצטיירת התמונה העובדתית
הבאה: חני הסבירה כי ק.ח. פנתה לערוץ 10 "ורצתה להביא להם את החומרים
(ההתכתבויות בין נוה לר.כ. – א.ש.) כדי שיפרסמו את הקשר של אפי עם ר' ... הם
התמהמהו ואז היא (ק.ח. – א.ש.) מיוזמתה פנתה להדס שטייף, היא רצתה שהדס תפרסם
את זה" (פר' עמ' 225, ש' 11-13). דברים דומים עלו מעדותה של שטייף: "מגיע אליי מידע,
הייתה מלחמה של מתמחים נגד אפי נוה ... פנו אליי ואמרו לי שיש חומרים מהם עולה
שאפי נוה מקיים יחסי מין עם מתמחות ובתמורה לכך הוא נותן להן כל מיני טובות
הנאה..." (פר' עמ' 159, ש' 7-9).

30. שטייף הסבירה כי "בשיחה שלי עם ק' ... התברר שהיא חברה מאוד טובה של חני ... היא
סיפרה לי שחני עם בטן מלאה, פרשת שדה התעופה הייתה בפרצוף שלה, היא ממליצה לי
לדבר עם חני כי חני אמרה שהיא יודעת על עוד מתמחות ועוד נשים" (פר' עמ' 160, ש' 21-
19). חני הוסיפה כי "... היא (ק.ח. – א.ש.) מיוזמתה פנתה להדס שטייף, היא רצתה שהדס
תפרסם את זה אז ק' סיפרה להדס שהיא מכירה אותי ואנחנו גרות באותה שכונה, הדס
ביקשה מק' את הטלפון שלי וק' התקשרה אליי והסכמתי לתת לה את מספר הטלפון" (פר'
עמ' 225, ש' 12-15).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1
2 גם ק.ח. אישרה כי ההיכרות בין חני לבין שטייף נעשתה באמצעותה: "יום אחד הייתי
3 בשירותים ונפל לי הפלאפון לאסלה וחני חיפשה אותי יום יומיים ולא עניתי לה כי לא היה
4 לי טלפון, סיפרתי לה שלא היה לי פלאפון, אני חושבת שהיא אמרה לי טוב שהזכרת לי
5 טלפונים יש לי את הטלפונים של אפי, כך העניין התגלגל, אמרתי לה אם היא רוצה לצאת
6 עם זה החוצה והיא אמרה לי שכן ואני חושבת שתיווכתי בין הדס לחני. אני חושבת
7 שביקשתי אישור מחני להעביר את הטלפון שלה להדס אם אני לא טועה" (פרי' עמ' 209, ש'
8 6-2).
- 9
10 31. לטענת שטייף, "יום או יומיים" לאחר פגישתה עם ק.ח., היא התקשרה לחני, הציגה את
11 עצמה והן קבעו להיפגש בבית קפה במלון מנדרין בתל אביב. לדבריה: "הייתה שיחה קצרה
12 ... הצגתי את עצמי זו הייתה שיחה של כמה שניות וקבענו להיפגש ... אמרתי לה שאני בתל
13 אביב בפגישה ואדבר איתה" (פרי' עמ' 160, ש' 24-30). חני הסבירה כי "היא (שטייף – א.ש.)
14 דיברה איתי בטלפון ואמרה שהיא עושה תחקיר על אפי והגיע אליה מידע שיש לאפי קשרים
15 עם מתמחות שהוא נותן סיוע ודברים שקשורים ללשכה ורציתי לשמוע" (פרי' עמ' 225, ש'
16 22-21) לכן השתיים קבעו להיפגש (פרי' עמ' 225, ש' 25). לטענת חני, "לא קבענו מועד אבל
17 למחרת היא מסמסת לי שהיא נמצאת במנדרין בבית קפה ואני יכולה לבוא" (פרי' עמ' 225,
18 ש' 28-27).
- 19
20 32. ביום הפגישה ובטרם הגעתה של חני, כבר ישבה שטייף בבית הקפה עם יולי.
21 שטייף הסבירה כי בינה לבין יולי קיימת היכרות ארוכת שנים. לדבריה, הוא "איש קשר
22 שלי הרבה מאוד שנים, הוא היה קשור מאוד גם במשטרה וגם היו לו חברים וחברות
23 במשטרה, הוא רצה שאטפל בסיפור מאוד קשה של קצינת משטרה שהתעמרו בה, הוא נתן
24 לי את הרקע להתעמרות, הוא אמר שחייבים לעזור לה" (פרי' 161, ש' 1-3).
25 שטייף הסבירה כי חני הגיעה לפגישה עימה ולא עם יולי. לכן כשחני הגיעה לבית הקפה
26 במנדרין, שטייף עברה מהשולחן בו ישבה עם יולי לשולחן אחר ושם ישבו היא וחני בלבד
27 (פרי' עמ' 161, ש' 5-6). גרסאות דומות עלו מעדותה של חני (פרי' עמ' 225, ש' 31-30) וגם
28 מעדותו של יולי (פרי' עמ' 309, ש' 24-25, 29).
- 29
30 34. בשלב זה שיתפה חני את שטייף בהליך הגירושין שהתנהל באותה עת בינה לבין נוה. בטספ,
31 חני שיתפה את שטייף בדבר המכשירים שמצויים בביתה, וברצונה להפיק מהם מידע: "אני
32 במו"מ עם אפי והיא שאלה אותי אם יש לי אקטואר או רואה חשבון ואמרתי שאני מנהלת
33 מו"מ בחושך מוחלט והיא ייעצה לי לקחת רו"ח ואקטואר ולא לחתום על הסכם מבלי שאני
34 לא יודעת את מלוא הזכויות שלי. בסוף השיחה מיוזמתי אמרתי לה שיש לי בבית מספר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

ניידים ישנים ושמתי אותם במעבדה לפתוח אותם ואמרו לי שהמעבדה לא מתעסקת ואני צריכה לחפש מישהו שיפתח לי אותם" (פר' עמ' 10-14).

35. לדברי חני, בשלב זה שטייף אמרה לה שהיא מכירה "חוקרים פרטיים ואנשי סייבר" שיוכלו לפתוח את המכשירים ולהפיק מהם מידע. לאחר שביצעה שתי שיחות טלפון לאנשים שונים כאשר "אחד לא ענה ואחד אמר שאביא את הטלפונים" (פר' עמ' 226, ש' 15-16), החליטה שטייף לפנות ליולי ולשאול אותו אם יוכל לסייע בעניין זה. וכך עלו הדברים מעדותה של חני:

"היא אמרה רגע אולי אפשר לשאול את יולי ואז היא קראה ליולי שיצטרף לשיחה שלנו, הוא שאל אותי איזה ניידים יש לי ואמרתי לו את הסוג והוא אמר שזה הליך פשוט, לחבר כבל למחשב והוא יכול לנסות לעזור. בגלל שבאותה נקודה עוד לא ביררתי מספיק מה התחנה הבאה ממוטי גולן ולא איתרתי מישהו שיפתח לי את הניידים, אמרתי במקום לבזבז זמן אביא את זה ליולי ונראה איך מתקדמים משם"

(פר' עמ' 226, ש' 16-20)

36. שטייף הסבירה כי במהלך הפגישה שיתפה אותה חני בהליך הגירושין הקשה שהיא עוברת מול נ"ה, וסיפרה לה כי היא חוששת שונה מסתיר ממנה רכוש. בהמשך, סיפרה לה חני על טלפונים ניידים שהיו בשימוש של נ"ה ואשר מצויים בביתם המשותף וכן על רצונה לדלות מהטלפונים מידע שיסייע לה בהליך הגירושין, כדלקמן:

"בשלב הזה היא מספרת לי על טלפונים שלה, היא אומרת לי שיש לה מספר טלפונים, לא זוכרת כמה היו ... היא אומרת שאלה טלפונים משניים שהיו בעבר של אפי, כאלה החליף חדשות לבקרים, כל 3 – 4 חודשים, הם קנו אותם מהכסף שלהם והוא נתן לה כדי שתיתן לילדות לשחק בהם. הטלפונים האלה נזרקו במגירה בבית. כשהתחיל סיפור הגירושין והיא הייתה תחת התעללות כלכלית לדבריה, היא נזכרה בטלפונים שהיו שנים במגירה ונתנה אותם לאחיין שלה שימכור כי הוא אמר לה שהיא יכולה לקבל אלף שקל על אחד, כשפרצה פרשת שדה התעופה היא הבינה שיכול להיות שבטלפונים האלה היא תמצא את הנכסים שלדעתה אפי מנסה להבריח ממנה, היות והיא קיבלה כל מיני עדויות מחברות שלה על עוד נשים שהן מכירות, היא חשבה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

שבועדאי יש עוד נשים ולכן היא לוקחת את הטלפונים מאחיו שלה
והולכת למעבדה בתל אביב ונותנת את הטלפונים ומבקשת לפתוח
אותם ולראות מה יש בהם, משאירה את הטלפונים והולכת. אני לא
יכולה להגיד באיזו נקודת זמן היא סיפרה שהם לא הצליחו לפתוח את
הטלפונים והיא אמרה הם כנראה לא מקצועיים"

(פר' עמ' 161, ש' 30-36, עמ' 162, ש' 1-6)

37. לטענת שטייף, חני שאלה אותה אם היא מכירה חוקר פרטי שיכול לפתוח טלפונים. שטייף
השיבה כי היא לא מכירה אבל "יש לי חברים, אני עובדת עם משרדי חקירות ועורכי דין ...
אמרתי שאני אבדוק. אני עושה שני טלפונים בפניה, אחד מהם לחוקר פרטי באזור נתניה
חבר טוב שלי והוא לא עונה לי. אז אני מתקשרת לחבר נוסף, משרד חקירות בתל אביב,
הוא חבר טוב שלי ... הוא אמר לי תביאי לי את הטלפונים נראה מה אפשר לעשות. אז אני
מסתכלת על יולי שעסוק בטלפון שלו ואני קוראת לו אלינו, אני אומרת לחני זה חבר טוב
שלי אולי הוא מכיר או יודע, חני מספרת לו מה הסיפור על הטלפונים והוא אומר לה יולי
כיולי איפה הטלפונים, היא נותנת לו את הכתובת והוא אומר לה אין לי זמן כרגע, אשלח
שליח שיביא אליי את הטלפונים" (פר' עמ' 162, ש' 8-16).

38. גם יולי הסביר כי נפגש עם שטייף בקפה במנדריין "לגבי חברה טובה, קצינה בתפקיד
במשטרה שעוברת הטרדה מינית על ידי אחד מהקצינים במחוז וידעתי שהדס מכירה את
מפקד המחוז הספציפי ולכן רציתי לשבת עם הדס" (פר' עמ' 317, ש' 25-26). בשלב מסוים
הגיעה חני למקום לצורך פגישה עם שטייף. השתיים עברו לשבת בשולחן נפרד ולאחר
שניהלו שיחה ביניהן, קראו ליולי להצטרף אליהן (פר' עמ' 318, ש' 12-16). את השיחה עם
חני תיאר יולי כדלקמן:

"ת. כשבאתי לשולחן שלהן היא סיפרה שהיא צריכה עזרה עם
טלפונים, לפתוח אותם, היא בהליך גירושים עם אפי, אם אני יכול
לפתוח אותם היא מחפשת נשים, בגידות וכספים.
ש. אחרי שחני מספרת לך על הטלפונים, היא מספרת לך איפה הם
נמצאים?
ת. כן, הם היו במעבדה שבדיעבד אני יודע של מי, בחור בשם מוטי גולן.
ש. היא אומרת שהם היו במעבדה..
ת. היא אומרת שלא הצליחו לפתוח אותם שם, היא אמרה שלפני כן
היא שמה אותם במעבדה של קרוב משפחה, חנות סלולר, אבל בסוף

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

הם היו אצל מוטי גולן ומשם הם נאספו עם שליח שלי, לדעתי יום
יומיים אחרי שהוא הביא לי אותם".

(פר' עמ' 309, ש' 29-30, עמ' 310, ש' 1-6)

לדבריו, החליט לסייע לחני ולא עניינה אותו השאלה מי הבעלים של המכשירים: "כשחני
מבקשת והיא יושבת עם חברה מאוד טובה שלי, מבחינתי חברה של הדס זו חברה שלי. לא
מעניין של מי הטלפונים, אני רוצה למצוא ניאופים וכספים, הליך גירושם ... זה מה
שמעניין אותי" (פר' עמ' 312, ש' 15-18).

39. לסיכום עד כה, מעדותם של חני, שטייף ויולי עולים הדברים הבאים:

ההיכרות בין חני לבין שטייף נוצרה באמצעות ק.ח., ולאחריה נפגשו השניים בבית קפה
במלון מנדרין בתל אביב. בפגישה זו, שיתפה חני את שטייף בפרטי הליך גירושיה עם נ"ה
וכן מסרה כי ברשותה מספר מכשירי טלפון ניידים שהיו בשימוש של נ"ה. חני הסבירה כי
ברצונה לפרוץ את המכשירים כדי להפיק מהם מידע אשר יסייע לה בהליך הגירושין,
וביקשה משטייף סיוע באיתור גורם מקצועי שיוכל לעשות זאת. שטייף ניסתה לסייע לחני
בפנייה לחוקרים פרטיים, ובמקביל ביקשה מיולי, שנכח במקום, להצטרף לשיחה. שטייף
הציגה את יולי כ"חבר שאולי יוכל לסייע" בפריצת המכשירים. לאחר שחני שיתפה את יולי
ברצונה לפתוח את המכשירים, יולי השיב כי יוכל לסייע לה.

40. לטענת נ"ה, נוכחותו של יולי בבית הקפה באותה עת בה התקיימה הפגישה בין חני לבין
שטייף איננה מקרית. נוכחותו תוכננה מראש על ידי שטייף, אשר הייתה מודעת לקיומם
של הטלפונים הניידים טרם הפגישה הפרונטלית עם חני, ורצתה שיולי יסייע בפריצתם
ובשליפת המידע מהם.

מנגד, לטענת שטייף מדובר במפגש ספונטני - הפגישה עם חני והפגישה עם יולי נערכו באותו
מקום ובאותו זמן אולם "מאוד במקרה" (פר' עמ' 193, ש' 27). לדבריה, פגישתה עם יולי
בבית הקפה נעשתה מאחר ש"הוא רצה שאטפל בסיפור מאוד קשה של קצינת משטרה
שהתעמרו בה. הוא נתן לי את הרקע להתעמרות, הוא אמר שחייבים לעזור לה" (פר' עמ'
160, ש' 32-33). במקביל, חני הגיעה לפגישה עימה. לדברי שטייף "היא (חני - א.ש.) לא
יודעת מי זה יולי" וכשהיא הגיעה, שטייף קמה "מהשולחן שישבתי עם יולי וישבנו בצד"
(פר' עמ' 161, ש' 2-3).

41. כשעומתת שטייף עם הטענה כי תכננה מראש את נוכחותם של חני ויולי בבית הקפה של
מלון מנדרין, השיבה כדלקמן:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1
2 "ש. אמרת שהתקשרת לשני משרדי חקירות ואחד המשרדים אמר לך
3 תביאי, למה החלטת להביא את רוזנברג? אני אומר לך שמראש הבאת
4 אותו.
5 ת. לא הבאתי אותו, נפגשנו.
6 ש. למה חיברת אותו לאירוע במקום להביא למשרד החקירות?
7 ת. הוא היה שם, ידעתי שהוא חוקר, שאלתי אם הוא יכול לעזור, הוא
8 שמע את חני וחני אמרה לו הטלפונים במשרד זה וזה, הוא אמר אני
9 אשלח שליח והוא יביא לי את הטלפונים".

10
11 (פר' עמ' 194, ש' 35-36, עמ' 195, ש' 1-4)

12
13 42. גם יולי כפר בטענתו של נוה, לפיה נוכחותו במלון מנדריין כדי שייסייע לחני תוכננה מראש
14 על ידי שטייף:
15

16 "מה היא (שטייף – א.ש.) אומרת לך?
17 ת. שאנחנו צריכים להיפגש, יש לה מידע אם אני יודע שיש לה מידע
18 שאפי מקיים יחסי מין עם מתמחות, אמרתי לה שמועות על אפי יש לא
19 מעט, אבל שמועות זה שמועות, היא אומרת יש לי דברים שאני יודעת.
20 תספרי לי בהזדמנות, אני נפגש איתה בעניין שאני צריך אותה בכלל
21 לגבי חברה טובה, קצינה בתפקיד במשטרה שעוברת הטרדה מינית על
22 ידי אחד מהקצינים במחוז וידעתי שהדס מכירה את מפקד המחוז
23 הספציפי ולכן רציתי לשבת עם הדס, המיקום היה נוח גם לי, המשרד
24 שעבדתי היה מטר משם. עד הרגע שהוסמכתי הייתי רשום כמתמחה.
25 ש. האם היא לא אמרה לך שהפגישה תהיה עם חני נוה?
26 ת. ממש לא".

27
28 (פר' עמ' 317, ש' 22-30)

29
30 43. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי במוצגים, אני סבור כי גרסאותיהם של שטייף
31 ויולי בבית המשפט מעוררות ספקות של ממש, ואסביר.
32 בראש ובראשונה הגרסה שהוצגה לפניי על ידי שטייף אינה מתיישבת עם גרסתה במשטרה.
33 מדובר בהודעה במשטרה מיום 10.1.2019 (ת/22). לפי אותה הודעה שחתומה על ידי שטייף,
34 ביום 4.12.2018 פנה אליה מתמחה שביקש "להיפגש בדחיפות". בפגישה בין השניים, סיפר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ח נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 לה המתמחה על קשרים אינטימיים שנרקמו בין המתמחה ר.כ. לבין נ"ח בתמורה לסיוע
2 בבחינות הלשכה. עוד סיפר לה המתמחה על ק.ח., חברתה הטובה של ר.כ. אשר החזיקה
3 בהקלטה של ר.כ. בעניין יחסיה האינטימיים עם נ"ח. לדבריה, בשלב זה היו ידועות לה
4 מספר עובדות: "שק.ח. דיברה גם עם אשתו של אפי נ"ח, חני נ"ח וחני סיפרה לה בתמימות
5 על טלפונים זרוקים של אפי נ"ח בבית ושהיא נתנה אותם לחנות מומחה לפיצוח בדיזינגוף
6 ... החלטתי ליצור קשר עם חני נ"ח מתוך הבנה שיש לי גישה לנשים והייתי רוצה לשמוע
7 ממנה מה יש לה. יצרתי קשר עם חני נ"ח ... היא סיפרה לי שאי אפשר לעשות שימוש
8 בטלפונים כי המעבדה טוענת שאפי נ"ח עשה איזשהו צעד שאי אפשר לפרוץ אותם ואין
9 עליהם כלום. עשיתי מספר שיחות טלפונים עם גורמים שונים שאינני יכולה לחשוף ... כך
10 הצלחתי להגיע לגורם המוכר לי היטב שאמר לי שאין שום בעיה ושאיני אביא לו את
11 הטלפונים ושנוכל לפתוח אותם. ביום 17.12.18 אני קובעת פגישה עם חני נ"ח והגורם הנסוף
12 ... במעמד הפגישה ה"גורם" אומר שהוא ייקח את הטלפונים ואני יעודכן בהמשך ואנחנו
13 נפרדים" (ש' 48-46, 60-59, 64-61, 69-67, 76-75).

14
15 44. כפי שעולה מהודעתה המפורטת של שטייף במשטרה, היא ידעה היטב טרם המפגש בבית
16 הקפה שחני מחזיקה במכשירי טלפון ניידים אשר היו בשימוש של נ"ח. עוד ידעה שטייף
17 כי חני רוצה "לפתוח" את המכשירים ולהפיק מהם מידע. זה היה המניע ליצירת הקשר עם
18 יולי. במילים אחרות, מדובר בהליך תלת שלבי: בשלב ראשון שיחה עם "מתמחה"; בשלב
19 שני פנייה יזומה של שטייף אל חני וקבלת מידע בעניין הטלפונים של נ"ח וחוסר היכולת של
20 חני לפרוץ אותם; בשלב שלישי המפגש המשולש במלון מנדרין.
21 אם כן, לפי גרסתה המוקדמת של שטייף במשטרה, היא תכננה מראש את הפגישה
22 המשולשת: חני-שטייף-יולי. מטרתה של הפגישה הייתה הפקת המידע מהטלפונים
23 שהשאיר נ"ח מאחור. המסקנה היא שהודעתה של שטייף במשטרה בדבר הנסיבות שקדמו
24 לפגישתה עם חני סותרת את גרסתה בחקירה שכנגד בבית המשפט באותו עניין.
25

26 45. חיזוק מסוים לכך שהפגישה המשולשת במלון מנדרין לא הייתה פגישה ספונטנית עולה
27 דווקא מגרסתה של שטייף בבית המשפט. לפי גרסה זו, בפגישה שנערכה בין שטייף לבין
28 חני, שיתפה אותה האחרונה בניסיון לפרוץ את המכשירים ולדלות מהם מידע באמצעות
29 "ספיי-שופ". ניסיון זה כשל לאחר שמוטי גולן, מ"ספיי שופ" הודיע לה ש"המעבדה לא
30 מתעסקת". לפיכך חני חיפשה סיוע בעניין פריצת המכשירים. על מנת לסייע לה, פנתה
31 שטייף לשני חוקרים פרטיים ולבסוף פנתה ליולי אשר הסכים לסייע (פרי' עמ' 226, ש' 20-
32 12; פרי' עמ' 161 ש' 36-35, עמ' 162, ש' 3-1, 5-13; פרי' עמ' 309, ש' 29-30, עמ' 312, ש' 15).
33 גרסה זו מלמדת על אירוע מורכב ומתמשך. אם יולי המכר הקרוב של שטייף ובעל היכולת
34 נכח באותו מקום (בית הקפה), מדוע פנתה שטייף לצדדים שלישיים שיפרצו את הטלפונים?

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוח נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

אם כן, גרסה זו מתיישבת יותר עם גרסתה הראשונה של שטייף במשטרה, לפיה המידע נמסר לה בשיחת טלפון מקדימה עם חני, שרק בעקבותיה נקבעה הפגישה במלון מנדרין. מסקנה זו משתלבת עם הודעתה של חני מיום 15.8.2019 במשטרה (ת/31). על פי ההודעה שמסרה חני: "(שטייף – א.ש.) סימסה לי שהיא בצפון תל אביב לידי ושהיא תשמח לפגוש אותי ורשמה לי "אפילו כדאי לך" ואז פגשתי אותה במנדרין. כשאני הגעתי למלון ראיתי שיושבים שם היא ובחור שקוראים לו יולי. היא אמרה לי שהוא עוזר לה".

46. ככלל, יש להעדיף גרסאות שנמסרו בזמן אמת שכן הן משקפות לרוב את התמונה המלאה והאמיתית, בטרם עוצבו מחדש. לעומתן, גרסאות כבושות ומאוחרות, אשר גובשו בדעבד, עלולות להיות מושפעות משיקולים זרים או מהרצון להגן על אינטרסים שונים. על כן משקלן הראייתי הוא מופחת (ע"פ 421/71 מימון נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(1) 281, 287 (1972); פרי"ק (מחוזי-ירושלים) 1363-03-18 עמותת תלמוד תורה נ' טוקצ'ינסקי פסקה 83 (נבו 17.12.2024)). הודעותיהן של חני ושל שטייף במשטרה הוגשו בהסכמת הצדדים והן נחקרו עליהן בחקירה נגדית. שטייף אף אישרה כי היא עומדת מאחורי ההודעות שמסרה במשטרה (פרי' עמ' 171, ש' 35). מדובר בגרסאות ראשוניות ו"טריות" שנמסרו קרוב להתרחשות האירועים.

בנוסף, הודעתה של שטייף נמסרה על רקע הבנתה כי בקשתה לקבלת חסינות תיבחן בחיוב (פרי' עמ' 190, ש' 23-28). שטייף אף הסבירה כי בזמנו היא לא תיארה לעצמה שתיתבע בעתיד בהליך אזרחי על ידי נוח. כך עלו הדברים מעדותה לפניי:

"ש. לקחת בחשבון שתוגש נגדך תביעה אזרחית?"

ת. ממש לא. לא חשבתי שאדם שפגע במערכת המשפט יתבע תביעה

אזרחית. זה נראה לי מופרך"

(פרי' עמ' 191, ש' 21-22)

47. נסיבות אלו, הכוללות חסינות מפני העמדה לדין פלילי והיעדר ציפייה להיות נתבעת בהליך אזרחי, מעניקות לגרסה שנמסרה על ידי שטייף במשטרה מעמד אותנטי ומטביעות בה חותם של אמינות. בהתאם לכך יש להעניק להודעותיה במשטרה משקל ראייתי משמעותי. לא כך הוא הדבר באשר לעדותה של שטייף בחקירה שכנגד. עדות זו נחשבת "גרסה כבושה" של צד בעל עניין בתוצאות ההליך. לפיכך, אני סבור כי משקלה מועט.

48. על כל אלה יש להוסיף את עניין המניע האישי. ואנמק.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 מעדותו של יולי התברר כי הוא אחד ממובילי מחאת המתמחים נגד נ"ה והשתתף
2 בעשרות מחאות (פר' עמ' 312, ש' 31). לדבריו: "...ברגע שאפי אמר אתם צריכים רק תעודת
3 זהות להתקבל ללמוד משפטים ולדעת לנשום, אפי זימן אותנו להפגנות מול הבית שלו והוא
4 קיבל אותן כמו שצריך. אני לא מתבייש בזה" (פר' עמ' 312, ש' 27-29). וכן: "איפה שהתנובע
5 חשב שהוא הוועדה הבוחנת והתבלבל היינו שם" (פר' עמ' 312, ש' 34-35). יולי אף אישר
6 בחקירה שכנגד כי היה שותף להקמת סיעה שהתמודדה לבחירות ללשכת עורכי הדין בשנת
7 2023 ואשר מטרתה למנוע מנוה "לחזור להיות ראש לשכת עורכי הדין" (פר' עמ' 314, ש'
8 3-1, 8-6).

9
10 49. בין שטייף לבין יולי קיימת היכרות של מספר שנים. כך, יולי הסביר כי הם "מכירים למעלה
11 מעשור, היו לנו דברים משותפים בכל מיני נושאים, יש לנו חברים משותפים" (פר' עמ' 309,
12 ש' 21-22). על רקע היכרות זו, אני משוכנע כי שטייף הייתה מודעת לאיבה שחש יולי כלפי
13 נ"ה. שטייף אף הייתה מודעת ליכולותיו הטכניות הגבוהות של יולי, בהיותו חוקר פרטי.
14 נסיבות אלה תומכות בגרסתה הראשונית במשטרה, לפיה היא זו שיזמה וארגנה את
15 הפגישה המשולשת בינה לבין חני ויולי. פגישה שמטרתה אחת - העברת המכשירים ליולי
16 לצורך הפקת המידע. מטרה זו מתיישבת עם המניע האישי שהיה לכל אחת ואחד
17 ממשתתפיה: חני - הרעיה הנבגדת שביקשה לקבל מידע אשר יסייע לה בהליך הגירושין
18 הקשה; שטייף - העיתונאית החוקרת, שחרטה על דיגלה מאבק בשחיתות ובמנצלי
19 המרות; יולי, החוקר הפרטי שהיה מהגורמים המרכזיים במחאת המתמחים נגד נ"ה.

20
21 50. אף אם אניח לזכותה של שטייף כי היא לא יזמה ותכננה מראש את הגעתו של יולי כדי
22 שיתגבר על המכשול הטכני בהפקת המידע מהטלפונים, אין בכך כדי להרחיק את שטייף
23 מאירוע פריצת הטלפונים.

24 ובמה דברים אמורים?
25 מתוך עדותה של שטייף עולה כי במהלך הפגישה הייתה זו היא שיזמה את יצירת הקשר
26 בין חני לבין יולי ואף זו שתיווכה ביניהם בפגישה (פר' עמ' 172, ש' 9-13). הדברים נעשו
27 באמצעות הזמנתו של יולי לשולחן של השתיים ושיתופו בדבר רצונה של חני לפרוץ את
28 המכשירים. וכך עלו הדברים מעדותה של שטייף: "אני מסתכלת על יולי שעסוק בטלפון
29 שלו ואני קוראת לו אלינו, אני אומרת לחני זה חבר טוב שלי, אולי הוא מכיר או יודע, חני
30 מספרת לו מה הסיפור על הטלפונים והוא אומר לה יולי יכול איפה הטלפונים, היא נותנת
31 לו את הכתובת והוא אומר לה אין לי זמן כרגע, אשלח שליח שיביא אליי את הטלפונים"
32 (פר' עמ' 162, ש' 10-13; וראו גם: עדותה של חני פר' עמ' 226, ש' 16-20; עדותו של יולי פר'
33 עמ' 318, ש' 12-16).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

מסקנה זו מתיישבת עם גרסתו של יולי במשטרה: יולי הסביר בעדותו במשטרה כי "הדס שטייף מזכירה לי חזור והזכר שרק אם אני יכול לעזור לה ואם אני אצליח לפתוח אותם (את המכשירים – א.ש.) על מנת שהיא תדע אם יש בהם חומר בעל ערך עיתונאי – אז בסדר, ואם לא אצליח לעזור לה, היא מבקשת שאני אחזיר לה אותם כמו שהם ללא שאערב אנשים נוספים חיצוניים" (ת/23, ש' 56-60). זוהי פעולת שידול משמעותית מצידה של הדס שנועדה להניע את יולי להשלים את פריצת הטלפונים שהגיעו לידיה ולדלות מהם את המידע שישמש אותה לצורך הכנת התחקיר שעליו עמלה. כל אלה מחזקים את המסקנה לפיה שטייף הייתה הגורם המרכזי שטווה את החוטים כדי להפיק את המידע שהיה אצור בטלפונים, מתוך הבנה עמוקה כי יהא בתוצרים לסייע לכל השותפים בהשגת יעדיהם, איש איש לפי מניעיו.

לפיכך אני קובע כי שטייף הייתה הגורם המרכזי שיזם את הקשר בין חני לבין יולי, לצורך הפקת המידע מהטלפונים שהיו בחזקתה של חני באותה עת. שטייף אף שידלה את יולי להשלים את משימתו, על מנת שתוכל לקבל מידע מהותי שיבסס את התחקיר העיתונאי בעניינו של נ"ה. בהתחשב בהתנהלותה זו, אני דוחה את טענתה של שטייף לפיה היא אינה קשורה ואינה אחראית לפעילותו של יולי בעניין.

51. אולם בכך לא סגי. מחלוקת נוספת נוגעת בשאלה למי הייתה נתונה הבעלות במכשירי הטלפון ובמידע שהיה אצור בהם. בטרם אדרש למחלוקת זו, אדגיש כי העיסוק בשאלה הקניינית, קרי: למי שייכים הטלפונים הוא משני - המוקד בתביעה דנן הוא בסוגיית הפרטיות ולא בסוגיית הקניינית. עם זאת מאחר שהצדדים ייחדו לסוגיה זו מקום לא מועט בטיעוניהם, אדרש אליה להלן.

לטענת נ"ה מדובר במכשירים אישיים שלו שנרכשו על ידי משרד עו"ד אטיאס-נוה (להלן – **המשרד**) שמצוי בשותפות בינו לבין עו"ד אלישע אטיאס (להלן – **עו"ד אטיאס**). הטלפונים שימשו אותו בלבד. כך, קווי הטלפון רשומים על שם המשרד וגם התשלומים החודשיים בגין השימוש בקווי הרט"ן שולמו על ידי המשרד. לדבריו, המכשירים היו מוגנים בסיסמה שידועה לו בלבד, והוא לא נתן לאיש רשות לעשות בהם כל שימוש. מנגד, לטענתה של חני המכשירים נרכשו מכספים משותפים שלה ושל נ"ה, ולכן היו גם בבעלותה. המכשירים ננטשו זרקים במגירה בבית, ללא "סים", ובפועל שימשו את בנותיהם למשחק.

52. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי במוצגים אני מעדיף במחלוקת זו את גרסתו של נ"ה, ואפרט.

נוה הסביר כי באותה תקופה היו ברשותו כ-12 מכשירים אשר נשאו מספר אחד, קרי: אותו מספר מנ"י. לדבריו: "זה הקו ששימש אותי, הכוונה למספר אחד, ממספר סיבות הייתה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 תקופה שהייתה לי אפליקציה שמקליטה שיחות ומכיוון שאני לא טכנולוגי לא ידעתי את
2 הקטע של להעלות תכנים לענן כדי לפנות זיכרון, הייתי פשוט מחליף למכשיר חדש כאשר
3 המכשירים היו מתמלאים, הייתי מאחסן את המכשיר הישן למקרה שאזדקק לו. כיוון
4 שאני משתמש באנדרואיד, כל פעם שהיה דגם חדש של סמסונג הייתי מרגיש צורך לרכוש
5 אותו כדי להתקדם. היה לי גם חשש מפני וירוסים ... וזה היה גורם לי להחליף מכשיר"
6 (פ'ר' עמ' 76, ש' 20-27). לדבריו: "המכשירים נרכשו על ידי המשרד, הקווים היו רשומים
7 על שם המשרד, שלי ושל השותף, תשלומים חודשיים היו מהוראת קבע של המשרד" (פ'ר'
8 עמ' 77, ש' 18-19).

9
10 53. את המכשירים הישנים שמר עו"ד נ"ה "למקרה שאזדקק לתוכן שלהם. במכשירים היו
11 התכתבויות, שיחות, מסרים, הודעות שהיה לי חשוב לשמור למקרה שאזדקק להם. לא
12 היה לי ענן ולכן שמרתי על המכשירים והם נשארו מוגנים בסיסמה" (פ'ר' עמ' 77, ש' 33-
13 31). חלק מהמכשירים הוחזקו במשרד וארבעה מכשירים נשארו בבית המשותף שלו ושל
14 חני. תחילה נשמרו המכשירים בכספת הביתית, אולם "כיוון שהכספת לא הייתה גדולה,
15 היה אקדח ותכשיטים, חלק מהזמן הם הוצאו מהכספת והיו בארון" (פ'ר' עמ' 77, ש' 36-
16 35, עמ' 78, ש' 1). מכל מקום, כך הסביר נ"ה, המכשירים "לא ... הופקרו או נמסרו לשימוש
17 חני או הילדים הקטנים שלי. אם הייתי רוצה למסור אותם הייתי נותן את הסיסמה שלהם
18 והייתי מעתיק או מרוקן את התוכן שלהם. אלה היו מכשירים שהיו אצלי בבית הפרטי
19 שלי, התוכן שלהם היה אישי, פרטי, מקצועי. זה גם לא משנה אם הם היו בכספת או בתוך
20 ארון, יש תוכן שמוגן בסיסמה ואי אפשר לפרוץ אותו" (עמ' 78, ש' 1-5). וכן: "זה קשקוש.
21 עובדה שלא נתתי לה את הסיסמאות לטלפונים. אם הייתי נותן לה את הטלפון למה היא
22 הייתה הולכת לפרוץ" (פ'ר' עמ' 104, ש' 20-21).

23
24 54. התרשמתי לחיוב מעדותו של נ"ה בסוגיה זו. עדותו הייתה עקבית וסדורה, ולא נסתרה
25 בחקירה שכנגד.
26 עדותו נתמכה בראיות חיצוניות: שתי חשבוניות בגין רכישת מכשירים ניידים מהשנים
27 2013-2014 (ת/50). חשבוניות אלה הופקו עבור משרד עורכי הדין "אטיאס אלישע עו"ד/או
28 נווה אפרים עו"ד".
29 חיזוק נוסף לגרסתו של נ"ה ניתן למצוא בעדותו של עו"ד אטיאס שאישר כי המשרד הוא
30 שרכש את המכשירים (פ'ר' עמ' 123, ש' 10). לדבריו: "אם אתה מדבר על הברזל, הברזל
31 הוא של המשרד ... אלו טלפונים של המשרד וכך זה היה מאז ומתמיד לפחות עשרים שנה.
32 המשרד שילם על המנוי ועל החלפת הפלאפונים ועל כל מה שקשור להם" (פ'ר' עמ' 127, ש'
33 27-30). וכן: "אין התכנות שהטלפון של אפי כמו שאין התכנות שהטלפון שלי מומן שלא
34 באמצעות המשרד" (פ'ר' עמ' 127, ש' 35-36).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
55. עדותו של נ"ה מתיישבת עם החלטת השופט עלאא מסארווה מיום 10.10.2021 בה"ת (תל אביב-יפו) 5939-07-19 (להלן – **ההחלטה**) לפיה: "על פי החומר שלפניי, אין ולא תתכן מחלוקת שהמכשירים עצמם היו בבעלות ובשימוש המשיב 1 (נ"ה – א.ש.) טרם עברו לחזקתה של אשתו" (ת/48).
56. לעומת זאת עדותה של חני הייתה כללית ולא עוגנה בראיות מחזקות כלשהן. חני העידה כי הטלפונים היו "זרוקים במגירה" בביתם, "ללא סיס", וכי הילדות שיחקו בהם "כצעצועים" (פ' עמ' 231, ש' 19-23). היא אף תיארה אותם כ"כלום ושום דבר, זבל במגירה" (פ' עמ' 232, ש' 7). חני אף לא ידעה אם המכשירים היו מוגנים באמצעות סיסמה (פ' עמ' 241, ש' 11-17). בכל אלה יש ללמד כי המכשירים לא היו בשימוש פעיל של חני ולא היו בעלי חשיבות עבורה, אלא חפצים שמונחים ללא השימוש הייעודי שלהם. יתר על כן, חני אישרה בעדותה לפניי כי מי שעשה שימוש במכשירים, הוא נ"ה (פ' עמ' 240, ש' 10). כל אלה מלמדים כי אין ממש בטענתה הכללית של חני, לפיה היא הבעלים של מכשירי הטלפון שנפרצו.
- אם כן, אני מעדיף את גרסתו של נ"ה, אשר חוזקה בראיות חיצוניות על פני גרסתה הכללית של חני. **לפיכך אני קובע כי הבעלות במכשירים הייתה של נ"ה או של המשרד. לחני לא הייתה בעלות במכשירים והיא לא הייתה מורשית להעבירם לצד שלישי.**
57. אף אם אניח כי הבעלות במכשירים הפיזיים ("הברזלים") נתונה לחני ולנוה ומכוח חזקת השיתוף, בהיותם בני זוג נשואים באותה העת שקיימו בעבר משק בית משותף לאורך שנים, עדיין נותרת בעינה השאלה המשפטית המהותית בדבר פרטיות התוכן שאגור במכשירים אלו. ובמה דברים אמורים?
- לא אחת נקבע כי טלפון "חכם" הוא מעין מחשב, "המכיל אלפי ועשרות אלפי קבצים" (בש"פ 6071/17 **מדינת ישראל נ' פישר**, פסקה 10 (נבו 27.8.2017); בש"פ 7917/19 **אוריך נ' מדינת ישראל** פסקאות 19-20 (נבו 25.12.2019) להלן – **עניין אוריך**). הטלפון החכם אינו עוד אמצעי תקשורת בלבד, אלא כלי מרכזי המלווה את האדם בחיי היומיום ומשמש מאגר למידע אישי רב-ערך. במכשיר שמורים זיכרונות ותיעוד של חיי האישיים של אדם, לצד פרטי קשר, התכתבויות, יומנים ומידע הדרוש לתפקודו השוטף. כמו כן, הוא מהווה שער גישה לנכסיו הדיגיטליים של המשתמש, לרבות חשבונות דואר אלקטרוני, רשתות חברתיות, יישומים פיננסיים ואמצעי תשלום. בשל היקף המידע הפרטי והרגיש האצור בו ותפקידו המרכזי בניהול חיי האישיים, החברתיים והכלכליים של האדם, ניתן לראות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

בטלפון החכם מעין "כספת דיגיטלית ניידת" בעלת חשיבות מיוחדת (ע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל פסקה 7 (נבו 14.7.2015) (להלן – עניין דביר)).

58. נוה הסביר בעדותו לפניי כי המכשירים הכילו את "כל העניינים המקצועיים, הפלאפון כלל גם את מייל המשרד, גימייל פרטי שלי, תוכנות וואטסאפ, הודעות, היו לי גם שיחות, כל ההתנהלות המקצועית של המשרד עברה דרך המכשיר הזה, שיחות והתכתבויות עם עורכי דין מהמשרד ומחוץ לו, הייתה קבוצת וואטסאפ של המשרד, התייעצויות מקצועיות, כל ההתנהלות שלי עם השותף שלי, ניהול המשרד, התנהלות מול לקוחות שהיו מתקשרים לפלאפון, לפעמים אפילו יותר מאשר מתקשרים למשרד, גם כל הקשור לחיי הפרטיים. קשר עם חברים ומשפחה, הנישואים שלי באותה תקופה לא היו במיטבם ולא חיינו בדיוק בזוגיות טובה, לכן היו לי קשרים אישיים מחוץ לנישואים, גם זה היה בתוך הפלאפונים, התכתבויות, שיחות, מסרים, למעשה בפלאפון היה הכל, כל החיים שלי" (פר' עמ' 77, ש' 12-4). וכן: במסגרת התפקיד הציבורי שלי היה לי קשר רציף עם גורמי משפט בכירים וגם בפוליטיקה. לפעמים על בסיס יומי עם שרת המשפטים ונשיאת בית המשפט העליון דאז, מרים נאור ז"ל, כל ההתקשרויות עם הנשיאה ועם השרה היו באמצעות הפלאפון, כמעט לא שוחחנו באמצעות המשרד. הייתי בקשר עם פוליטיקאים, שופטים רבים, מועמדים לשיפוט, עורכי דין בכירים ובעלי תפקידים בכירים במערכת אכיפת החוק, כמו היועמ"ש לממשלה" (פר' עמ' 80, ש' 9-13).

עוד הסביר נוה כי לשם שמירה על פרטיות המכשירים "כל המכשירים שלי היו מוגנים בסיסמה שכללה אותיות ומספרים, אי אפשר היה להיכנס לפלאפונים ללא ידיעת הסיסמה ... וכל מכשיר בסיסמה שונה ..." (פר' עמ' 77, ש' 21-24).

59. עדות זו חוזקה במספר מקורות ראייניים נוספים אשר יש בהם כדי לתמוך בה ולהעצים את משקלה, כדלקמן:

שטייף, חני, ברקאי וקנטי אישרו בחקירה שכנגד כי המידע שהופק מהמכשירים שייך לנוה (פר' עמ' 192, ש' 13-14, עמ' 244 ש' 15-16, עמ' 274, ש' 2, עמ' 495, ש' 15).

חני אף הוסיפה כי היא ביקשה "לפתוח" את הטלפונים כדי למצוא נכסים או כספים שאפי הבריה ממנה וכן "מידע שקשור לנשים" (פר' עמ' 224, ש' 4, עמ' 232, ש' 26-28, עמ' 238, ש' 22-23).

גם יולי אישר בעדותו לפניי כי התוכן אשר הופק מהמכשירים הוא תוכן אישי ששייך לנוה. לדבריו: "... בטלפונים היו תמונות ... טלפון של משפחה זה לא" (פר' עמ' 312, ש' 2-8).

60. עניין זה מתיישב עם מספר מוצגים שאינם שנויים במחלוקת במשפט:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מזכר שערך סנ"צ אסף ולפיש ביום 1.1.2019 בו תיארה שטייף את החומרים שהופקו
2 מהמכשירים (ת/19). תיאור זה תומך במסקנה כי מדובר בתכנים אישיים של נ"ה.
3 החלטה שיפוטית בהליך החזרת תפוס מיום 10.10.2021 בה קבע השופט עלא מסארוה
4 כי: "התכנים של המכשירים והחומר שהופק מהם, שהיו במוקד המחלוקת בין הצדדים,
5 שייכים באופן בלעדי למשיב 1" (נוה – א.ש.) (ת/48).
6
7 61. חלקים משמעותיים מהחומרים שהופקו מתוך הטלפונים סודרו בקלסרים, שאותם מסרה
8 שטייף לסנ"צ ולפיש. תכנים אלה הוצגו למי שזומנו לחקירה במשטרה בפרשת "מין תמורת
9 מינוי". ההודעות שנמסרו בחקירת המשטרה הן מוצגים בהליך דנן. מתוך ההודעות ניתן
10 ללמוד כי כל התכנים שהוצגו לנחקרים נוגעים לנוה. חלקם תכנים אישיים ביותר וחלקם
11 נוגעים בצורה כזו או אחרת לפעילותו הציבורית של נ"ה. אופי המידע תומך מאוד בגרסתו
12 של נ"ה כי המידע שהופק מהטלפונים היה אישי ביותר, כזה שמטבע הדברים שייך לנוה
13 בלבד.
14 מטעמים אלה אני קובע כי המידע שהיה אצור במכשירי הטלפון היה בפרטיותו המלאה
15 של נ"ה. ההגנה על המכשירים באמצעות סיסמה מלמדת על ציפייה לגיטימית של נ"ה
16 להגנה על פרטיותו.
17
18 אירוע הפריצה לטלפונים
19
20 62. שטייף הסבירה כי בתום הפגישה "כשילולי נפרד מאיתנו כי הוא הלך, אמרתי לו שאם יש
21 בטלפונים משהו שיכול לעניין אותי אשמח מאוד שיידע אותי" (פר' עמ' 162, ש' 23-24).
22 כשנשאלה האם ביקשה מילולי לחפש חומרים בעלי ערך עיתונאי, השיבה בשלילה. לדבריה:
23 לא היה ולא נברא. הפעם היחידה שאמרתי לו זה באותו בוקר שהיינו עם חני נ"ה שאמרתי
24 לו שאם יש משהו מעניין שקשור לכתבת תחקיר שלי שיעדכן אותי. אם נעבור הלאה תראה
25 שמהרגע שהוא לוקח את הטלפונים ועד הפגישה ביום ראשון לא היה קשר בינינו (פר' עמ'
26 198, ש' 15-17).
27 גרסה דומה עלתה מעדותו של יולי לפיה שטייף אמרה לו "אם יש משהו מעניין (במכשירים
28 – א.ש.) (תעדכן" (פר' עמ' 310, ש' 11). כשנשאל למה הכוונה "משהו מעניין", השיב: "היא
29 לא אמרה בדיוק מה, אנחנו יודעים במה הדס עוסקת, במיוחד כשלהדס היו כל מיני
30 חומרים על אפי, אני מתאר לעצמי שזה הכיוון, לא נאמר משהו מפורש" (פר' עמ' 310, ש'
31 14-13).
32
33 63. לאחר הפגישה, שלח יולי שליח מטעמו על מנת לאסוף את המכשירים מבית העסק "ספיי-
34 שופ". המכשירים הגיעו לידי יום או יומיים לאחר פגישתו עם חני ושטייף (פר' עמ' 310,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

ש' 5-6). בשלב זה פעל לפרוץ את המכשירים המוגנים בסיסמה, ואף הצליח בכך. לדבריו: "ישנם מספר מכשירים, חלקם מאוד קל לפתוח, סגורים בקוד של 4 ספרות, כמו שתנסה להקיש מספר רנדומלי, תאריכי לידה, כל דבר אחר, זה הקוד שהיה. יש תוכנה שפותחת אותם, אז התוכנות היו גם באינטרנט, אתה מחבר למחשב, כבל יו אס בי, מריץ את התוכנה, לעיתים זה לוקח דקה, לפעמים 5 דקות ולפעמים שעה, הצירוף לא היה כזה מסובך" ואז "נפתח המסך. זה לא שהמכשיר מופיע במחשב, אתה יכול לעשות במכשיר מה שאתה רוצה זה טלפון ללא קוד" (פר' עמ' 310, ש' 25-28, 30-31). אף בעדותו במשטרה ובחקירתו הנגדית אישר יולי כי פרץ למכשירים (פר' עמ' 316, ש' 26-28, עמ' 321, ש' 21-23/20).

64. יולי הסביר כי לאחר שפרץ למכשירים נחשף למידע רב שהיה אצור בהם. לדבריו: החומר גם כלל "המון שיחות מוקלטות" (פר' עמ' 323, ש' 8-9), וכן: "היו אלפים או מאות רבות (של הקלטות – א.ש.)" (פר' עמ' 323, ש' 12). יולי התקשר לשטייף וביקש ממנה להגיע לביתו. לדבריו: "התקשרתי להדס כימה שראיתי שם הייתי צריך להתקשר לנאטו, היו שם ניאופים ... למכביר. טלפון אחד שימוש אותו 4 חודשים ... נשים. זה הצרה הקטנה. מה שהיה שם אמור לא לעניין את הדס כי הדס בקשר עם המשטרה, היא כתבת משטרה, היא מבינה בערך כמוני מה זה אומר" (פר' עמ' 310, ש' 35-36, עמ' 311, ש' 1-2).

65. שטייף הסבירה כי "אני לא זוכרת אם זה היה מוצ"ש או ראשון בבוקר, יולי מצלצל אליי ואומר לי הדס בואי אליי מחר בבוקר זה חשוב" (פר' עמ' 162, ש' 32-33). כשנשאלה מדוע יולי התקשר אליה ולא לחני, השיבה: "יולי עבד איתי על לא מעט מקרים של ניצול מרות, במיוחד במשטרה, יולי ידע על התחקיר שאני עושה שקשור לניצול מרות. אני מניחה שהוא ידע שזה משהו שיכול לעניין אותי ואני מניחה שכשהוא נחשף לחומרים הוא הבין שמדובר בחומרים שזכות הציבור לדעת" (פר' עמ' 163, ש' 1-3).

66. לדבריה, ביטלה את כל הפגישות שהיו לה ונסעה לביתו של יולי באשקלון. כשהגיעה, "יולי העלה מהמחשב שלו לטלוויזיה בסלון חומרים מהטלפונים. זה היה מסודר לפי תיקיות ושמות ועברתי ברפרוף והתהפכה לי הבטן. לא האמנתי" (פר' עמ' 163, ש' 8-10). וכן: "יולי עשה את החלוקה הראשונה ואני ביקשתי להפריד במשהו שרציתי יותר נוח ושלא יהיה כוללני (פר' עמ' 200, ש' 18-19). חלוקה זו, שבוצעה בהנחייתה של שטייף מלמדת כי עניינה האישיים של חני לא היו המניע להפרת פרטיותו של נ"ה, אלא קבלת המידע לתחקיר שערכה על נ"ה.

עוד הוסיפה שטייף כי "אנחנו עוברים בכותרות, די היה לי במה שראיתי ואני עוצרת אותו ואומרת שאני חייבת לדבר עם מפקד גל"צ. לדעתי ישבנו משהו כמו שעתיים" (פר' עמ' 195,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

ש' 20-21). את החומרים שראה במכשירים סידר יולי בתיקיות והוריד אותם לדיסק-און-קי (פרי עמ' 311, ש' 7-9, עמ' 321, ש' 6-7). גרסה דומה עלתה מעדותה של שטייף אשר הסבירה כי "את הרוב הגדול סידר יולי, הוא נחשף לראשונה לחומרים. אחר כך הוא פיצל לבקשתי שתי תיקיות אחרות, אולי שלוש" (פרי עמ' 165, ש' 22-23).

וכן: "אני מרגישה את כובד המשקל שמבחינתי זו פרשת ווטרגייט הישראלית, אני מבינה שחומרים כאלה לא יכולים להישאר במחשכים. אני עיתונאית שחושפת שחיתויות ועושה תחקירים ... אני מבקשת מיולי לעצור ולשים לי הכל בדיסק און קי ואני חייבת להודיע לשמעון אלקבץ בעת הזו מפקד תחנת גל"צ. אני מצלצלת לשמעון ואומרת לו יש לי סיפור שהוא גדול עליי, אנחנו חייבים להתמודד איתו ... חייבים להיפגש והיום" (פרי עמ' 164, ש' 8-3).

אני קובע אפוא כי שטייף הייתה מודעת לאופן הפסול שבו הופק המידע מהטלפונים הניידים של נוה, קרי: פריצה טכנולוגית וסידור התוכן בתיקיות. התנהלותה במסגרת הפגישה, כפי שעלתה מעדותה של שטייף, מעידה על כך שהיא אישרה את המהלך הפסול באופן פוזיטיבי, ואף הנחתה את יולי באשר לאופן בו יש למיין את המידע שהופק מתוך מכשירי הטלפון הניידים, במטרה לשרת את התחקיר העיתונאי בעניינו של נוה.

67. לאחר הפגישה בביתו של יולי, נסעה שטייף הישר לפגישה עם שמעון אלקבץ, מפקד גלי צה"ל והעורך הראשי של התחנה באותה עת. השניים קבעו להיפגש בבית קפה באשדוד, ליד מקום מגוריו. אלקבץ הסביר בעדותו לפני כי קיבל שיחת טלפון "מאוד נרעשת ומאוד מתרגשת" משטייף אשר הסבירה לו כי עליהם להיפגש דחוף משום ש"יש לי סיפור גדול" (פרי עמ' 396, ש' 6-8).

68. בדרכה לפגישה עם אלקבץ, יצרה שטייף קשר טלפוני עם חני לשם קבלת הסכמתה לפרסם את החומרים שהופקו מהמכשירים. כך עלו הדברים מעדותה:

"כשאני יוצאת מיולי שמעון היה גר באשדוד, הוא אומר לי ניפגש בבית קפה, זה היה ליד הבית שלו, אני יוצאת אליו ומכינה סטנוגרמה מאוד כללית וראשונית של מה יש בחומרים ורושמת כמה דברים. אני מצלצלת לחני כי הטלפונים של חני, אני מחויבת לחני וחני ביקשה מיולי אם הוא יכול לטפל בהם, אין מה לעשות הבנתי שאני לא יכולה לעשות שום דבר בחומרים לפני שהיא יודעת מזה. קארמה איז אה ביץ, חני מספרת לי אני בדרך לאשקלון יש לי משפחה שם אני בדרך לניחוח אבלים, אמרתי לה תעצרי במתחם סילבר אני רוצה לדבר איתך וכך היה. אני בדרך מאשקלון לאשדוד, שתינו עומדות מחוץ למכונית ואני

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 מספרת לה מה שאני עומדת לספר לשמעון ואני שואלת אותה האם את
2 מסכימה שנפרסם את הדברים והיא אומרת לי ברור, וכמה שיותר
3 מהר. אמרתי לה רציתי שתדעי כי הטלפונים שלך ואני לא רוצה לעשות
4 משהו שלא תסכימי לו. היא אמרה לי ההפך – שזה יתפרסם וכמה
5 שיותר מהר ואז אנחנו נפרדות ואני ממשיכה לאשדוד"

6

7 (פר' עמ' 164, ש' 10-20)

8

9 בבית הקפה באשדוד הציגה שטייף לאלקבץ סטנוגרמה שכתבה והקריאה לו כותרות מתוך 69.
10 חומרים שהעביר לה יולי. אלקבץ הסביר כי "היא (שטייף – א.ש.) נתנה הרבה מאוד
11 כותרות. כאילו גם של שחיתות בלשכת עורכי הדין, גם קשרים של מינויים תמורת מין, גם
12 התפקדות בבית היהודי, גם שופטים, שופטות. המון, המון כותרות. באיזהו שלב אמרתי
13 לה שנייה רגע זה יותר מדי גדול מה שאת אומרת. רשמתי על, על המפית. הייתה, לא מפית
14 אבל היה, היה דף כזה של התפריט. 'בואי מדובר פה בהרבה מאוד נושאים והכל זה
15 כותרות'. אז א', חומרים ובי' כאילו בואי תגידי על מה את מתבססת" (פר' עמ' 396, ש' 19-
16 13).

17

18 70. כשנשאל אם ידע בשלב זה כי החומרים הופקו מפריצה למכשירים של נ"ה השיב אלקבץ
19 כדלקמן:

20

21 "מה שאני זוכר גם כעורך ראשי עם ניסיון וגם לא מעט שנים בתקשורת
22 ששאלתי שאלה לאוור, 'תראי זה, זה חומרים שהם פשוט חומרי נפץ.
23 אז את אומרת שקיבלת אותם מחני אשתו של יושב ראש לשכת עורך
24 דין של אפי. אז, אז או שקיבלת את זה ממנה או שקיבלת את זה מחוקר
25 פרטי'. זה משהו שכאילו הוא גדול מדי. אבל הדס לא, לא הגיבה. היא
26 לא, היא לא ענתה לי לא בכך ולא בלא. אני שאלתי, אני העליתי את
27 ההנחה הזו והו'".

28 (פר' עמ' 396, ש' 23-28)

29

ובהמשך:

30

31 "השיחה הראשונה בבית קפה הייתה שיחה מאוד מאוד רגשית, מאוד
32 גדולה עם המון המון חומרים. שם גם הבנתי, אני לא זוכר אם זה היה
33 במדויק מדבריה שלה אבל אפשר היה להבין שכל החומרים מושתתים
34 על דברים שהיא אומרת ומעלה אותם זה מהקשר שלה עם חני, אשתו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 של אפי. וזהו. כל השאלות על פריצות ועל זה, זה לא משהו שבכלל היה
2 בשיח, בטח לא ברגעים הראשונים או בימים הראשונים. כאילו זה לא
3 היה בשיח בכלל".

4

5 (פר' עמ' 397, ש' 18-23)

6

7 71. לטענת אלקבץ, לאחר שנחשף למידע החליט שיש לקיים שיחה בנושא זה עם צוות התחנה
8 שכלל את "רזי, נורית, אני ומאחר שהיועצת המשפטית שלנו של התחנה שעבדתי איתה
9 צמוד מאיה הייתה בחופשה בחו"ל, אז הייתה יועצת משפטית של הפרקליטות, רות (עו"ד
10 רות דנינו – א.ש.). זאת אף ש"מבחינת הדס ההתלהבות והכל אני כבר רוצה לעלות
11 לשידור, דיברתי עם רזי דיברתי עם זה. אמרתי לה הלו לא, לא עולים לשידור ולא עושים
12 שום דבר" (פר' עמ' 397, ש' 28-33).

13 גם שטייף הסבירה כי אלקבץ, אשר סבר כי מדובר בחומר "חמור", החליט שיש לפרסמו,
14 אך טרם הפרסום יש לערב את המחלקה המשפטית של גלי צה"ל. לדבריה, הציעה שברקאי
15 אשר הנחה את התכנית "מה בוער" בגלי צה"ל ועורכת התכנית, קנטי, יטפלו בסיפור.
16 אלקבץ הוסיף כי בשל "גודל" הסיפור, יש לערב גם את שחר, ראש מחלקת אקטואליה בגלי
17 צה"ל (פר' עמ' 164, ש' 22-30).

18

19 72. בתום פגישתה עם אלקבץ, פתחה שטייף קבוצת וואטסאפ העונה לשם "חסמבה" ובה כללה
20 "את כל חברי הצוות כפי שסיכמתי עם שמעון שיטפל בפרשה. קראתי לזה חסמבה כי אלה
21 היו ספרי ילדותי, סודית בהחלט והרגשתי שמה שיש שם זה סודי בהחלט. בקבוצה הייתה
22 היועצת המשפטית מאיה, נורית קנטי, רזי ברקאי, אילאיל שחר ושמעון אלקבץ" (פר' עמ'
23 165, ש' 7-10).

24

25 73. מפגישתה עם אלקבץ, חזרה שטייף ליולי ועדכנה אותו בדבר הפגישה. בשלב זה הוריד יולי
26 את החומרים שהיו במכשירים לדיסק-און-קי ומסר אותו לשטייף (פר' עמ' 311, ש' 7, 16-
27 15). גם שטייף הסבירה כי "הוא (יולי – א.ש.) העביר לי את החומרים, כל מה שהיה
28 במחשב" (פר' עמ' 165, ש' 20-21). עוד הסבירה שטייף כי מאחר שהיא ואלקבץ קבעו
29 להיפגש במשרדי תחנת גלי צה"ל עם ברקאי, קנטי ושחר, ברצונה להגיע עם החומרים
30 כשהם מודפסים. לכן "אני שואלת אותו איך אני יכולה להדפיס את הניירת ואת מה שיש
31 שם ... הוא (יולי – א.ש.) שלח אותי למקום שסטודנטים מדפיסים שם עבודות ולשם
32 ניגשתי" (פר' עמ' 165, ש' 21-24). בשלב זה המכשירים נותרו אצל יולי בבית (פר' עמ' 311,
33 ש' 18).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

שטייף יצאה מביתו של יולי עם דיסק-און-קי אשר הכיל את החומרים שהופקו מהמכשירים (פר' עמ' 196, ש' 5-6). לדבריה, כל מה שהיה על הדיסק-און-קי הודפס (פר' עמ' 200, ש' 11). לאחר הדפסת החומרים סידרה אותם שטייף בשני קלסרים: קלסר שחור וקלסר לבן. את החומרים של ר.כ. הניחה בניילונים נפרדת (פר' עמ' 165, ש' 29-30).

על יסוד העדויות אותן סקרת לעיל אני קובע כי יולי אסף את המכשירים של נוה מספיי-שופ, באמצעות שליח, פרץ אותם באמצעות מחשב ותוכנה, והפיק מהם מידע שהיה קשור לנוה. את המידע ערך בתיקיות, "הוריד" אותן להתקן נייד (דיסק-און-קי) שאותו מסר לשטייף. שטייף הייתה מודעת לתהליך זה, ואף אישרה אותו במסגרת הפגישה בביתו של יולי. לאחר מכן שטייף הדפיסה את המידע ותייקה אותו בשני קלסרים (שחור ולבן) וב"ניילונים", לקראת המפגש עם יתר הנתבעים וגורמי הליווי המשפטי.

הפגישות בגלי צה"ל ובביתו של ברקאי

74. את כל החומרים המודפסים הביאה עמה שטייף לישיבה שנערכה ביום 24.12.2018 במשרדו של אלקבץ. בישיבה זו נכחו: אלקבץ, ברקאי, שטייף, קנטי ועו"ד רות דנינו (להלן – עו"ד דנינו), ראש ענף ייעוץ וחקיקה בפרקליטות הצבאית, אשר מילאה את מקומה של עו"ד מאיה בלומנפלד (להלן – עו"ד בלומנפלד), היועצת המשפטית של תחנת הרדיו גלי צה"ל, ששהתה באותה עת בחו"ל. אלקבץ, ברקאי וקנטי אישרו בעדויותיהם לפני כי ידעו שמדובר בחומרים שהופקו ממכשירים שנמסרו לשטייף על ידי חני (עדות אלקבץ: פר' עמ' 396, ש' 23-28; עדות ברקאי: פר' עמ' 258, ש' 19; עדות קנטי: פר' עמ' 445, ש' 19).

75. אלקבץ הסביר כי הייעוץ המשפטי בישיבה מסוג זה שנערכה במשרדו, חשוב ביותר. לדבריו: "... ביקשתי שכל הסיפור הזה יהיה עם ייעוץ משפטי ... זה היה גדול מאוד במונחים של חשיפה ושל פרשה ופשוט רציתי לנהוג גם באחריות וגם בזהירות המתבקשת. כי מצד אחד יש טענות מאוד גדולות שאני רוצה לדעת איך מבססים אותם, על סמך מה הדברים נאמרים, איך הם נאמרים" (פר' עמ' 398, ש' 4-8). וכן: "ברגע שמביאים לך חומרים שהם לא סבירים ברמת המידע שאתה מקבל ... אני מחויב, יש לי אחריות כעורך ראשי, כמפקד התחנה ... לוודא שכל החומר עובר ייעוץ משפטי ואני מתבסס בצורה של 100 אחוז בפרסום" (פר' עמ' 405, ש' 20-26). גם ברקאי הסביר כי נוכחות הייעוץ המשפטי נדרשת כאשר קיים חשש שהפרסום יעלה כדי לשון הרע, פגיעה בפרטיות או פגיעה בביטחון (פר' עמ' 275, ש' 2-4). במקרה דנן, הסביר "מה שאני יודע שמדובר בחשיפות רגישות מתלווה לזה ייעוץ משפטי שיכול לבוא מסיבות שנקבתי לפני כמה דקות. אתה מנסה לומר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 שאני ידעתי שמדובר בחשש לגניבה או לפגיעה בפרטיות, לא ידעתי, לא נכנסתי לזה בכלל"
2 (פר' עמ' 275, ש' 30-32).
- 3
- 4 76. עו"ד דנינו הסבירה כי באותו יום הגיעה לתחנת הרדיו "בעניין אחר לבצע הגרלה בעניין
5 מהדורת חדשות שמשדרות בגל"צ ... באופן חריג הגעתי בעצמי לתחנה, לי לא היה קשר
6 ישיר עם התחנה באופן שוטף. כשהגעתי, אז שמעון, מפקד תחנת גל"צ, יצא מהמשרד שלו
7 שהתקיימה ישיבה, הוא יצא מהישיבה לצורך ההגרלה והוא אמר שבתום ההגרלה אכנס
8 אליו למשרד כי רוצים לעדכן אותי" (פר' עמ' 376, ש' 21-25)
- 9
- 10 77. אלקבץ, ברקאי קנטי ועו"ד דנינו הסבירו כי בפגישה זו נחשפו למידע שהציגה להם שטייף
11 אודות נוה, אולם באופן ורבלי בלבד. כך, לדברי אלקבץ: "הדס הציגה את הדברים, את
12 המידעים המאוד דרמטיים ומאוד, פשוט חסרי תקדים מבחינת הדברים שנאמרו בחדר"
13 (פר' עמ' 398, ש' 1-3). וכן: "הדס הגיעה בצורה מסודרת עם חומרים שחלקם היו
14 בקלסרים" (פר' עמ' 398, ש' 29). עם זאת, "לא חושב שהסתכלתי בחומרים שהיו קשורים
15 לקלסרים" (פר' עמ' 256, ש' 27).
- 16 מעדותו של ברקאי עלה כי במעמד הפגישה "הדס פרשה בפנינו את הגילויים שלה באופן
17 ורבאלי בראשי פרקים בעיקר כותרות. אני חושב שהבנתי את זה כבר, הדס אמרה כבר
18 בפגישה שהפגישה הייתה אחרי שהיא כבר עדכנה את מפקד גלי צה"ל שהוא גם העורך
19 הראשי שלנו. הייתי בהלם, פשוט בהלם, אני רוצה להגיד שלא הכרתי את אפי נווה, מן
20 הסתם ראיינתי אותו כמה פעמים, או כיו"ר וועדת האתיקה של הלשכה או כיו"ר הלשכה,
21 התרשמתי שמדובר באיש חכם ומוכשר ותמיד חשבתי שהתפקיד שלו הוא תפקיד כמו
22 שיפוטי, בעיני יו"ר לשכת עו"ד הוא תפקיד כמו שיפוטי. פתאום התוודעתי לגיורה שבה
23 הוא נמצא. החומרים היו הופכי קרביים" (פר' עמ' 256, ש' 19-25). לדבריו, בפגישה זו לא
24 עיינו בחומר פיזי משום ש"זו הייתה פגישה של ראשי פרקים, זה היה ברור שיהיה לה
25 המשך" (פר' עמ' 256, ש' 27). וכן: פגישה זו הייתה "פגישה של כותרות בלי שנחשפנו
26 לחומר" (פר' עמ' 277, ש' 31). אף עו"ד דנינו הסבירה כי "הדס לא הציגה לי חומרים מתוך
27 הקלסרים. כל השיחה בחדר של שמעון הייתה בעל פה" (פר' עמ' 377, ש' 5).
- 28
- 29 78. קנטי הסבירה כי ביום הפגישה הייתה אמורה להיות בחופש אולם ביטלה אותו לאחר
30 ששטייף אמרה לה ש"יש לה סיפור גדול ושאני צריכה לבוא לפגישה" (פר' עמ' 442, ש' 4-
31 1). לדבריה, כשהגיעה, "לדעתי רוב האנשים היו ישובים. היו שם הדס, שמעון, רזי, אולי
32 גם אותה יועצת משפטית רות ... הדס פתחה ואמרה שיש לה סיפור גדול, נתנה בריפ על
33 כמה ... נושאים וזהו" (פר' עמ' 442, ש' 7-8, 10-11). את החומר אליו נחשפה קנטי במעמד
34 הפגישה, תיארה כדלקמן: "היא (שטייף – א.ש.) דיברה על פרשת הבית היהודי. משהו,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 חשד שיושב ראש לשכת עורכי הדין באותה תקופה סייע לשרת המשפטים באותה תקופה
2 לפקוד עורכי דין ממשרדים שונים או ממשרד אחד לבית היהודי שזה היה המפלגה שלה.
3 היה את פרשת השופטת קרייף. עלה חשד לדעת הדס של מה שנקרא בהמשך מין תמורת
4 מינוי והייתה עוד שופט, עורכת דין שהייתה כנראה בקשרים אינטימיים עם אפי נווה
5 ובשביל לסדר לבעלה שיפוט או משהו כזה" (פר' עמ' 442, ש' 13-18).
6
7 שטייף הסבירה בעדותה בצורה שאינה משתמעת לשני פנים כי בפגישה זו הציגה לפני 79
8 הנוכחים את הקלסרים, תוך שציינה כי החומרים הגיעו מטלפונים שחני העבירה. לדבריה:
9 "אני שמה את הקלסרים על השולחן מעבירה לרזי, נורית, אילאיל, זה לא היה דיגיטלי,
10 תוך שאני מצביעה על דברים מהותיים ואני מספרת לרווית מה יש בחומרים, בשלב הזה
11 אני מזכירה שמדובר בטלפונים שחני העבירה שהם לא בידוי" (פר' עמ' 165, ש' 35-36, עמ'
12 166, ש' 1). לטענתה, "היועצת המשפטית שיושבת בחדר אמורה לשמור עליי ועל רזי ועל
13 כולם, היא לא אומרת ולו פעם אחת תסגרו את הקלסרים, תשימו חומרים בצד בכספת,
14 אל תגעו בהם, כל מה שהיא אומרת שהיא צריכה להתייעץ עם הבוסים שלה בצבא" (פר'
15 עמ' 165, ש' 25-36). וכן: "הדבר היחידי שנאמר לנו שאנחנו לא יכולים לפרסם דבר עד
16 שנקבל אור ירוק מהם. זה מה שאנחנו עושים תמיד ממילא" (פר' עמ' 166, ש' 24-25).
17
18 אף בעדותה במשטרה הסבירה שטייף כי היא, ברקאי וקנטי עיינו בחומרים כדלקמן: 80
19 "הדיון היה סביב האם אנחנו יכולים לפרסם משהו מהחומרים האלו ואיך ... אחרי הדיון
20 המשפטי, אלקבץ והיועצת המשפטית עזבו את החדר, רזי ברקאי ואני יחד עם קנטי נשארו
21 לעלעל על החומרים בקלסרים כדי להבין את חומרתם ומשמעותם" (ת/22).
22
23 בתום הישיבה הנחתה עו"ד דנינו את הנוכחים כי עד החלטה אחרת, אין לפרסם את 81
24 החומרים שהופקו ממכשירי הטלפון של נוה. כך עלו הדברים מעדותה: "הם ביקשו לפרסם
25 את התחקיר ואמרתי להם תעצרו, יש כאן סוגיות מעולם הגנת הפרטיות ולשון הרע, אני
26 צריכה לעשות שיעורי בית ולעדכן את הממונים עליי" (פר' עמ' 377, ש' 5-7). גרסאות דומות
27 עלו מעדותם של אלקבץ, ברקאי, שטייף, קנטי ושחר:
28
29 עדותו של אלקבץ:
30
31 "זה גם היה הסיכום של הישיבה שהוחלט שכרגע אנחנו לא מפרסמים
32 שום דבר. רות שהיא בכלל מהפרקליטות הצבאית, היא לא היועצת
33 המשפטית הישירה של התחנה אבל מאחר שהיא כאילו באינסטנציה
34 גבוהה יותר אז סיכמנו שהחומר והשאלות מועברות מנורית העורכת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

ומהדס לפרקליטות. התחיל להיווצר קשר ביניהם ולבדוק את החומרים בקטע של אם אנחנו יכולים לפרסם, לא יכולים לפרסם. ההנחיה החד משמעית הייתה לא מפרסמים שום דבר. זאת הייתה השורה התחתונה של השיחה ובטח ובטח לא מוציאים את זה החוצה. מה שהיה בחדר נשאר בחדר, ובקטע הזה לא היה חשש שזה ייצא החוצה. כי בסוף התחרות היא לא רק כלפי הגורמים החיצוניים, כאילו כלי תקשורת אחרים. גם התוכנית, גם בתוכנית של רזי לעומת תוכניות אחרות בתחנה יש מין תחרות סמויה כזו של מי מביא מה. אז גם בתוך התחנה נשמר, ביקשתי לשמור על מה שנשאר בחדר. זאת הייתה ההנחיה. לא מפרסמים שום דבר ושומרים את מה שנאמר בחדר בחדר."

(פרי' עמ' 398, ש' 13-25)

עדותו של ברקאי:

"באמצעות מפקד גל"צ ניתנה לנו הוראה שכל פרסום של החומרים מותנה בהסכמה משפטית ... קיבלנו בעצם הנחתה שמדובר בחומרים שמחייבים הסכמה של הפרקליטות"

(פרי' עמ' 256, ש' 33-36)

עדותה של שטייף:

"הדבר היחיד שנאמר לנו שאנחנו לא יכולים לפרסם דבר עד שנקבל אור ירוק מהם."

(פרי' עמ' 166, ש' 28-29)

עדותה של קנטי:

"בסוף הפגישה נאמר לנו שעדיין אי אפשר לפרסם כי היועצת המשפטית צריכה לחזור למפקדים שלה עם החומר, היא לא יכולה לתת ייעוץ ... היא אמרה לא לפרסם כרגע, אני הולכת לאחראים שלי. אני צריכה לבדוק ונחזיר לכם תשובה ..."

(פרי' עמ' 442, ש' 21-22, 26-28)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

עדותה של שחר: שחר הסבירה כי בשלב זה המתינו לייעוץ המשפטי "שהם בודקים וצריכים להכווין, ואנחנו מחכים" (פר' עמ' 288, ש' 19-20). לדבריה:

"באותו עיתוי חיכינו להנחיה של הפרקליטות הצבאית איך ניתן לפרסם את החומרים, באיזה אופן. יכול להיות שאי אפשר לפרסם את כל החומרים אלא רק חלק מהם, רק חלקים או פרפרזה".

(פר' עמ' 288, ש' 12-15)

82. ברקאי הסביר כי ההנחיה הייתה לא לפרסם את החומרים שהופקו מהמכשירים, אולם לא ניתנה הנחיה שלא לעיין בהם. כך לדבריו: "אני לא זוכר הנחיה ספציפית לאפסן או לא לעיין, כלומר אני חושב שהייתה אז אבחנה משפטית בין לעיין לבין לפרסם" (פר' עמ' 257 ש' 13-14). גם קנטי אישרה כי בתום פגישה זו לא ניתנה הנחיה שלא לעיין בתכני החומרים (פר' עמ' 448, ש' 19-22). עו"ד דנינו אישרה בעדותה את גרסתם של ברקאי וקנטי והסבירה כי "לנו אין נגיעה לחומרים שעיתונאי מקבל מהמקורות שלו, אנחנו לא נוהגים לקחת את החומרים הגולמיים אלינו. בפגישה דובר על פרסום תחקיר, ההבנה שלי הייתה שעוד מישוהו אמור לעשות משהו עם החומרים, מעבר לזה היה ברור שאין לגורמים בתחנה אינטרס שהמידע יעבור לגורמים אחרים, זו חשיפה שלהם..." (פר' עמ' 377, ש' 10-13). בהמשך הסבירה עו"ד דנינו כי לא ניתנה הנחיה בדבר המשך העיון בחומרים משום ש"לא יכולנו להנחות לגבי דבר שלא ידענו שעומד לקרות. כשהייתי במשרד של מפקד תחנת גליצ' השאלה הייתה האם אפשר להעלות לשידור ולפרסם את התחקיר. מזה השתמע להבנתי שעיון בחומר כבר נעשה ולא נמסר לי שעוד עיון על הפרק. ההנחיה שנתתי באותה ישיבה זה לעצור. להקפא מצב" (פר' עמ' 380, ש' 27-30). וכן: "נאמר להם תעצרו, יש סוגיות שצריך לבדוק. לא הייתה ירידה לפרטים של מה מותר ומה אסור" (פר' עמ' 386, ש' 35-36).

83. בנסיבות אלה, קבעו חברי קבוצת חסמבה להיפגש בביתו של ברקאי ביום 27.12.2018, במטרה לנתח את החומרים מבחינה עיתונאית. כך לטענת ברקאי, מאחר ש"קיבלנו אור ירוק מהעורך הראשי שלנו שהוא נקרא מפקד גלי צה"ל להמשיך בדיונים בינינו בין חמישתנו ולפיכך התכנסנו אצלי בבית" (פר' עמ' 257, ש' 18-19). לדבריו מטרת הפגישה הייתה: "כמו שאמרתי קודם, היו חומרים מטלטלים. היה ברור לגמרי שלא מעניין אותנו לא רכילות, לא השמצות אישיות בחומרים האלה, ענייננו אותנו בעיקר נושאים שיש להם השלכה ציבורית, אנחנו חשבנו שיש בהם חשש לעבירות פליליות" (פר' עמ' 257, ש' 23-25).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

84. דברים דומים עלו מעדויותיהן של שטייף, קנטי ושחר. כך, שטייף הסבירה כי "זה הנוהל. אנחנו מקבלים חומרים וכמו שאמרתי אף אחד לא אמר לנו לא לגעת בהם או לשים אותם בצד. אנחנו קובעים פגישת עבודה כדי להכין את התחקיר שלנו" (פ'ר' עמ' 166, ש' 20-22). שחר שלא נכחה בפגישה שנערכה ביום 24.12.2018 מאחר ששהתה בחו"ל הסבירה: "כאשר הפרשה מתחילה אני לא נמצאת בארץ אני בחו"ל, עם חזרתי ביום 25.12 לדעתי כבר בלילה קודם מוסיפים לקבוצת ווצאפ של חסמבה, אני לא יודעת על מה מדובר. כשאני מגיעה בבוקר לתחנה אז נורית מעדכנת אותי בפרטים שהייתה ישיבה יום קודם לכן אצל שמעון במשרד עם נציגה של הפרקליטות הצבאית בשם רווית ... ונורית מספרת לי שיש להדס חומרים חזקים ביותר שיש בהם חשד לשחיתויות ושהייתה ישיבה והם מחכים לייעוץ משפטי מה אפשר לעשות ובאיזה אופן אפשר לפרסם את החומרים ושהן רוצות לדבר איתי ולהראות לי מה יש בחומרים. באותו יום הדס נמצאת בתחנה, הן באות אליי לחדר שהוא חדר מאוד קטן עם דלת הזזה שאי אפשר לנעול, אני אומרת להם שזה לא כל כך טוב לדבר על זה כאן ופה זה כמו תחנת רכבת ששואלים שאלות כל הזמן אז בואו נקבע ישיבה, אם אני לא טועה זה היה ביום שלישי בבוקר וחיפשנו מועד וקבענו ליום חמישי אחר הצהריים ורצינו לעשות את זה מחוץ לתחנה. רזי נידב את הבית שלו ובאנו אליו ביום חמישי אחר הצהריים" (פ'ר' עמ' 287, ש' 24-36).
85. קנטי הסבירה כי "מבחינתנו היינו אמורים לקבל אישור מהיועצת המשפטית בכל רגע. כלומר לא הבנו שזה ייקח הרבה זמן ... היה לנו ברור שתוך יומיים-שלושה אנחנו נקבל את האישור לפרסם. אז נפגשנו אצל רזי כדי בעצם ... לחשוב על ... איך לפרסם" (פ'ר' עמ' 442, ש' 31-35).
86. במהלך הפגישה שנערכה בביתו של ברקאי, נחשפו ברקאי, קנטי ושחר לחומרים ששטייף הדפיסה, כדלקמן: שחר הסבירה כי "הישיבה אצל רזי נקבעה לשעה 17:00 ... הם התחילו ואני הצטרפתי. כשאני מגיעה למעשה נורית והדס מראות לי שלוש תכתובות עם אתי כרייף, עם אותה עורכת דין שרזי הזכיר רעיתו של שופט ועם שרת המשפטים איילת שקד. אני רואה את התכתובות האלה בתוך הקלסרים, הן פותחות לי את הקלסר בעמוד הרלוונטי, אני קוראת ואני מאוד מאוד מצטמררת. אני רואה שיש חשד למשהו פלילי. שאלתי אותם מי מטפל בזה הפרקליטות הצבאית והם אמרו לי שכן שהם צריכים להנחות אותם מה לעשות, איך לפרסם ובאיזה אופן" (פ'ר' עמ' 288, ש' 1-8). וכן: "לא ראיתי את הדיסק און קי, כשהגעתי לבית של רזי ישבנו בפינת האוכל, היה שולחן עגול שעליו פרוסים שני קלסרים עד כמה שאני זוכרת, לפחות שני קלסרים והם אמרו לי תראי זו התכתבות שאנחנו רוצים שתקראי, פתחו לי בדף הרלוונטי וכך הלאה במשך 3 ההתכתבויות" (פ'ר' עמ' 33).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 289, ש' 3-6). שחר אף אישרה כי ידעה שהחומרים הופקו ממכשירים שהועברו על ידי חני
2 (פר' עמ' 289, ש' 14-15).
- 3
- 4 87. גם ברקאי העיד כי בפגישה זו נחשף לחומרים מהמכשירים, כדלקמן: "נחשפתי לחומרים
5 עצמם שלושה וחצי מקרים ... שבהם היה ברור לגמרי שמדובר בשחיתות מזוקקת" (פר'
6 עמ' 257, ש' 27-28). עוד הוסיף ברקאי: "בפגישה אצלי בבית דנו בחומרים שחשבנו שיש
7 בהם עניין ציבורי שידורי, אחרי זה התברר לנו ואני לא יודע אם זה היה ביוזמתנו או
8 ביוזמת הפרקליטות, החומרים יינתנו למשטרה ... אני לא יודע להגיד אם שמחנו אבל עשינו
9 מה שהוטל עלינו ולא שחררנו שום דבר לפרסום" (פר' עמ' 257, ש' 31-32, 35-36). וכן: "גם
10 העיון בחומרים אצלי בבית לא היה עיון בפלאפונים, אותם מעולם לא ראיתי. אלא דברים
11 שנמסרו אצל מי שהכירה הכי טוב את החומרים, ושסמכתי עליה לגמרי בקטע הזה הייתה
12 הדס. באותה פגישה שבה נחשפתי לחומרים בלי שראיתי אותם כלומר את החומרים של
13 הטלפונים עצמם לא ראיתי, מה שראיתי זה תרשומות מתוך החומרים האלה" (פר' עמ'
14 258, ש' 7-11).
- 15
- 16 88. גרסה דומה עלתה מעדותה של קנטי. לדבריה: "הגעתי לבית של רזי. היו הקלסרים, שני
17 קלסרים היו על השולחן. הדס הפנתה לדברים שבעינייה אנחנו צריכים לראות ובעצם
18 התחלנו לדבר על איך הופכים את מה שאנחנו רואים לאייטם" (פר' עמ' 442, ש' 35-36, עמ'
19 443, ש' 1-2). וכן: "בישיבה הזאת זה היה הפעם הראשונה שבעצם ראיתי משהו כתוב כי
20 בישיבה הקודמת רק שמעתי מהדס. אז היא הראתה לנו בעצם את הדברים, את 3
21 האירועים האלה שהזכרתי קודם. את תכתובות, כאילו דפים. היה דפים והיה תכתובות
22 בנושא הזה" (פר' עמ' 444, ש' 6-9). ובהמשך: "אני לא זוכרת הרבה אבל היה התכתבויות
23 בין אפי נווה לשופטת קרייף, בין אפי נווה לאותה עורכת דין שאני לא יודעת אם אפשר
24 להגיד את השם או לא כי זה בסוף, לא זוכרת אם זה היה משהו שנחקר. ואפי נווה עם
25 השרה שקד בנוגע לסיפור ההתפקדויות. כן יצא שראיתי עוד התכתבות, אני לא כל כך
26 זוכרת אבל דפדפתי קצת בדפים. אני זוכרת שראיתי גם התכתבות של אפי נווה עם
27 עיתונאית" (פר' עמ' 444, ש' 24-36, עמ' 445, ש' 1-3, פר' עמ' 460, ש' 19, 26, פר' עמ' 481,
28 ש' 10).
- 29
- 30 89. שטייף, ברקאי, שחר וקנטי העידו כי בחומרים שנמצאו בקלסרים אותם הדפיסה שטייף
31 לא נמצאו תמונות משפחתיות, ולא נמצאו תכתובות שעניינן יחסיו עם לקוח (עדות שטייף:
32 פר' עמ' 163, ש' 26-28; עדות ברקאי: פר' עמ' 259, ש' 30-34; עדות שחר: פר' עמ' 289, ש'
33 11-12; עדות קנטי: פר' עמ' 445, ש' 4-11).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

גרסה זו של הנתבעים מתיישבת עם המזכר מיום 1.1.2019. שערך סנ"צ אסף ולפיש בדבר תיעוד תפיסת הקלסרים (השחור והלבן) בביתה של שטייף. מזכר זה מכיל תיאור שנמסר על ידי שטייף בדבר תוכנם של הקלסרים ולפיו הקלסר השחור הכיל התכתבויות בין נ"ה לבין השופטת (דאז) את כרייף המעידות על קשר אינטימי וקידום מינויה לשפיטה. בנוסף הקלסר השחור כלל התכתבויות אינטימיות בין נ"ה לבין עורכות דין שונות מהן עלו חשדות ל"מין תמורת מינוי" והבטחות לקידום. התכתבויות אלה עסקו גם בנושאים הקשורים לתהליכי מינוי שופטים במערכת המשפט. הקלסר הלבן כלל תכתובות ווטסאפ בין נ"ה לשרת המשפטים דאז, איילת שקד וכן כלל התייחסות לסוגיית ההתפקדות למפלגת ה"בית היהודי". מזכר זה מחזק את גרסת הנתבעים לפיה נחשפו למידע בעל עניין ציבורי ולא בעל אופי אישי או כזה החוסה תחת חיסיון עו"ד-לקוח.

90. מעדויותיהם של אלקבץ, ברקאי, קנטי ושחר עולה כי הם הניחו שהחומרים הושגו באמצעות מקור עיתונאי לגיטימי, וכי נאמר להם מפורשות שמדובר בחומרים שמקורם בטלפונים שהגיעו מחני (עדות ברקאי: פ' עמ' 258, ש' 28-29, עמ' 265, ש' 14, עמ' 273, ש' 28-27; עדות שחר: פ' עמ' 289, ש' 14-22, עמ' 297, ש' 5-6, עמ' 305, ש' 10; עדות אלקבץ: פ' עמ' 396, ש' 25, עמ' 406, ש' 20-21, עמ' 411, ש' 9-11; עדות קנטי: פ' עמ' 444, ש' 19, עמ' 445, ש' 31-36). בראיות שהובאו לפניי אין אינדיקציה לכך שהנתבעים האחרים ידעו כיצד באמת שטייף קיבלה את החומרים לרשותה.

בהקשר זה, ובכלל, אני דוחה את המשקל המיוחד שביקש נ"ה לייחס לסוגיית מחיקת קבוצת הוואטסאפ "חסמבה" על ידי הנתבעים. לא התרשמתי כי מדובר במעשה מכוון שבוצע על ידי הנתבעים בכדי להעלים ראיות במשפט, אלא שמדובר בתהליך שגרתי, שהתרחש בלא קשר לתביעה דנן. ומעבר לכך – נשמעו לפניי עדויות רבות ומפורטות לרבות של עדים שלא נמנים על מעגל בעלי הדין, כך שאיני סבור כי קיים חסר ראייתי כלשהו באשר להתנהלות הנתבעים במקרה דנן. לפיכך אני קובע כי הנתבעים לא ידעו בזמן אמת כי המידע הושג על ידי שטייף באמצעות חדירה בלתי מורשית אל מכשירי הטלפון של נ"ה.

91. על יסוד הראיות שהוצגו לפניי והטעמים אותם ציינתי אני קובע כדלקמן:
לאחר הדפסת החומרים שהופקו ממכשיריו של נ"ה וחלוקתם לקלסר שחור ולבן, ולאחר שקיימה שיחה ראשונית עם אלקבץ, פתחה שטייף קבוצת ווטסאפ העונה לשם "חסמבה". בנוסף, נערכו שתי פגישות:

הפגישה הראשונה נערכה ביום 24.12.2018 במשרדו של אלקבץ לצורך הערכת מצב משפטית. בישיבה זו נכחו: אלקבץ, ברקאי, שטייף, קנטי ועו"ד דנינו – נציגת הפרקליטות הצבאית. לפגישה זו הגיעה שטייף עם הקלסרים וחשפה את הנוכחים לחומרים המצויים בהם, וביניהם: פרשת הבית היהודי, חשד ל"מין תמורת מינוי" וקשר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

אינטימי עם עורכת דין שביקשה לקדם את בן זוגה. אלקבץ, ברקאי וקנטי אישרו כי ידעו שהחומרים הופקו ממכשירים שנמסרו לשטייף על ידי חני. בתום פגישה זו הנחתה אותם עו"ד דנינו שלא לפרסם את החומרים עד לקבלת אישור ממפקדיה בפרקליטות. בניגוד לטענתו של נ"ה, עו"ד דנינו לא הנחתה את המשתתפים שלא לעיין בחומר. הפגישה השנייה הייתה פגישת הכנה מקצועית והיא נערכה ביום 27.12.2018 בבית של ברקאי. בישיבה זו נכחו: ברקאי, שטייף, קנטי ושחר. הפגישה נועדה לצורך ניתוח החומרים מבחינה עיתונאית והכנתם לפרסום, לאחר קבלת אישור הייעוץ המשפטי. אף בפגישה זו נחשפו הנוכחים לחומרים שהיו מצויים בקלסרים, וביניהם: התכתבויות עם השופטת (דאז) אתי כרייף ועם השרה איילת שקד. בחומרים שהוצגו לעיונם לא נמצאו דברים הקשורים לענייניו האישיים של נ"ה, כגון: תמונות משפחתיות או תכתובות שעניינן יחסי עו"ד-לקוח. שטייף לא עידכנה את יתר הנתבעים לגבי דרך השגת החומרים שהוצגו, אלא ציינה כי החומרים התקבלו מחני. גרסה זו התקבלה כפשוטה אצל הנתבעים האחרים, שלא ידעו באותה עת על הדרך הפסולה בה הופק המידע מתוך המכשירים הניידים של נ"ה.

הדיווח לפרקליטות המדינה וכניסת המשטרה לחקירה

92. עו"ד דנינו הסבירה כי לאחר הפגישה שהתקיימה במשרדי גל"צ ביום 24.12.2018 "חזרתי למשרד, עדכנתי את ראש מחלקת ייעוץ וחקיקה, בדקנו פסיקה ומאמרים, עדכנו את לשכת הפצ"ר, רצינו לגבש עמדה שלנו לגבי הסוגייה הזו ובשלב מסוים עדכנה אותי ראש מחלקת ייעוץ וחקיקה שהוחלט לעדכן את המשנה ליועמ"ש והוא סבור שלא ניתן לפרסם ויש להעביר את החומרים למשטרה והוא ביקש עוד להעמיק בנושא" (פרי' עמ' 377, ש' 16-19).

93. גרסה דומה עלתה מעדויות הנתבעים אשר הסבירו כי תשובת הפרקליטות הצבאית באשר לשאלת פרסום החומרים שהופקו ממכשיריו של נ"ה בוששה לבוא. כך לדברי שחר: "... בדר"כ תוך 24-48 שעות מקבלים הכוונה מהייעוץ המשפטי וראינו שפה זה לוקח קצת יותר זמן. כן הרגשנו באותה פגישה או אני באופן אישי הרגשתי באותה פגישה אצל רזי שהייעוץ המשפטי של הפרקליטות לא יודע להתנהל על פרשה כזו שגדולה עליו, הם לא יועצים משפטיים.. יש משרדי עורכי דין שמתמחים בייעוץ לכלי תקשורת ויודעים לתת עצות. היה נראה שהם לא יודעים להתמודד עם הפרשה. בשלב הזה לא שוחחתי עם אף אחד מהפרקליטות הצבאית הכל תווך לי על ידי נורית. התחלנו לדבר ואמרנו שאולי היה נכון שיגידו לנו בסדר אנחנו לא יודעים לטפל בזה, תצאו למשרד עו"ד שעובד עם כלי תקשורת ותבקשו את העצות שלו" (פרי' עמ' 288, ש' 23-30).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

94. בנסיבות אלה, פנה אלקבץ לפרקליטות הצבאית לצורך קבלת תשובות, כדלקמן: "... יפעת ... היא היום הפצ"רית, היא הייתה אז ראש ענף חקיקה, ומול יפעת כל הזמן הייתי שואל יפעת מה קורה. למה, כבר עברו יומיים. כמה זמן אפשר לבדוק, בואו תבדקו את זה" (פרי' עמ' 408, ש' 33-36).

ובהמשך: "אני זוכר שהיו כמה שיחות. כאילו ברמה של אני מתעניין לדעת מה קורה כי שתבינו, היה לחץ גם מרזי, נורית והדס, אילאל. מה קורה למה לא מפרסמים, זה ייצא החוצה, אנחנו אומרים לך כל החומרים אי אפשר לשמור דברים, מה אתה עושה? ואמרתי אני רוצה לקבל תשובה מסודרת מהפרקליטות" (פרי' עמ' 409, ש' 2-6).

לדבריו "אחרי ... כמה ימים או איזה שבוע" הודיעה לו היועצת המשפטית כי החומר הועבר לפרקליטות המדינה (פרי' עמ' 409, ש' 9-10).

95. אף שחר הסבירה כי הפרקליטות הצבאית העבירה את הטיפול בחומרים שהופקו ממכשיריו של נ"ה לפרקליטות המדינה, מאחר שמצאה כי אינה מסוגלת להמשיך ולנהל את הטיפול בנושא בכוחות עצמה. כך עלו הדברים מעדותה של שחר:

"עובר שבוע ולאחר שאנחנו לא מקבלים תגובה מהפרקליטות הצבאית אנחנו לדעתי כל הזמן מנסים אם אני לא טועה, נורית מנסה לדבר עם רווית הבחורה מהפרקליטות הצבאית ובאיזשהו שלב אנחנו מבינים שהפרקליטות הצבאית החליטה שזה גדול עלינו להעביר את זה לפרקליטות המדינה"

(פרי' עמ' 289, ש' 24-27)

96. לאחר שאף התשובה מפרקליטות המדינה בוששה להגיע פנו שחר, אלקבץ ורזי לעו"ד רז נזרי, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה באותה עת, כדלקמן:

"... ואז אנחנו מחכים לתשובה של פרקליטות המדינה שמישהו יצור איתנו קשר וינחה אותנו מה מותר לפרסם, מה אסור ובאיזה אופן. איך להתמודד עם העניין הזה. אנחנו לא מקבלים שום טלפון מפרקליטות המדינה ואומרים לנו שזה בטיפול שיפעת תומר העבירה את זה לרז ניזרי ואנחנו פונים אליו ואומרים לו שינחה אותנו מה לעשות. לוקח כמה זמן הוא עסוק בעוד עניינים ובסוף נקבעת איזושהי שיחה. בהתחלה הוא אומר להיפגש איתו, בסוף הוא קובע שיחת וועידה. השיחה מתקיימת בשעות אחר הצהריים ולכן מי שנמצא בתחנה באותו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 זמן זה אני ושמעון, אנחנו מעלים את רזי על קו הטלפון, אנחנו רוצים
2 להעלות את נורית והדס אבל הן נמצאות במקום עם ילדים ויש הרבה
3 רעש ואי אפשר להקשיב אז אנחנו אומרים להם שנעשה את זה
4 בלעדיהן. בעצם השיחה מתקיימת רזי, שמעון, אני, רז ניזרי ונציגה
5 מהפרקליטות הצבאית על הקו ואנחנו שואלים אותו מה לעשות, תיתן
6 לנו הנחיות, והשיחה מאוד משונה אנחנו לא מבינים מה הוא רוצה,
7 באיזשהו אופן שמעון אומר לי ולרזי טוב אני מבין מהדברים פה
8 שנאמרים ולא נאמרים שעוד כמה שעות יוציאו לנו צו איסור פרסום וצו
9 תפיסת חומרים ולא יתנו לנו לפרסם כלום ורז ניזרי אומר אתה מבין
10 נכון. הוא אומר משהו כמו עכשיו זה בידיים שלכם, יש לכם שעתיים
11 שלוש עד הצו יוצא, על פניו אתם לא כפופים אליי ישירות זו החלטה
12 שלכם, אתם יכולים לפרסם אני לא ממליץ לכם אבל זו החלטה שלכם"

13
14 (פר' עמ' 289, ש' 27-36, עמ' 290, ש' 1-6)

15
16 97. בסופה של שיחה זו קיימו אלקבץ, ברקאי ושחר התייעצות בשאלה האם לפרסם את
17 החומרים שהופקו ממכשיריו של נ"ה, אם לאו והחליטו שלא. כך עלו הדברים מעדותה של
18 שחר: "בסיום השיחה עשינו התייעצות אני, שמעון ורזי ואמרנו שאנחנו לא נפרסם כי בסוף
19 זו הייתה תחושה של מצב שאין לך באמת יועץ משפטי וקרה אירוע שכאזרחית מדינת
20 ישראל אולי היה נכון שתפתח חקירה וכעיתונאית רציתי ייעוץ שיגיד לי איך לפרסם ולא
21 ימנע ממני לפרסם" (פר' עמ' 294, ש' 18-21). וכן: "לא קיבלנו תשובה מהייעוץ המשפטי,
22 מפקד התחנה יכול להגיד הולכים על זה למרות שאין גיבוי משפטי אבל החלטנו לא ללכת.
23 החלטנו להיות זהירים ולהיות אחראית ולא לעשות כלום" (פר' עמ' 295, ש' 25-27).

24
25 98. במקביל, לנוכח העיכוב במתן הנחיות מטעם הייעוץ המשפטי לגלי צה"ל ומאחר שהנושא
26 הועבר לטיפול פרקליטות המדינה, מסרה שטייף את החומרים שהיו בידיה למשטרה.
27 שטייף הסבירה כי הייעוץ המשפטי של גלי צה"ל התעכב עם מתן אישור לפרסום החומרים.
28 לדבריה: "זה בוער בעצמותיי. לא כל יום מקבל עיתונאי חומרים שקשורים לשחיתות
29 במערכת המשפט ובישראל. אני מנדנדת לשמעון ואילאיל כי הם טיפלו מול הייעוץ המשפטי
30 ואני אומרת מה קורה עם הפרסום, אנחנו בשלב זה יודעים או מבינים ועובדים על
31 החומרים כי אנחנו יודעים שמדובר בחומרים שהם תפוח אדמה לוחט וחייבים לפרסם
32 אותם. גם שמעון וגם אילאיל אומרים תקשיבי יש בעיות. הייעוץ המשפטי לא מתקדם,
33 עירבו את רז ניזרי, נראה שיש מי שלא מעוניין שהחומרים יתפרסמו. אז כרגע ממתנינים"
34 (פר' עמ' 167, ש' 5-10).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1
2 בשלב זה רמזה לה שחר לה כי "כמו שהיא מבינה", החומרים "ייקברו" ולא יאפשרו את
3 פרסומם. שטייף, שחששה שהחומרים לא יראו אור, יצרה קשר עם פרקליט המדינה דאז,
4 שי ניצן, וסיפרה לו על החומרים המטלטלים בעניינו של נ"ה אשר נמצאים בידה. עוד
5 סיפרה לו שטייף כי "מערימים קשיים על הפרסום, סיפרתי שזה אצל הסגן שלו, לא ידעתי
6 אם הוא יודע, אמרתי לו שאני מבינה מהממונים עליי שיש מצב שהחומרים האלה לא יראו
7 אור, וזה הדיר שינה מעיניי" (פר' עמ' 168, ש' 1-3).

8
9 100. לדבריה, שי ניצן הציע לה להעביר את כל החומר למשטרה. שטייף אשר חששה העיקרי
10 היה דליפת הסיפור שתפגע בה ובמקורותיה, ביקשה משי ניצן חסינות מפני פגיעה בה,
11 בילדיה ובמקורותיה. שי ניצן הבטיח לשטייף לטפל בכך ולחזור אליה. בהמשך, התקשר
12 אליה שי ניצן והודיע לה שראש להב וראש יאח"ה יגיעו לקחת ממנה את החומרים. ביום
13 1.1.2019 בשעה 20:30 הגיעו תנ"צ יואב תלם וסנ"צ אסף ולפיש לביתה של שטייף ואספו
14 ממנה את החומרים, פרט לדיסק-או-קי אחד "שהם יודעים עליו הוא היה בבית שלי בבאר
15 טוביה" (פר' עמ' 167-168). איסוף החומרים תועד במזכר שנערך על ידי תלם ולפיש (ת/18).

16
17 101. ביום 4.1.2019 העבירה שטייף למשטרה אף את המכשירים הניידים (הברזלים) אשר היו
18 מצויים באותה עת אצל יולי. איסוף הטלפונים תועד על ידי סנ"צ ולפיש במזכר (ת/20). כך
19 עלו הדברים מעדותה של שטייף:

20
21 "אסף ולפיש אני שומרת איתו על קשר בתור חוקר של התיק והוא
22 מצלצל אליי ומבקש ממני שוב ושוב לבקש מיולי את הברזלים,
23 מהמקור שהטלפונים אצלו ואני אומרת לו שאני מבקשת והמקור אמר
24 שהוא יביא לי אותם. אסף ממשיך לנדנד לי ולהגיד אני חייב את
25 הטלפונים תביאי אותם ואני אומרת ליולי אנחנו חייבים את הטלפונים
26 ואז הוא אומר אביא לך אותם ... זה היה בשישי בבוקר כשהוא אמר
27 אביא לך את הטלפונים. יולי מוציא שקית סגורה ואומר אלה
28 הטלפונים תביאי אותם לחוקר. אני נפרדת מיולי ומצלצלת לאסף
29 ואומרת לו לקחתי את הטלפונים תבוא לקחת. אסף אומר תוך שעה
30 שעתיים אנחנו אצלך, אני בסוף שבוע בבאר טוביה, הטלפונים נשארו
31 בשקית וכשאסף מגיע עם חוקר נוסף אני מעבירה אליו את השקית. זה
32 השלב היחיד שהברזלים היו אצלי סגורים ונעולים בשקית"

33
34 (פר' עמ' 166, ש' 27-35, עמ' 167, ש' 1-2)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
102. ביום 1.1.19, הוצא צו איסור פרסום בעניין הפרשה. ברקאי הסביר כי בהתבסס על הנחיית פרקליטות המדינה ומסירת החומרים למשטרה, וכן בהתאם לצו איסור הפרסום, נמנעו הנתבעים מפרסום ידיעות כלשהן הקשורות לפרשה (פר' עמ' 257, ש' 10). לדבריו: "התברר לנו ואני לא יודע אם זה היה ביוזמתנו או ביוזמת הפרקליטות, החומרים יינתנו למשטרה. מי שהיו לה החומרים הייתה הדס, היא מסרה את כל החומרים למשטרה ולי היה ברור באופן אישי שמרגע זה "המשחק" לא שלנו. אני לא רוצה להגיד שאנחנו נתונים לשירות החלטתה של המשטרה אבל שיש כאן שחקן נוסף. אני לא יודע להגיד אם שמחנו אבל עשינו מה שהוטל עלינו ולא שחררנו שום דבר לפרסום" (פר' עמ' 257, ש' 31-36).
- מתוך הראיות שהובאו לפניי אינני מוצא תימוכין כלשהם לטענתו של נ"ה לפיה הנתבעים הם שהדליפו פרטים מהמידע שהגיעה לידם לצדדים שלישיים. בהקשר זה הובאו לפניי מוצגים בעניין חקירתם במשטרה של שטייף ויולי לגבי הדלפת החומרים. מוצגים אלה אינם תומכים בטענה כי הנתבעים הם שהדליפו את החומרים לצדדים שלישיים. עובדה היא כי המשטרה לא מצאה תשתית ראייתית להעמדה לדין של שטייף או של יולי בגין חשדות אלה. גם מעדותו של דורון הרמן שהעיד על הדלפת החומרים כבר בחודש דצמבר 2018, לא עולה כי הנתבעים הם שהדליפו חומרים (עניין שממילא עומד בניגוד לאינטרס שלהם לשמור על אקסקלוסיביות המידע). נהפוך הוא – התרשמתי כי הנתבעים פעלו במסגרת ההנחיות שניתנו להם, על ידי הייעוץ המשפטי וגורמי המשטרה, ולא הפיצו את התכנים ברשת או בכל דרך אחרת.**
103. ביום 16.1.2019 נעצר נ"ה על ידי משטרת ישראל בחשד לקבלת טובות הנאה בתמורה למינוי וקידום שופטים בוועדה למינוי שופטים בפרשה המכונה "מין ומינויים". במקביל, הוסר חלקית צו איסור הפרסום, והחקירה בעניינו של נ"ה הפכה גלויה. בנסיבות אלה, באותו מועד, במסגרת תכנית הרדיו "מה בוער" בהנחייתו של ברקאי, קוים שיח שהתייחס לחקירה המתנהלת בעניינו של נ"ה. כך הסביר ברקאי: "הבנו שהוסר צו איסור הפרסום על חלק מהחומרים. היה ברור לנו לגמרי שצריך למהר ולעלות לאוויר כדי לפרסם אותם" (פר' עמ' 261, ש' 18-19).
104. המשדר שהתקיים ביום 16.1.2019 התחלק לשני חלקים (ת/1):
החלק הראשון החל בשעה 9:05, ארך כ-20 דקות והיווה "פרומו" להמשכו. במשדר זה לקחו חלק ברקאי ושטייף. במהלך המשדר תיארו השניים באופן כללי כי מדובר בפרשה מטלטלת שעל רובה מוטל צו איסור פרסום ובמסגרתה עוכבו לחקירה שלושה חשודים. קנטי הסבירה כי מדובר היה במשדר "מתפרץ". כך לדבריה:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 "אני עורכת המשדר. זה משדר מתפרץ, כלומר הסיפור הוא בעצם
2 שהתוכנית מסתיימת בשעה 22:00 (צ"ל 10:00 – א.ש.) ולגמרי במקרה
3 אנחנו עדיין בתחנה. היה באותו יום נדמה לי מיונים לדור הבא של גלי
4 צה"ל והשתתפתי בתור מראיינת במיונים ואז בעצם הדס מתקשרת
5 ואומרת יצא, יש, החקירה הפכה לגלויה או משהו כזה, מוסר צו איסור
6 הפרסום או יוסר. לא זוכרת אם לפני או שזה כבר קרה. בואי תחזרי
7 לתחנה, וזהו. באתי לתחנה, נכנסנו לחדר של אילאיל. בגלל שזה סיפור
8 שהדס הביאה ובגלל שאנחנו היינו בסוד העניינים ובגלל שמאוד מאוד
9 חיכינו לשדר אז נכנסנו לחדר של אילאיל וביקשנו ממנה לבטל את
10 התוכנית של 23:00 (צ"ל 11:00 – א.ש.) ולאפשר לנו להיכנס לשידור
11 עם מה שאפשר להגיד. וזהו, זה מה שהיה. כלומר זה ממש הכנה, לא
12 יודעת, של 20 דקות כאילו. לא, לא משהו, שבשלב מסוים הפסקנו
13 להתכונן כי הבנו שזה לוקח, זה כבר עבר כאילו זה כבר לא היה בידיים
14 שלנו. זה כבר עבר למשטרה. אז כאילו זה כבר היה ברור שזה סיפור
15 שייקח זמן אז הופתענו. כלומר זה בא לנו בהפתעה".

16
17 (פר' עמ' 446, ש' 16-28)

18 ובהמשך:

19
20 "אז כמו שאמרתי, הוא בא לנו בהפתעה כי בהתחלה היינו מאוד
21 נלהבים וזה ואז כשהחומר נלקח מהדס ואמרו צו איסור פרסום ועבר
22 למשטרה והכל אז היה ברור שזה, לא יודעת כמה זמן זה ייקח. אז כל
23 אחד המשיך בענייניו. אז לא המשכנו להתכונן או לדבר על זה או משהו
24 כזה. ואז זה בא בהפתעה, כלומר באותו יום שבו אפי נווה נעצר אז לא
25 הייתה הרבה זמן הכנה. אני לא יודעת אפילו אם הדס הייתה בתחנה
26 או הגיעה במיוחד בשביל זה מהר מהר או משהו כזה. אז רק היה או-
27 קיי רזי ייכנס, קודם כל היה צריך בכלל לנהל את עניין המבטלים
28 תוכנית חצי שעה לפני שהיא עולה. תוכנית של אנשים אחרים, אז
29 לדאוג לדבר הזה. ואז מנסים לחפש מרואיינים. אז בעיקר עסקתי מול
30 המפיקות להעלות אנשים לשידור, זהו, כלומר ולדאוג שרזי יגיע וישב
31 שם ב-23 (צ"ל 11:00 – א.ש.). זה ממש לשבת והכנה וזה, זה הכל היה
32 ב-20 דקות"

33 (פר' עמ' 449, ש' 4-14)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

105. שטייף הסבירה כי משדר זה נעשה בהתאם לצווי איסור פרסום שניתנו על ידי בית המשפט. לדבריה: "הייתי בקשר עם חוקרי משטרה והם אמרו לי מתי אני יכולה לפרסם ומתי הם מגיעים לבית משפט, הם אמרו לי מתי בוצע המעצר, מתי הם מגיעים לבית משפט, הייתי כפופה להוראות בית המשפט מתי אפשר לפרסם וזה מה שעשינו, רק ברגע שבית משפט אישר פרסמנו את מה שבית משפט אישר" (פר' עמ' 174, ש' 5-8). כשנשאלה מה מטרת המשדר הסבירה: "אני חזרתי ואמרתי שהחומר שהגיע לידיי הוא חומר שמקביל לפרשת ווטרגייט והכל היה השחתה בעיניי של מערכת המשפט. סיפור כזה לא קוברים, כל מה שאישרו לנו לפרסם פרסמנו על פי הנחית בית משפט" (פר' עמ' 174, ש' 12-14).

106. אף שחר הסבירה כי "ידענו שהולכת לצאת הודעת משטרה ושיתורו לפרסום חלק מהדברים, ברור שברגע שמותר לכולם לפרסם הודעת משטרה אז גם לנו מותר" (פר' עמ' 296, ש' 2-3). לדבריה, השידור לא היה באישור הייעוץ המשפטי מאחר ש"זו הודעת משטרה, זו הודעה לעיתונות. אני לא צריכה אישור של יועץ משפטי לפרסם הודעה של המשטרה. לא דיברתי עם אף ייעוץ משפטי בשלב הזה" (פר' עמ' 296, ש' 7-8).

107. דברים דומים עלו מעדותה עו"ד בלומנפלד אשר הסבירה כי במועד השידור "הייתי בתחנה וכבר חזרתי לארץ, הדברים באותו בוקר קרו מהר כי החקירה הסמויה שהייתה עד אז הפכה לגלויה, זה היה משדר ספונטני, לא התייעצו איתי לפני ואני לא נותנת ייעוץ למשדרים בשידור חי, נתנו הנחיה גורפת להיצמד לצו איסור הפרסום וזה חל גם על משדר במקרים כאלה" (פר' עמ' 362, ש' 15-20).

108. החלק השני של המשדר החל בשעה 11:03, במהלכו חשפו הנתבעים פרטי מידע שונים, אותם למדו מעיון בתכולת המכשירים. בין היתר, נאמר בשידור כדלקמן:

ברקאי, בעת שראיין את הנשיאה בדימוס ביניש, ולאחר ששאל קודם לכן על היכרות עם "אפי נווה", הוסיף ושאל:

"... חבל שבמהלך הדברים אני לא יכול לצטט לך תכתובת מבזה, גסת רוח, בין האיש המרכזי העצור לבין דמות בכירה בממשלה, על שופטות בכירות. יכול להיות שזה היה משנה את דעתך לגבי עד כמה המערכת הזאת הסתאבה בשנים האחרונות"

ובהמשך, עת ראיין את עו"ד משה טייב:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 "...כי חלק מהעדויות שהדס שלפה ועוד תשלוף, קרו באילת. שזה מה
2 שנקרא רחוק מהעין [...] כן, בסופו של דבר חלק מהדברים לא נשארים
3 באילת, אבל זה רחוק מהעין, רחוק מהמשפחה. ויש שם הרבה דברים
4 שהם לא משפטיים..."

קנטי:

8 "... מה שאנחנו יכולים לספר כרגע ללא ציטוטים, אבל אנחנו כולנו
9 יודעים שהחומר, שמהחומר שידי המשטרה עולה עיסוק אינטנסיבי
10 של החשוד המרכזי ואחרים בכל מה שיכול להשפיע גם על דעת הקהל
11 בישראל וגם על מערכת המשפט. אנחנו מדברים על קשר קרוב מאוד
12 עם שופטים, עם גורמים בכירים במערכת הפוליטית, על קשר קרוב
13 מאוד עם עיתונאים, כל מה שיכול בעצם להשפיע החוצה על המטרות
14 שכנראה אותו חשוד הגדיר לעצמו..."

וכן:

18 שטייף: "רגע, רק לגבי הקשר עם העיתונאים, נחדד ונאמר שמדובר
19 בקשר שהוא חורג מקשר של בין מקורות לגיטימי ולא לגיטימיים עם
20 עיתונאים. וחייבים לחדד את זה.

21 קנטי: "בהחלט, זה ברור שעיתונאים נמצאים בקשר מאוד קרוב עם
22 הרבה מאוד גורמים שהם מסקרים, מקבלים הרבה חומרים. אבל כן
23 נדמה שהיה משהו קצת יותר, ובאמת מאמץ מטעם החשוד ואחרים
24 באמת ליצור איזשהו מצג גם לעיתונות שיקדם את המטרות של אותו
25 חשוד. בין השאר, בידי המשטרה חומרים שמעלים התבטאויות מאוד
26 קשות, חריפות, בוטות, של החשוד וגורם בכיר ומרכזי במערכת
27 הפוליטית כלפי שופטות בכירות ביותר במערכת המשפט. חוד החנית.
28 התבטאויות שאני חייבת להגיד שכאזרחית גם כעורכת דין, היה לי
29 קשה ... להיחשף אליהן"

30 ברקאי: "מותר לנו לתת את הציטטות הדס?

31 שטייף: "תראה, איך אמרו לנו היועצים המשפטיים?

32 קנטי: "שאלה קשה"

33 שטייף: "כן, זה ההתלבטות הזו כאן באופן רק מלמדת כמה התלבטות
34 קשה הייתה לנו בכלל. מה שנאמר לנו על ידי עורכי הדין והיועצים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

המשפטיים שמה שמדובר אינו עבירה פלילית, אז זה כבר עניין שלנו
מה אנחנו רוצים לעשות איתם.
קנטי: "אז אני חושבת שמה שיקרה זה שבהמשך השידורים, וגם
בימים הקרובים, אנחנו נביא, כי בידי הדס ובידי מערכת "מה בוער",
יש הרבה מאוד מהחומרים. תראו, לא כל החומר ... שנחשפנו אליו הוא
חומר פלילי. יכול להיות שחלק מהם אנחנו לא מספיק מומחים בדיון
הפלילי כדי להגיד אם יש שם פוטנציאל פלילי. יש דברים שישר זיהינו
שמדובר במשהו מאוד נפיץ. יש דברים שאפשר להגדיר אותם,
היועצים המשפטיים מגדירים אותם רכילות. אבל אנחנו נגדיר אותם
בגלל שהם מסתכלים על דין ולא דין, על פלילי ולא פלילי, אבל בין
רכילות לבין פלילי יש גם אתיקה ציבורית, יש גם אתיקה של מערכת
המשפט"

[...]

שטייף: "בעיקר שמדובר באנשים ... רמי דרג"
קנטי: "מאוד בכירים"
שטייף: "שביניהם ... מדברים על אנשים רבי, רמי דרג אחרים בלשון
כל כך נמוכה ..."
ברקאי: "זה לא מדאיג אותי ... אנחנו לא חנה בבלי וגם הם לא חנה
בבלי. אבל הרכילויות האלה הן בין השאר דילים פוליטיים למינויים.
מאחורי הרכילויות האלה יש סגירת קצוות"
שטייף: "בדיוק"
ברקאי: "לתפקידים מאוד מאוד חשובים במערכת המשפט שלנו, וזה
הדבר המדאיג. אנחנו בהמשך מן הסתם ... נביא חלק מהציטטות"

(לנוסח המלא – ראו ת/1)

109. הנה-כי-כן, שאלת פרסום החומרים הועברה לבחינת פרקליטות המדינה. משהנחיית
פרקליטות המדינה בעניין זה בוששה להגיע ובהתבסס על שיחה שערכו אלקבץ וברקאיעם
המשנה ליועמ"ש עו"ד נזרי, החליטו הנתבעים שלא לפרסם את החומרים שהופקו
ממכשיריו של נ"ה. ביום 1.1.2019 וביום 4.1.2019 מסרה שטייף את החומרים שהיו בידה
ואת המכשירים עצמם ("הברזל") למשטרה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

ביום 1.1.2019 הוצא צו איסור פרסום בעניין הפרשה. ביום 16.1.2019 לאחר שנוה נעצר והוסר חלקית צו איסור הפרסום, שידרו הנתבעים בתכנית "מה בוער" בהנחייתו של ברקאי מידע חדשותי שהותר לפרסום על ידי בית המשפט, תוך התייחסות לחקירה הגלויה בעניינו של נ"ה. כעולה מתמלול השידור הנתבעים התבססו על המידע שפורסם בציבור, אך גם התייחסו באופן כללי ל"חומרים" שהגיעו משטייף. עם זאת, הנתבעים נמנעו מפרסום קונקרטי של תוכן החומרים, אלא הסתפקו ברמיזות שונות בלבד.

בחינת התמלול של המשדר המיוחד מלמדת כי מדובר במשדר "אנמי", יחסית למידע שאליו נחשפו הנתבעים באותה עת. מסקנתי היא כי עיקר הפעילות העוללתית אינה בעצם הפרסום החדשותי של "המשדר המיוחד", אלא בפריצה למכשירי הטלפון, בהפקת המידע מתוכם, בניתוח שלו ובשיג ובשיח שניהלו הנתבעים תוך כדי שהם בוחנים לעומק את המידע האישי של נ"ה. אם כן, ליבת הפגיעה בפרטיות היא במעשה החיטוט והעיסוק בתכנים האישיים ובחומר שהושג בפריצה לטלפונים ולא בתוצאות שנובעות מעצם חשיפת מעשיו הפסולים של נ"ה ברבים במסגרת המשדר המיוחד.

110. הפריצה למכשירי הטלפון, הפקת המידע האישי שהיה אצור בהם, העיון במידע והשידור שבוצע לאחר מכן, הם אלה שעומדים ביסוד התביעה. לטענת נ"ה, מעשים אלה עולים כדי פגיעה בפרטיות, רשלנות בהתאם לסעיפים 35-36 לפקודת הנזיקין ועוולה של הפרת חובות חקוקות כאמור בסעיף 63 לפקודת הנזיקין. להלן אדון בעילות המשפטיות כסדרן.

דיון והכרעה בשאלות המשפטיות העולות מהמסכת העובדתית

עילת הפגיעה בפרטיות

111. נ"ה טען כי מסכת האירועים הכוללת את נטילת מכשיריו הניידים, פריצתם, הפקת המידע מתוכם, עיבודו והכנתו לשידור, לצד חשיפת התכנים האישיים, הדלפתם ופרסומם ברבים, גרמה לפגיעה קיצונית ומתמשכת בפרטיותו. פגיעה חמורה זו מתעצמת, לשיטתו של נ"ה, בשים לב לכך שהמעשים בוצעו כולם ללא ידיעתו או הסכמתו, ותוך עקיפה של סיסמה אישית ומנגנוני אבטחה אשר נועדו לשמור באופן אקטיבי על צנעת חייו ופרטיותו. הזכות לפרטיות היא מהחשובות שבזכויות האדם בישראל (ע"פ 1302/92 מדינת ישראל נ' נחמיאס, פ"ד מט(3) 309, 354 (1995)). זכות זו היא אחת הנגזרות של הזכות לכבוד שהוכרה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. וכך קבע בית המשפט העליון בעניין חשיבות מעמדה של הזכות לפרטיות:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

"[...] הכרה בפרטיות היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי הזכאי לייחוד אל מול האחרים. ייחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצר באישיותו כבעלת משמעות הראויה לכיבוד. פרטיותו של אדם היא כבודו וגם קניינו. זוהי המסגרת באמצעותה הוא עשוי, אם הוא בוחר בכך, לפתח את עצמיותו ולקבוע את מידת המעורבות של החברה בהתנהגותו ובמעשיו הפרטיים. זהו "מבצרו" הקנייני, האישי והנפשי. זכות זו מהווה את אחת מזכויות היסוד של האדם בישראל. היא אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי והיא אחת מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו..."

(ע"פ 5026/97 גלעם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (נבו 13.6.1999) (להלן – עניין גלעם); וראו גם: דן חי ההגנה על הפרטיות בישראל עמ' 39 (תשס"ו-2006) (להלן – ההגנה על הפרטיות בישראל))

112. התרשמתי כי מעשי הנתבעים הסבו לפגיעה קשה בפרטיותו של נ"ה. ראשיתן של הפגיעות בנטילה ובפריצה בלתי חוקית של מכשירי הטלפון הניידים של נ"ה שהיו מוגנים בסיסמה. כך, שטייף, אשר ידעה היטב כי חני מחזיקה במכשירי טלפון ניידים של נ"ה ומבקשת "לפתוח" אותם ולהפיק מהם מידע, יזמה פגישה בינה לבין יולי בבית הקפה מנדרין. בעת הפגישה ביצעה שטייף תיווך פעיל בין יולי לבין חני על מנת להביא להעברת המכשירים הניידים לידי לשם פריצתם. שטייף הזמינה את יולי להצטרף לשולחן בו ישבה עם חני ושיתפה אותו בדבר רצונה של חני לפרוץ את המכשירים, מעשה שהניע באופן ישיר את שרשרת הפריצה הפסולה.

113. המשכן של הפגיעות הוא בעיון פולשני ובחיתוט בתכנים האישיים, וכן העברתם לאחרים. כך, לאחר פריצת הטלפונים, סידר יולי את החומרים שהופקו מהם לפי תיקיות ושמות, הציג את החומרים על גבי טלוויזיה בסלון ביתו ועבר עליהם "במשך כשעתיים" עם שטייף. פגישה זו שכללה בחינה יסודית של חומרים פרטיים ואינטימיים של נ"ה אף מהווה אשור מפורש ומודע של שטייף לדרך הפסולה בה הופק המידע מתוך מכשירי הטלפון. לאחר מכן הדפיסה שטייף את החומרים, ומיינה את המסמכים לשני קלסרים וניילונים. את הקלסרים הציגה לעיונם של הנתבעים במסגרת שתי פגישות נפרדות: הראשונה פגישת הערכת מצב שנערכה במשרדי גלי צה"ל. השנייה, פגישה שנערכה בביתו של ברקאי ונתעדה, כדברי שטייף, "להכין את התחקיר שלנו". בפגישות אלה, עיינו הנתבעים בתכנים האישיים של נ"ה ודנו בפרשיות שעלו מהם.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

רמזים בעניין תוכן המידע שהופק מהמכשירים פורסמו ברבים במהלך משדר מיוחד של התכנית "מה בוער". כל המעיין בתמלול המשדר המיוחד מבין כי הדמות המרכזית עליו נסוב המשדר הוא נ"ה, והדבר גם עולה משאלה שהופנתה על ידי ברקאי אל הנשיאה בדימוס של בית המשפט העליון אשר התראיינה בתכנית.

114. פעולות אלה מהוות פגיעה חמורה בפרטיותו של נ"ה כקבוע בסעיפים 2(5), 2(9), 2(10) ו – 2(11) לחוק הגנת הפרטיות: העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר (לרבות מסר אלקטרוני) שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב; שימוש בידעיה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה; פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות; פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד. הזכות לפרטיות אינה מוחלטת. מימושה כרוך לעיתים באיזון אל מול זכויות אחרות שזכות להגנת המשפט. הבסיס הנורמטיבי למלאכת האיזון בין הזכויות מצוי בהגנות שנקבעו בחוק הגנת הפרטיות (ע"א 1928/93 **רשות ניירות ערך נ' גבור סברינה מפעלי טקסטיל בע"מ**, פ"ד מט(3) 177, 194 (1995)). בעניינו המוקד ליישום הזכות לפרטיות של נ"ה כרוך באיזון בין שני אינטרסים מנוגדים: הזכות לפרטיות אל מול זכות הציבור לדעת (ע"פ 480/85 **קורטאם נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(3) 673, 691 (1986)). בהקשר זה העלו הנתבעים שורה של טענות הגנה, אליהן אדרש להלן.

הגנה מכוח סעיף 6 לחוק

115. הנתבעים ביקשו להסתמך על סעיף 6 לחוק, לגביו נאמר בבית המשפט העליון: "בהקשר זה יש להראות כי הפגיעה בפרטיות לא בוצעה על דרך "מעשה של מה בכך", שכן פגיעה שכזו לא תקנה זכות לסעד ... כוונת הסעיף היא להסיר מעל הדרך תביעות טורדניות, שאדם סביר לא היה מטריח עצמו בעטיין לבית המשפט" (ע"א 1697/11 **א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' ורדי**, פסקה 24 (נבו 23.1.2013); דנ"א 4960/18 **זליגמן נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ**, פסקה 124 בחוות דעתו של המשנה לנשיאה (בדימ'), השופט ח' מלצר (נבו 4.7.2021)). אינני מקבל את טענת הנתבעים לפיה מדובר בפגיעה "שאין בה ממש". מעשיה של שטייף כוללים אחריות על פריצתם המכוונת של מכשירי הטלפון, על אף היותם מוגנים בסיסמה. מעשיהם של כלל הנתבעים כוללים עיון בתכנים אישיים וניתוחם במסגרת קבוצתית, ואף פרסום של רמזים בעניין התכנים האישיים. מעשים אלה מהווים פגיעה מובהקת ועמוקה בפרטיות. לפיכך, הניסיון לצייר שרשרת פעולות פולשנית זו כ"פגיעה שאין בה ממש", הוא משולל יסוד ודינו להידחות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

שונים מכך הם אותם "ציוצים" ספורים שהעלו חלק מהנתבעים ברשת "טוויטר". עיקרם של ציוצים אלה היה הפניית תשומת לב למשדר המיוחד, אך הפגיעה בפרטיות שנכללה בהם הייתה מזערית אם בכלל. לפיכך אני קובע כי הם אינם עולים כדי פגיעה בפרטיותו של נ"ה כקבוע בסעיף 6 לחוק.

הגנות תום הלב מכוח סעיף 18(2) לחוק

116. לטענת הנתבעים, פעולותיהם חוסות תחת ההגנות הקבועות בסעיף 18(2) לחוק, כדלקמן: שטייף: סעיפים 18(2)(ב) – 18(2)(ד) לחוק. ברקאי: סעיפים 18(2)(א), 18(2)(ב), 18(2)(ד) לחוק. נתבעים 3-6: סעיפים 18(2)(א), 18(2)(ב), 18(2)(ד), 18(2)(ו) לחוק.

לטענת נ"ה, תנאי סף לתחולת ההגנות הקבועות בסעיף 18(2) לחוק הוא תום לב, אותו יש לבחון במועד הפגיעה בפרטיות. לשיטתו, שטייף העידה כי הבינה שחני מצויה במצוקה, וניצלה זאת כדי לשים את ידיה על הטלפונים של נ"ה במטרה להפיק מהם "סקופים עיתונאיים". בנוסף, שטייף העידה כי במועד הפריצה לא ידעה מה מצוי בטלפונים הניידים. בכך יש כדי לשלול טענה לפעולה בתום לב של שטייף. לגבי נתבעים 2-6 טען נ"ה כי הם ידעו מההתחלה שהמידע הגיע מטלפונים של נ"ה אשר נפרצו במעורבותה של שטייף. יש בכך כדי לשלול את תום הלב של הנתבעים. עוד טוען נ"ה כי נתבעים 2-6 לכל הפחות עצמו עיניהם לכך שהטלפונים הושגו אגב ביצוע עבירה וגם בכך יש לשלול מהם את אלמנט תום הלב הנדרש לצורך מתן ההגנה על פי סעיף 18(2) לחוק.

117. אני סבור כי יש מקום להבדלה בין עניינה של שטייף לבין עניינם של יתר הנתבעים. הטעם לכך פשוט – שטייף הייתה היוזמת, המשדלת והמתווכת בעניין הפריצה למכשירי הטלפון, ולמצער אישררה את הדבר ועשתה שימוש מודע בתוצרי הפריצה. סעיף 12 לפקודת הנזיקין קובע אחריות נזיקית למי שמשותף עצמו, מסייע, מייעץ, מפתה, מצווה, מרשה או מאשרר מעשה או מחדל עוולתיים של אדם אחר. הוראה זו חלה גם על עוולות שמצויות מחוץ לפקודת הנזיקין ולכן יפה לענייננו (ע"א 3024/10 וינר נ' מויאל, פסקה 26 (נבו 2.4.2013)). מסקנה זו יפה גם לעוולה שעניינה הפרת הפרטיות, שכן סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית ויחולו עליה הוראות פקודת הנזיקין. לפיכך לשטייף קיימת אחריות מעשית ומשפטית להליך הפריצה של מכשירי הטלפון. לעומת זאת, חלקם של הנתבעים האחרים הצטמצם לקבלת החומרים, לעיון ולשימוש בהם מבלי שהיו מודעים בזמן אמת לדרך הפקתם. אבחנה זו משליכה על תחולת ההגנות שנקבעו בסעיף 18(2) לחוק. ואסביר.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

118. סעיף 18(2) לחוק מעניק הגנות מפני אחריות פלילית, אזרחית או מנהלית בגין פגיעה בפרטיות שנעשתה בתום לב באחת או יותר מהנסיבות המוגדרות בסעיפי משנה (א)-(ו).
באשר לרכיבים הנסיבתיים האלה, המבחן הוא סובייקטיבי. וכך שנה הנשיא א' ברק: "השאלה הינה, אם הפוגע סבר, מבחינתו האישית שלו, שהוא פועל כדין להגשמת היעדים הקבועים בהוראה זו. לעניין זה אין נפקא מינה, מה היה סובר האדם הסביר בנסיבות העניין, או מה יכול היה הפוגע לסבור, אילו לא התרשל" (**עניין גלעם**, עמ' 1164).
אשר לנטל הוכחת יסוד תום הלב שקבוע בהוראת סעיף 20(א) לחוק ונדרש לצורך תחולת ההגנות הנסיבתיות בסעיף 18(2), על מנת שתעמוד לפוגע החזקה כי ביצע את הפגיעה בתום לב, עליו להוכיח קיומם של שני תנאים מצטברים: הפגיעה נעשתה באחת הנסיבות המפורטות בסעיף 18(2); הפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן הנסיבות (**ההגנה על הפרטיות בישראל**, עמ' 467).
באשר למתחם הסבירות הסביר המלומד דן חי כי: "דומה כי בית המשפט יבחן, במקרים שיבואו בפניו, עד כמה היה סביר לפגוע בפרטיות בנסיבות הרלבנטיות של סעיף המשנה של סעיף 18(2) לחוק, אשר לתחולתו טוענים" (**ההגנה על הפרטיות בישראל**, עמ' 468-469). עם זאת, מקום בו הפגיעה בפרטיות בוצעה תוך כדי הפרת כללי האתיקה שחלים על הפוגע או על אנשי מקצוע שהוא נמנה עליהם, חלה חזקה הפוכה, לפיה פעל בחוסר תום לב (סעיף 20(ג) לחוק הגנת הפרטיות).
119. ממכלול הראיות שהובאו לפניי עולה כי שטייף לא הייתה דמות סבילה, אלא שימשה כגורם המחולל והמתווך אשר יזם וקידם את הפריצה לטלפונים המוגנים בסיסמה. היא זו שפגשה את חני וגייסה באופן מכוון את יולי, ביודעה כי הוא בעל היכולת והנכונות לבצע את הפריצה למכשירים מבלי לשאול שאלות. היא אף אישרה במודע את הפריצה לטלפונים על ידי יולי בעת שנפגשה עמו בביתו. בנסיבות אלה, לא זו בלבד שלא הוכח תום לב מצדה של שטייף, אלא שהעובדות מלמדות על התנהלות אקטיבית ומודעת המצויה בשדה הפלילי. מודעות זו עולה הן מהאופן בו שידלה את יולי לפרוץ את המכשירים - כזכור יולי הסביר בעדותו במשטרה כי "הדס שטייף מזכירה לי חזור והזכר שרק אם אני יכול לעזור לה ואם אני אצליח לפתוח אותם (את המכשירים - א.ש.) על מנת שהיא תדע אם יש בהם חומר בעל ערך עיתונאי - אז בסדר, ואם לא אצליח לעזור לה, היא מבקשת שאני אחזיר לה אותם כמו שהם ללא שאערב אנשים נוספים חיצוניים" (ת/23, ש' 56-60). מודעות זו אף ניכרת בפגישה שנערכה בין שטייף לבין יולי בביתו של האחרון, שם הוצג לה המידע שהופק ממכשירי הטלפון של נ"ה באמצעות המחשב על גבי מסך טלוויזיה. בהתחשב בכל אלה אני קובע כי שטייף הייתה מודעת היטב לאופן הפסול שבו הופק המידע מתוך מכשירי הטלפון.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

120. על פי סעיף 17 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות שעוסק ב"אמצעים פסולים", עיתונאים לא ישתמשו באמצעים פסולים לשם השגת מידע שעלול לפגוע באמון הציבור בעבודה העיתונאית.
- שטייף הייתה מעורבת בכריית המידע האישי של נ"ה מתוך הטלפונים השייכים לו. שטייף אף אישרה במודע את הפעילות העוולתית במסגרת הפגישה בביתו של יולי. פעולה זו מהווה חריגה מסעיף 17 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות שעוסק ב"אמצעים פסולים". מסקנה זו מתיישבת עם עדותה של ד"ר אלטשולר לפניי לפיה חדירה אקטיבית למכשיר טלפון של אדם היא אסורה, במובחן מקבלת מידע על ידי מקור עיתונאי (פר' עמ' 352, ש' 1-6). יתר על כן, מעדותה של ד"ר אלטשולר למדים אנו כי גם סיוע של עיתונאי למקור לבצע את העבירה מהווה עבירה לפי סעיף 17 לתקנון האתיקה (פר' עמ' 350, ש' 24-21). אם כן, התנהלותה של שטייף, יהיו מניעה אשר יהיו, מוליכה למסקנה כי היא אינה עומדת בקריטריונים של עיתונאית אחראית והיא אף הפרה לכאורה את כללי האתיקה. מכאן שחל על התנהלותה סעיף 20(ג) לחוק הגנת הפרטיות שקובע כי "חזקה על נאשם או נתבע הטוען להגנה על פי סעיף 18(2)(ב) או (ד) שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב, אם ביצע את הפגיעה תוך כדי הפרת הכללים או העקרונות של אתיקה מקצועית החלים עליו מכוח דין או המקובלים על אנשי המקצוע שהוא נמנה עמם;".
121. לא נעלמה מעיני טענתה של שטייף לפיה הייתה מוטלת עליה חובה עיתונאית לעשות כן. ברם בהינתן שהתנהלותה של שטייף היא בעלת נופך פלילי (בניגוד לחוק האזנת סתר, בניגוד לחוק המחשבים ובניגוד לסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות), אין טענה שכזו יכולה להישמע מפיה. כך, בעניין גלעם הדגיש בית המשפט העליון (השופט א' מצא): "מקום שלפגיעה בפרטיות מתלווה ביצוע עבירה של מחשבה פלילית, שהיא אינה רנטית לפגיעה בפרטיות, שוב אין הפוגע יכול להישמע בטענה שהפגיעה בפרטיות בוצעה על ידיו בתום-לב" (עניין גלעם, עמ' 1162).
- אפילו אם אניח כי שטייף לא הייתה מעורבת באופן פעיל בהליך הפריצה, ברי כי התנהלותה עולה לכל הפחות לכדי עצימת עיניים אל מול ביצועה של עבירה פלילית. התנהלות שכזו שומטת לחלוטין את הקרקע תחת טענת תום הלב (בג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581, 609 (2006)).
- מטעמים אלה אני קובע כי הפעולות שביצעה שטייף אשר הביאו לפגיעה בפרטיותו של נ"ה, אינן חוסות תחת איזו מן ההגנות הקבועות בסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות.**
122. כאמור, עניינם של יתר הנתבעים שונה. מדובר בקבוצה של אנשי תקשורת בכירים, שלא היו מעורבים בהליך הפסול של הפקת המידע מתוך מכשירי הטלפון של נ"ה ולא היו מודעים בזמן אמת לדרך בה המידע הופק. כפי שעלה מהראיות שהובאו לפניי, המידע נמסר להם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

כשהוא מודפס. עיון במידע לימד כי הוא קשור באירועים חדשתיים – בעלי עניין ציבורי של ממש. נוכחנו כי סמוך לדיווח של שטייף על תוכנו של המידע, נערכה הערכת מצב עם עו"ד דנינו ומפקד גלי צה"ל (אלקבץ). באותה פגישה ניתנה הנחיה שלא לפרסם דבר מהמידע. הנתבעים מילאו אחר הנחיה זו. הנתבעים פעלו באחריות ונערכו לפרסום (במסגרת פגישה ההכנה בביתו של ברקאי), אך חרף הפיתוי העיתונאי לפרסם מידע חדשתי חשוב, הם שמרו על ההנחיה המשפטית והפיקודית שלא לעשות כן. רק בעקבות ה"פרוץ", מעצרו של נ"ה ולאחר שצומצם צו איסור הפרסום שהוטל על הפרשה, נערך המשדר המיוחד. כל אלה מלמדים כי מתקיים בעניינם יסוד של תום לב.

לפיכך אדרש לבחינת הרכיבים הקונקרטיים של ההגנות מכוח סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות אשר לקבוצת נתבעים זו.

הגנת סעיף 18(2)(א) לחוק

123. סעיף 18(2)(א) לחוק קובע כי תהא זו הגנה אם הפוגע "הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות". סעיף זה מונה שני תנאים מצטברים. התנאי הראשון: הפוגע לא ידע על אפשרות הפגיעה בפרטיות.

מן המסכת הראייתית שהונחה לפניי, וכפי שכבר קבעתי, הנתבעים 2–6 לא ידעו, בזמן אמת, כי החומרים שהציגה בפניהם שטייף הושגו בדרך של פריצה למכשירי הטלפון הניידים של נ"ה. לפיכך אני קובע כי מתקיים התנאי הראשון של סעיף 18(2)(א).

124. התנאי השני של סעיף 18(2)(א) הוא כי לא היה על הפוגע לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות. בהקשר זה סברה המומחית לאתיקה עיתונאית, ד"ר אלטשולר בחוות דעתה (נ/2), כי לא קמה לנתבעים ציפייה נורמטיבית לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות לפי סעיף 18(2)(א) לחוק. אני מקבל מסקנה זו בחלקה. ואסביר.

מעמדו המיוחד של מקור עיתונאי הוזכר לא אחת בפסיקה (ב"ש 298/86 **ציטרין נ' בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין במחוז תל-אביב**, פ"ד מא(2) 337 (1987); רע"פ 83664-02-26 **אסנהיים נ' משטרת ישראל**, פסקאות 21–34 בפסק דינו של הנשיא י"עמית (20.5.2026) (להלן – **עניין אסנהיים**)). לנוכח מעמדו המיוחד של מקור עיתונאי, אין זה מקובל בפרקטיקה המקצועית הנוהגת לתחקר עיתונאי באשר למקורותיו או לדרוש את חשיפתם.

125. גם ד"ר אלטשולר הבהירה כי עיתונאי אינו שוטר ואין זה מתפקידו לחקור כיצד הגיעו חומרים לידי, כל עוד המידע אותנטי ומהימן, וההתייחסות לאופן השגת החומרים רלוונטית אך ורק לצורך בחינת אמינות המידע (פר' עמ' 345, שי' 22–32). שיקולים של

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 עיתונאות חופשית, שהיא מאושיות המשטר הדמוקרטי ותנאי בלעדיו אין לקיומו, תומכים
2 בגישה זו. חשיבותה של עיתונאות חוקרת ללא מורא טמונה בתפקידה הציבורי של
3 התקשורת כגורם מבקר ומפקח על השלטון, בחשיפת מידע חיוני לציבור ובשמירה על
4 זרימת מידע חופשית המאפשרת שוק דעות פתוח ואפקטיבי (דנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין
5 אורבך, פסקה 53 בפסק דינו של הנשיא א' גרוניס (נבו 18.9.2014) (להלן – עניין אילנה
6 דיין); עניין אסנהיים, פסקאות 17-18). על מנת לשמר אינטרס ציבורי זה, אני סבור כי
7 נכון לצמצם את חובת הפיקוח והבירור המעמיק באשר לחוקיות השגת החומרים
8 העיתונאיים, תוך יצירת הפרדה פונקציונלית בין בעלי התפקידים השונים.
9
- 10 126. כך בענייננו, יש להבחין בין עיתונאי מגיש חדשות לבין הדרג הניהולי-עריכתי בגלי צה"ל.
11 בכל הנוגע לברקאי, יש לזכור כי תפקידו בגלי צה"ל היה של שדרן ומגיש התוכנית "מה
12 בוער". ברקאי לא היה בעל תפקיד פיקודי או ניהולי בזמן האירוע. כמי ששימש כמגיש
13 תכנית אקטואליה, ברקאי נסמך על המידע העיתונאי המוגמר כפי שהובא לפניו באמצעות
14 העיתונאית החוקרת – שטייף. בנסיבות אלה ועל יסוד הטעמים אותם פירטתי לעיל, החובה
15 הנורמטיבית לברר מהיכן קיבל העיתונאי את המידע שהוא עתיד לפרסם, אינה רובצת
16 לפתחו של שדרן או מגיש בתכנית אקטואליה, כדוגמת ברקאי. במילים אחרות – לשדרן או
17 מגיש תכנית אקטואלית אין חובה לברר את חוקיות אופן קבלת המידע שאותו הוא
18 מפרסם.
- 19 על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, אני מקבל את טענת ההגנה של ברקאי, לפיה חלה
20 עליו ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(א) לחוק. כפועל יוצא מקביעה זו, התביעה נגד ברקאי
21 בעילה של פגיעה בפרטיות נדחית.
22
- 23 127. שונים הם פני הדברים באשר לאלקבץ, שחר וקנטי. גורמים אלה שימשו באותה עת
24 בתפקידים ניהוליים בגלי צה"ל. אלקבץ היה מפקד התחנה והעורך הראשי, שחר ניהלה את
25 מחלקת האקטואליה וקנטי הייתה העורכת הראשית של התוכנית "מה בוער".
26 קנטי הסבירה כי במסגרת תפקידה הייתה אחראית "על התוכן ... לדבר קצת עם מקורות
27 המידע שאנחנו פונים אליהם ... (פר' עמ' 441, ש' 28, 31-32).
28 גם אלקבץ הסביר כי בתור מפקד התחנה והעורך הראשי שלה היה אחראי על התוכן
29 המשודר, כדלקמן: "... אני התעקשתי מהרגע הראשון שהגעתי להיות מוגדר מפקד גלי
30 צה"ל ועורך ראשי כדי שיבינו שלתחנה יש כתובת גם ברמת התוכן וגם ברמה הפיקודית"
31 ובהמשך: "וכעורך ראשי אתה אחראי על התכנים שמשודרים, אתה יוצר ביחד עם
32 המערכת תוכניות חדשות ובעצם כל הדנ"א של התחנה שקשור לשידור שלו, לתכנים שלו
33 לטוב ולרע אתה אחראי עליהם" (פר' עמ' 403, ש' 24-30).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 תפקידם של עורכים ומנהלים בדרג זה לקבל החלטות מקצועיות מושכלות, המבוססות על
2 בירור קפדני של גבולות המותר והאסור, ולא להסתפק בגרסה עמומה או בעצימת עיניים.
3 אם כן, מתוקף תפקידם הפיקודי, הניהולי והעריכתי בגלי צה"ל, היה מצופה מאלקבץ,
4 שחר וקנטי לחקור ולהבין לעומק מהיכן ובאיזו דרך הושגו החומרים הרגישים הללו.
5
- 6 128. קביעה זו מתחזקת לנוכח עדותו של אלקבץ אשר הסביר כי בפגישתו הראשונה עם שטייף
7 הוא הבהיר לה כי החומרים שהציגה הם "חומרי נפץ" והעלה בפניה את ההנחה כי המקור
8 הוא חני או חוקר פרטי. הוא העיד כי שטייף סירבה להשיב לו בחיוב או בשלילה והוסיף כי
9 "כל הזמן ניקר בי חשש" באשר למקור האמיתי של החומרים הללו. למרות זאת אלקבץ
10 הסתפק באי-מענה מצד שטייף באותו שלב ולא דרש ממנה באותו מעמד לחשוף לפניו את
11 מקורותיה או להציג לפניו פראפרזה כלשהי בעניין (פר' עמ' 396, ש' 24-26, עמ' 404, ש' 35,
12 עמ' 405, ש' 31-35, עמ' 406, ש' 1, 20-21).
- 13
- 14 129. יוצא אפוא כי אלקבץ, קנטי ושחר לא ידעו כי המידע שהוצג להם על ידי שטייף הושג
15 באמצעות פריצה למכשיריו הניידים של נוה. עם זאת, נוכח מעמדם המקצועי הבכיר
16 כמפקד התחנה, ראש מחלקת האקטואליה ועורכת התוכנית, ובשים לב למידע האישי
17 והרגיש שהוצג להם, היה עליהם לדעת על אפשרות הפגיעה הבלתי חוקית בפרטיותו של
18 נוה. הימנעותם מעריכת בירור מעמיק ויסודי, חרף "חששות" או תהיות שקיננו בהם, עולה
19 כדי עצימת עיניים ועצימת עיניים כמוה כמודעות קונסטרוקטיבית. **מטעמים אלה אני**
20 **קובע כי קנטי, שחר וגלי צה"ל אינם חוסים תחת ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(א) לחוק.**
21
22 הגנת סעיף 18(2)(ב) לחוק
23
- 24 130. סעיף 18(2)(ב) לחוק קובע הגנה באם: "הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על
25 הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה".
26 המחוקק בחר להוסיף במפורש את התיבה "חובה מקצועית" לסעיף 18(2)(ב) לחוק, בשונה
27 מסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע הכולל חובה חוקית, מוסרית או חברתית בלבד. תוספת
28 זו נועדה להעניק הגנה מיוחדת לעיתונות ולעיתונאים בביצוע תפקידם (**עניין אילנה דיין**,
29 פסקה נ"ח בחוות דעתו של השופט (כתוארו דאז) א' רובינשטיין). כך עלה מדברי חבר
30 הכנסת דאז, משה שחל, שהצטרף להסתייגות שביקשה להוסיף לסעיף את החובה
31 המקצועית: "כאשר ביקשנו בהסתייגות להוסיף את המילים "חובתו המקצועית", עמדו
32 לנגד עינינו הכללים האלה של מועצת העיתונות, הרצון לאפשר לעיתונאי למלא את תפקידו
33 ומתן אפשרות לבית המשפט לקבוע מתי עיתונאי פגע פגיעה שחובתו המקצועית חייבה
34 לעשותה. זה בתנאי שהפרסום של העיתונאי, אף שהייתה בו פגיעה, נעשה בתום לב. אולם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 אם יתברר שזה נעשה מתוך זדון, הרי זכותו לא תעמוד לו" (דברי הכנסת, חוברת כ, ישיבה
2 תכ"ד, עמ' 1775; ההגנה על הפרטיות בישראל, עמ' 481).
- 3
- 4 131. המידע שהובא לפתחם של הנתבעים ופורסם על ידם הצביע לכאורה על השפעה רעה
5 ומושחתת על הוועדה למינוי שופטים ועל פגיעה בטוהר המידות שקשור לתהליכי מינוי
6 שופטים במדינת ישראל. במצב דברים זה, קמה לנתבעים חובה מקצועית ומוסרית
7 ראשונה במעלה כעיתונאים וכאנשי תקשורת מקצועיים לפעול לחשיפת המעשים.
8 עיתונות בחברה דמוקרטית אינה יכולה לעצום את עיניה מול חשש ממשי לפגיעה כה קשה
9 בערכי היסוד של שלטון החוק. וכך עלו הדברים מחוות דעתה של ד"ר אלטשולר: "שעה
10 שהגיע אל עיתונאי מידע הנוגע לסדרי השלטון והמשטר, למרחב הציבורי או לכל סוגיה
11 ציבורית וחברתית, חובתו הבסיסית היא להעביר מידע זה לציבור" (מ/2). נימוקה של ד"ר
12 אלטשולר מקובלים עליי, והם הולמים את תפקידה החשוב של עיתונות חופשית ונטולת
13 מורא במדינה דמוקרטית. לפיכך אני קובע כי מעשיהם של אלקבץ, שחר וקנטי חוסים
14 תחת הגנת סעיף 18(2)(ב) לחוק הגנת הפרטיות.
- 15 הגנה זו חלה אף על גלי צה"ל, בהינתן שמדובר בגוף תקשורת בעל סממנים חדשותיים.
16 גוף תקשורת זה מהווה אורגן המדינה וככזה הוא כפוף להוראות חוק הגנת הפרטיות
17 בהתאם לסעיף 24 לחוק (מיכאל בירנהק עמרי רחום-טוויג פרטיות מידעית 164 (2026)).
18 הואיל וגלי צה"ל כפופה לחוק הגנת הפרטיות, ממילא היא זכאית להגנות שקבועות בו,
19 לרבות ההגנה שקבועה בסעיף 18(2)(ב), אשר חלה עליה מהטעמים אותם פירטתי לעיל.
- 20 יוער כי אף שהתביעה נגד ברקאי בעילה של פגיעה בפרטיות נדחתה זה מכבר מכוח
21 ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(א), היא נדחתה אף מכוח ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(ב).
22 כעיתונאי, חלה על ברקאי, ככלי תר הנתבעים, חובה מקצועית ומוסרית לחשוף את המידע
23 שהגיע אליו.
- 24
- 25 הגנת סעיף 18(2)(ג) לחוק
- 26
- 27 132. מעבר לצורך אתייחס גם לטיעונה המפורט של שטייף כאילו היא זכאית לתחולת הגנת
28 "עניין אישי כשר" כקבוע בסעיף 18(2)(ג) לחוק, כאשר לטענתה העניין האישי הכשר הוא
29 ההגנה על חני.
- 30
- 31 כפי שאפרט להלן, דין טענה זו להידחות מהטעמים הבאים:
- 32
- 33 ראשית, הגנה זו חלה על אינטרס אישי של הפוגע. גם אם חני הייתה שותפה למסירת
34 הטלפונים, לא היא שפרצה אותם ולא היא שגייסה את יולי לצורך כך. הכלל הוא כי הגנת
35 סעיף 18(2)(ג) מחייבת כי הפגיעה בפרטיות תהא לצורך הגנה על אינטרס אישי של הפוגע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 (אלי הלם, **דיני הגנת הפרטיות** 212 (2003) (להלן – **הלם**)). אם כן שטייף אינה רשאית
2 להעתיק לזכותה את ההגנה שמשויכת לחני.

3
4 שנית, נדרש כי ההגנה תהא על עניין "כשר", קרי: ההגנה צריכה להיות בגבולות
5 נורמטיביים חוקיים. כך לדוגמא נקבע כי חוקר פרטי אינו זכאי להגנת סעיף 18(2)(ג) מקום
6 בו הוא חודר לדירת בן הזוג על מנת לתעד מפגש אינטימי במסגרת הליך גירושין, גם אם
7 הוזמן על ידי בן הזוג הנבגד (ע"פ (מחוזי תל אביב-יפו) 1132/96 **חתוכה נ' מדינת ישראל**,
8 פסקה 8 (נבו 20.1.1998); **עניין גלעם**, פסקה 11). גישה דומה ננקטה במקרה של איסוף
9 ראיות לצורך הליך משפטי בסכסוך מסחרי (בש"א (מחוזי תל-אביב) 1614/02 **מולטילוק**
10 **בע"מ נ' רב בריח השקעות בע"מ** (נבו 7.2.2002)). בהתאם לעקרונות אלה, חדירה
11 לטלפונים הניידים לשם הפקת תכנים אישיים בניגוד לחוק, אינה יכולה להיחשב להגנה על
12 עניין אישי כשר, אף אלמלא היה נבחן רכיב תום הלב. לפיכך דין טענת ההגנה שהעלתה
13 שטייף מכוח סעיף 18(2)(ג) להידחות במלואה.

הגנת סעיף 18(2)(ד)

14
15
16
17 133. הנתבעים העלו טענת הגנה נוספת מכוח סעיף 18(2)(ד). סעיף זה מקנה הגנה לפוגע אם
18 "הפגיעה נעשתה תוך ביצוע עיסוקו של הפוגע כדין ובמהלך עבודתו הרגיל, ובלבד שלא
19 נעשתה דרך פרסום ברבים". מדובר בהגנה שנועדה במקורה לאפשר פעילות סדורה של
20 חוקרים פרטיים (**ההגנה על הפרטיות בישראל**, בעמ' 499-500, **הלם**, בעמ' 217-218). הגנה
21 זו אינה עומדת לנתבעים בעיקר מאחר שמדובר בפגיעה שבוצעה באמצעות פרסום ברבים.

הגנת סעיף 18(2)(ו)

22
23
24
25 134. טענת הגנה אחרת שהועלתה על ידי הנתבעים מתבססת על הוראת סעיף 18(2)(ו) לחוק הגנת
26 הפרטיות. הוראה זו מעתיקה חלק מהגנות תום הלב מתוך חוק איסור לשון הרע במקרה
27 בו הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 לחוק
28 איסור לשון הרע. בסיכומיהם התמקדו באי כוח המדינה (שמיצגים את קנטי, שחר וגלי
29 צה"ל) בתחולת הוראות סעיפים 15(4), 15(5) ו- 15(11) לחוק איסור לשון הרע.
30 לטענתם, הפרסומים המיוחסים להם חוסים תחת הגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע,
31 שכן הם מהווים לכל היותר "הבעת דעה" על התנהגותו של התובע. לטענתם, התובע נשא
32 באותה עת בתפקיד רשמי וציבורי כיו"ר לשכת עורכי הדין, והפרסום נגע ישירות לעניין
33 ציבורי מובהק. אשר להגנת סעיף 15(5) לחוק, טענו הנתבעים כי הפרסום היווה הבעת דעה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

על התנהגות התובע "כאדם שעניינו משמש נושא לחקירה", שכן באותה העת התנהלה גדו
חקירה פלילית.

בנוסף, הנתבעים טענו כי נהגו באחריות וזהירות רבה, נשמעו להנחיות הייעוץ המשפטי
ונמנעו מפרסום החומרים עצמם. כמו כן, טענו כי עומדת להם גם ההגנה לפי סעיף 15(11)
לחוק, מאחר שחלק מפעולותיהם היו בגדר מסירת ידיעה לעורך אמצעי תקשורת או לנציגו
לצורך בחינת שאלת הפרסום בלבד.

135. באשר לשתי ההגנות הראשונות מכוח סעיף 15(4) ו- 15(5) לחוק איסור לשון הרע עיקרן
מבוסס על הגנת הבעת הדעה לגבי בעל משרה ציבורית או מי שנתון בחקירה. בהקשר ליסוד
הבעת הדעה הכלל הוא כי יש להבחין בין אמירות עובדתיות לבין דעות. בחינת תוכנו של
השידור המיוחד מלמדת כי עיקרו הוא שיח תיאורי של עובדות – חיבור בין הליך החקירה
בעניינו של נ"ה שהפכה לגלויה לבין מידע כללי נוסף שמצוי בידיהם של הנתבעים ועתיד
להתפרסם:

"[...] תכתובת מבזה, גסת רוח, בין האיש המרכזי העצור לבין דמות
בכירה בממשלה, על שופטות בכירות [...] מה שאנחנו יכולים לספר
כרגע ללא ציטוטים, אבל אנחנו כולנו יודעים שהחומר, שמהחומר
שבידי המשטרה עולה עיסוק אינטנסיבי של החשוד המרכזי ואחרים
בכל מה שיכול להשפיע גם על דעת הקהל בישראל וגם על מערכת
המשפט [...] קשר קרוב מאוד עם שופטים, עם גורמים בכירים
במערכת הפוליטית [...] שמדובר בקשר שהוא חורג מקשר של בין
מקורות לגיטימי ולא לגיטימיים עם עיתונאים. וחייבים לחדד את זה
[...] שמה שיקרה זה שבהמשך השידורים, וגם בימים הקרובים,
אנחנו נביא, כי בידי הדס ובידי מערכת "מה בוער", יש הרבה מאוד
מהחומרים. תראו, לא כל החומר [...] בעיקר שמדובר באנשים [...] רמי
דרג [...] אנחנו בהמשך מן הסתם [...] נביא חלק מהציטטות"

136. בחינת הפרסום לעיל מלמדת כי הוא מהווה בעיקר תיאור עובדתי בעניין המעשים שיוחסו
לנ"ה על פי המידע שהיה מצוי בידי הנתבעים. הפרסום לא כלל אבחנה בין היסוד העובדתי
לבין היסוד של הבעת הדעה (ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון
"הארץ" בע"מ, פ"ד לב(3) 337, 350 (1978)).

על כך יש להוסיף כי מדובר במשדר חדשותי מובהק – פריצה חדשותית במסגרת תכנית
אקטואליה, דבר שמלמד כי מדובר בחשיפה עובדתית ולא בפרשנות או בהבעת דעה (ע"א
751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369, 466 (2012)). כל אלה מוליכים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ח נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני :

למסקנה כי האמירות במסגרת השידור המיוחד אינן מתאימות לחסות תחת הגנות סעיף 15(4) או 15(5) לחוק איסור לשון הרע.

137. אשר לטענת הנתבעים לתחולת ההגנה שבסעיף 15(11) לחוק איסור לשון הרע, אני סבור כי זו כוללת רק חלק מפעולות ההכנה שנעשו לקראת הכנת השידור המיוחד. ואסביר. כך, הפגישה הראשונה שנערכה במשרדי גלי צה"ל בנוכחותה של עו"ד דנינו, התאפיינה בהצגת המידע שהיה בידי שטייף ובחינת האפשרויות לפרסומו. כפי שעלה מהודעתה של שטייף במשטרה (ת/22) עיקר הדיון היה בשאלה אם ניתן לפרסם מתוך החומרים שהצגה שטייף לממונים עליה בגלי צה"ל. בתום אותה ישיבה הנחתה עו"ד דנינו את הנוכחים כי עד החלטה אחרת, אין לפרסם את החומרים שהופקו ממכשירי הטלפון של נ"ח. לפיכך אני קובע כי הפגיעה בפרטיותו של נ"ח במסגרת אותה פגישה מיום 24.12.2018 במשרדו של אלקבץ בנוכחות נציגת הפרקליטות הצבאית חוסה תחת ההגנה שקבועה בסעיף 15(11) לחוק איסור לשון הרע (אורי שנהר **דיני לשון הרע** 647-648 (מהדורה שניה, 2024) (להלן – **שנהר**)).

לא כך הם פני הדברים באשר לפגישה שהתקיימה בביתו של ברקאי ביום 27.12.2018. פגישה זו לא נועדה לבחון את אמיתות המידע ואם ניתן לפרסמו, אלא הייתה פגישת הכנה אופרטיבית לצורך לימוד החומר והכנתו לשידור. ככזו היא אינה יכולה לחסות תחת הגנת סעיף 15(11) לחוק איסור לשון הרע.

138. לסיכום עד כאן: **ברקאי חוסה תחת ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(א) וסעיף 18(2)(ב) לחוק.** **קנטי, שחר וגלי צה"ל חוסים תחת ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(ב) לחוק, וכן חוסים תחת הגנה שקבועה בסעיף 18(2)(ו) בהקשר לסעיף 15(11) לחוק איסור לשון הרע בעניין הפגישה במשרדי גלי צה"ל. דברים אלה יפים גם לגבי אלקבץ, לו הייתה התביעה נגדו נותרת על כנה.**

באשר לשטייף - בהיעדר תום לב, אין היא יכולה לחסות תחת איזו מן ההגנות הקבועות בסעיף 18(2) לחוק. ואולם, משהעלתה שטייף גם טענה לקיומה של ההגנה הקבועה בסעיף 18(3) לחוק, יש להידרש לבחינת תחולתה של הגנה זו.

הגנת סעיף 18(3) לחוק

139. סעיף 18(3) מונה שני תנאים לצורך התקיימותו: בפגיעה היה "עניין ציבורי" המצדיק אותה בנסיבות העניין; וככל שהפגיעה כרוכה בפרסום, הוא לא היה כוזב. הגנה זו אינה כוללת דרישת תום לב עצמאית, למעט הסייג לפיו נדרש שהפרסום לא יהיה כוזב (**הגנה על**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 הפרטיות בישראל עמ' 512). בדברי ההסבר להצעת החוק נאמר כי הגנה זו "דרושה
2 לאמצעי התקשורת" (ה"ח הגנת הפרטיות, הצעות חוק 1453, עמ' 209). על בסיס האמור
3 אבחן את התקיימות התנאים המנויים בסעיף זה.

140. עניין ציבורי הוגדר בפסיקה כדלקמן:

7 **"עניין ציבורי" ייחשב עניין שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת**
8 **מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש**
9 **דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חיו (ראו: ע"א**
10 **439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה (להלן – פרשת רשם מאגרי**
11 **מידע) (בעמ' 826; פרשת דן אבי יצחק הנ"ל, בעמ' 56-57; ז' סגל**
12 **"הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת", בעמ' 196). לא פעם "העניין**
13 **הציבורי" שבפרסום עשוי לנבוע מהיותו של הפרסום נוגע לדמות**
14 **ציבורית, אם כי לא תמיד די בכך (כך, למשל, כאשר הפרסום הוא**
15 **בעניין הנוגע לצנעת הפרט שאין בידיעתו על-ידי הרבים כדי להביא**
16 **תועלת של ממש לציבור). ברי כי לא ניתן לקבוע מראש אילו נושאים**
17 **יהיו "עניין ציבורי", והדבר ייבחן לגבי כל פרסום לגופו".**

19 (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 621 (2002); וראו גם: זאב
20 סגל "הזכות לפרטיות מול הזכות לדעת", עיוני משפט ט, 175, 193-194
21 (התשמ"ג))

23 כשמדובר בפרסומים בענייני ציבור הנוגעים לאנשי ציבור מקבלת הזכות לחופש הביטוי
24 משקל בכורה לעומת הזכות לשם טוב (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא פסקה 25 (נבו
25 22.10.1989); רע"א 21942-11-24 בן גביר נ' רשת מדיה בע"מ, פסקה 4 (נבו 10.11.2024).

141. במקרה דנן, המידע שהעבירה שטייף לעיונם של יתר הנתבעים לימד על קיומו של חשש
28 ממשי כי דמות ציבורית בכירה ומשפיעה, המכהנת בתפקיד יו"ר לשכת עורכי הדין וחבר
29 בוועדה לבחירת שופטים, ניצלה את מעמדה ותפקידה הציבורי לשם צבירת כוח אישי,
30 לקידום מקורבים או ליחסי "קח ותן" פסולים. כל אלה מצויים בליבה הפנימית של המונח
31 "עניין ציבורי". אף שמירה על טוהר המידות ותקינות הליכי מינוי השופטים במדינת
32 ישראל, אשר מהווים את מסד היסוד של שלטון החוק ואמון הציבור במערכת השפיטה
33 כולה הם עניין ציבורי. אם כן, לא רק שמדובר בעניין חדשותי ובדמות ציבורית, אלא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

עסקינן במידע שיש חשיבות לחשיפתו לציבור (הלם, בעמ' 238-244). בנסיבות אלה העניין
הציבורי מצדיק את הפגיעה בפרטיותו של נ"ה.

142. מאחר שחלק מהפגיעה בפרטיות היה כרוך בפרסום (המשדר המיוחד) נדרשת בחינת
אמיתות הפרסום. זוהי דרישה אובייקטיבית, קרי: אין רלוונטיות לשאלת אמונתו
הסובייקטיבית של המפרסם. על הטוען להגנה יהיה להוכיח כי אכן הפרסום היה נכון (ואב
סגל "הזכות לפרטיות מול הזכות לדעת" עיוני משפט ט, 175, 192 התשמ"ג).
מהראיות שהוצגו לפני עולה כי הפרסומים לא היו כוזבים, אלא שיקפו את המציאות
העובדתית והתבססו על תכתובות אותנטיות שנמצאו במכשירי הטלפונים הניידים של נ"ה.
חיזוק לכך ניתן למצוא בהחלטת פרקליטות המדינה מיום 21.3.2021 לגנוז את הפרשה
(ת/54). בהתאם להחלטה זו, על בסיס החומרים שהופקו ממכשיריו של נ"ה גובשו חשדות
שהובילו לחקירה. החקירה העלתה "ממצאים עובדתיים קשים העולים לכאורה כדי
מעשים פליליים" (סעיף 21 ל-4). סיבה מרכזית לאי הגשת כתב אישום נגד נ"ה בגין
ממצאים אלה נעוצה בדרך השגת החומרים, קרי: באמצעות חדירה שלא כדין לטלפונים
הניידים של נ"ה.

143. יוצא אפוא כי שני תנאיו של סעיף 18(3) לחוק מתקיימים: בפגיעה בפרטיות היה עניין
ציבורי שמצדיק אותה והפרסום לא היה כוזב.
עם זאת ההגנה אינה מוחלטת. החוק קובע מטבע לשון - "בנסיבות עניין", קרי:
הצידוק לפגיעה עקב העניין הציבורי אמור להיבחן בכל מקרה על פי נסיבותיו (ע"א 439/88
רשם מאגרי המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808, 827 (1994); (הלם, בעמ' 235)). לפיכך בית
המשפט נדרש לבצע איזון בין הזכות הנגדית (זכות הציבור לדעת) לבין הזכות לפרטיות של
נ"ה. בע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית (22.5.2014) (להלן – עניין פלוני) שנה השופט (כתוארו
דאז) ס' גובראן את הדברים הבאים בהקשר לחופש הביטוי:

"באיזון בין שתי זכויות חוקתיות שוות מעמד, דרך המלך היא בנקיטה
בגישה מפשרת במטרה לאפשר לשתי הזכויות לדור בכפיפה אחת,
וזאת באמצעות פגיעה מידתית באחת על חשבון השנייה (ראו והשוו:
בג"ץ 2481/93 דיין נ' מפקד מחוז ירושלים, מח(2) 456, 474-475
(1994); ע"מ 398/07 התנועה לחופש המידע נ' רשות המיסים, פסקה
53 (23.9.2008); ע"מ 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות
החברות הממשלתיות פסקה 31 (19.5.2009); רות גביון "איסור
פרסום הפוגע בפרטיות – הזכות לפרטיות וזכות הציבור לדעת" זכויות
אזרח בישראל – קובץ מאמרים לכבוד חיים ה. כהן 177, 204, 219

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 ... בהיעדר אפשרות לפשר בין הזכויות, יש לפנות לדרך של
2 הכרעה בינארית ולבכר זכות אחת על פני השנייה (ראו: בג"ץ 1435/03
3 פלונית נ' בית-הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה, פ"ד נח(1)
4 529, 537-539 (2003))

6 (עניין פלוני, פסקה 3)

8 144. היקף ההגנה הניתנת לביטוי נקבע בהתאם לרציונאליים אותם הוא מקיים. בבסיס
9 חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת עומדים שלושה רציונאליים: "חשיפת האמת,
10 הגשמתו העצמית של הפרט, וחיזוק הדמוקרטיה (בג"ץ 399/85 כהנא נ' רשות
11 השידור, פ"ד מא(3) 255, פסקאות 14-16 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א'
12 ברק (1987); אילנה דיין-אורבך "המודל הדמוקרטי של חופש הביטוי" עיוני משפט
13 כ 377 פרק א (1996))" (עניין פלוני, פסקה 4 בחוות דעתו של השופט (כתוארו דאז)
14 ס' ג'ובראן).

15 כך לדוגמא, באחת הפרשות שבהן עסק בית המשפט העליון נמצא כי "קיים אינטרס
16 ציבורי בשמירה על הגינות עיתונאית. האינטרס האחרון – הוא גם ובמיוחד עניינה של
17 העיתונות המבקשת לקיים יחסי גומלין פוריים עם מקורותיה. הצורך להגן על כל אלה
18 מעמעם את אורו של "העניין הציבורי" שבפרסום. לא שוכנענו במקרה מיוחד זה בקיומו
19 של "עניין ציבורי" שמצדיק את הפרת ההבטחה שניתנה למבקש ומצדיק את הפגיעה
20 בפרטיותו" (רע"א 6902/06 צדיק נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ, פ"ד סג(1) 52, 61 (2008)).

22 145. בדומה להגנות תום הלב המנויות בסעיף 18(2) לחוק, בבואנו לאזן בין הזכות לפרטיות לבין
23 הזכות לחופש הביטוי, יש לבצע הבחנה בין שטייף לבין ברקאי, קנטי, שחר, אלקבץ וגלי
24 צה"ל. האחרונים לא נטלו חלק בהפקת המידע מהמכשירים של נ"ה. המידע בעניינו של נ"ה,
25 ממנו עלה באופן גלוי ומובהק העניין הציבורי, נמסר להם על ידי שטייף. גורמים אלה עינו
26 בחומרים שהוצגו להם על ידי שטייף. הם נמנעו מפרסום בזמן אמת, ופרסמו חלקים
27 מהם, בהתאם למגבלות שנקבעו בצו איסור פרסום שהוטל על הפרשה. לפיכך, בהתחשב
28 בעוצמת העניין הציבורי שעליו עמדתי לעיל, בהתחשב בכך שהעניין הציבורי נודע להם מיד
29 עם העיון בחומר ומבלי שהיו מעורבים באופן אקטיבי בהשגת המידע, הרי שעומדת להם
30 גם הגנת סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות.

32 146. בשונה מכך, שטייף הייתה הגורם המחולל והמתווך אשר יזם וקידם את הפריצה
33 למכשירים המוגנים בסיסמה, באמצעות יצירת היכרות מכוונת בין חני לבין יולי. מעשיה
34 של שטייף הם בעלי נופך פלילי מעצם תפקידה המרכזי - יוזמת ומאשררת של הפריצה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 הטכנולוגית למכשירי הטלפון של נ"ה והפקת המידע מהם. כפי שכבר קבעתי, גם אם שטייף
2 לא הייתה הגורם הישיר שפרץ למכשירי הטלפון של נ"ה, היא אחראית להתנהגות
3 העוולתית מכוח סעיף 12 לפקודת הנזיקין.
- 4 אני מוכן להניח לזכותה של שטייף כי המניע לפריצה למכשירי הטלפון של נ"ה היה חומר
5 הרקע שכבר אספה בקשר לפרשת המתמחות. בכך יש כדי לקיים את רכיב העניין הציבורי
6 הנדרש בעת הפגיעה בפרטיות. אולם אין בו להטות את הכף בעניין האיזון שבין שתי
7 הזכויות. ואסביר.
- 8 כפי ששנינו שטייף הייתה מעורבת באופן פעיל בהפקת החומרים מתוך מכשירי הטלפון של
9 נ"ה. מעורבות זו מצויה בשדה הפלילי ומהווה פגיעה חמורה בפרטיות של נ"ה. התנהלותה
10 של שטייף הייתה פגומה גם במישור ה - Proper Conduct העיתונאי. וכך הסבירה ד"ר
11 אלטשולר: "... עיתונאי לא צריך להיכנס לטלפון של אדם ... כשנכנסים לטלפון של איש
12 ציבור כי חשוב לך לחקור משהו ואז אתה מגלה דברים שקשורים לאנשים אחרים ... טלפון
13 זה הדבר הכי קרוב למוח שלנו, המון דברים נמצאים שם, כניסה לטלפון זה מעשה קיצוני
14 ולפעמים יש לו הצדקה עניינית. אף אחד לא היה רוצה שיעשו לו את זה" (פרי' עמ' 352, ש'
15 6-1).
- 16
- 17 147. לא נעלם מעיני הטיעון המרכזי של שטייף, לפיו היא ביקשה באמצעות התחקיר למגר את
18 מארת השחיתות שפשטה בעקבות מעשיו הפסולים של נ"ה. אלא שמניע אידאולוגי שכזה
19 אינו יכול להוות הצדקה לביצוע עבירה או לפגיעה אקטיבית בפרטיות של אדם (ראו בעניין
20 טענת הגנה דומה של מקור עיתונאי - ע"פ 8445/11 קס נ' מדינת ישראל, פסקה 18 בפסק
21 דינה של השופטת ע' ארבל (31.12.2012)). יתרה מכך, מגבלת חוקיות קיימת גם באשר
22 לגבולותיו של החיסיון העיתונאי (עניין אסנהיים, חוות דעתו של השופט א' שטיין
23 והאסמכתאות שמובאות שם).
- 24 הרציונל שחל באשר למגבלת החוקיות בעניין ההגנה על מקור עיתונאי ובעניין ההגנה על
25 החיסיון העיתונאי נכון גם לסוגיות האיזון שבין העניין הציבורי לבין הפגיעה בפרטיות -
26 כאשר מדובר במעשה בלתי חוקי (כדוגמת חדירה בלתי מורשית לטלפון נייד) שיש בצדו
27 פגיעה חמורה בפרטיות, אין אפשרות ליישב בין הזכות לחופש הביטוי לבין הזכות לפרטיות
28 ויש להעניק לזכות הפרטיות מעמד בכורה. במילים אחרות - עיתונאי אינו יכול להיות
29 שותף אקטיבי לעבירה על החוק שמשמעותה פגיעה בפרטיות ובה בעת לחסות תחת הגנת
30 סעיף 18(3) לחוק.
- 31
- 32 148. מטעמים אלה אני קובע כי שטייף איננה חוסה תחת ההגנה הקבועה בסעיף 18(3) לחוק.
33 לפיכך אני מוצא כי שטייף פגעה פגיעה חמורה בפרטיותו של נ"ה בכך שהעתיקה מסרים
34 אלקטרוניים שלא נועדו לפרסום; בכך שעשתה שימוש בידענות על ענייניו הפרטיים של

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

נוה ומסרה אותם לאחרים; ובכך שפרסמה תכנים אישיים מתוך מכשירי הטלפון הנייד של נ"ה למרות שהדברים הושגו בדרך של פגיעה בפרטיות והפרת חוק. באשר ליתר הנתבעים (למעט שטייף) – עומדת להם גם הגנת סעיף 18(3).

עוולת הרשלנות

149. לטענת נ"ה, נתבעים 2-6 חבים כלפיו חובת זהירות מושגית וקונקרטית בהיותו באותה העת נושא "תחקיר עיתונאי". הנתבעים הפרו את חובת הזהירות והתרשלו שעה שלא עצרו את שטייף מלהתקדם עם התחקיר בעניינו. לא זו אף זאת: הנתבעים "שילבו" עם הדס ידיים באופן אקטיבי והתקדמו בעיבוד תוצרי הפריצה, הכנתם לשידור ופרסום של "טיזרים" למיניהם.

150. מקום שבו המחוקק קבע הסדר ייעודי המסדיר תחום מסוים, הכולל יסודות עילה, הגנות, פטורים, תנאים או מגבלות אחריות, יש לבחון אם הכרה בעילת רשלנות מקבילה תסכל את תכליתו של ההסדר ותאפשר לעקוף את מנגנוני האיזון שקבע המחוקק. בנסיבות כאלה, עשוי בית המשפט לקבוע כי אין להחיל את עוולת המסגרת של הרשלנות באופן המשנה או מרוקן מתוכן את ההסדר הסטטוטורי הספציפי. בהקשר של פרסום עיתונאי, משמעות הדבר היא שכאשר עיקר הנזק הנטען נובע מפגיעה בפרטיות, יש לבחון בזהירות אם עילת הרשלנות אינה מהווה ניסיון לעקוף את ההסדר הייחודי והאיזונים שנקבעו בחוק הגנת הפרטיות (ראו התייחסות דומה לגבי עוולת גרם הפרת חוזה ועוולת לשון הרע: ע"א 8489/12 פלוני נ' פלוני, פסקה 5 (29.10.2013); ע"א 7426/14 פלוני נ' דניאל, פסקה 66 (14.3.2016); רע"א 7205/16 שורץ נ' צולר, פסקאות ה-ד (9.4.2017)). במקרה דנן, הטענה המועלית כלפי הנתבעים נוגעת במהותה לפגיעה בפרטיות, אשר זכתה להסדרה ייעודית ומפורטת בחוק הגנת הפרטיות. חוק זה אינו מסתפק בקביעת איסור כללי, אלא מגדיר את המצבים המקימים אחריות, קובע תנאים וסייגים לתחולתה ומעמיד לנתבעים שורה של הגנות. לפיכך אני סבור כי יש קושי להרחיב את גבולות האחריות באמצעות עוולת הרשלנות, שהיא עוולת מסגרת, באופן העוקף את התנאים, הסייגים וההגנות שנקבעו בחוק הגנת הפרטיות.

151. עם זאת, למען שלמות התמונה ומכיוון שהטענות שנוגעות למקצת הנתבעים עוסקות באלמנט של פיקוח, אציין את הדברים הבאים: בשונה משטייף שהפרה את הוראות סעיף 17 לתקנון האתיקה בעניין שימוש באמצעים פסולים ולכן ניתן לקבל את הטענה כי התרשלה, נתבעים 2-6 לא היו מעורבים בהשגת המידע, וממילא לא השתמשו באמצעים פסולים כדי לקבלו. נתבעים אלה קיבלו משטייף את החומרים כשהם מודפסים ומעובדים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

מבחינת התנהלותה של גלי צה"ל כאורגן של המדינה, נקבעה בה היררכיה ברורה של דרג מקבל החלטות. בהתאם, אלקבץ כינס ישיבה מקצועית סמוך לאחר קבלת הדיווח משטייף בעניין החומר. התרשמתי שגלי צה"ל הסתייעה בחוות דעת משפטיות ופעלה על פי הוראות הפרקליטות הצבאית ולאחריה פרקליטות המדינה. בנסיבות אלה, אני קובע כי הנתבעים 6-2 פעלו בהתאם לסטנדרט העיתונאות האחראית. לפיכך אינני מוצא כי הופרה על ידי הנתבעים 6-2 חובת הזהירות הקונקרטית כלפי נ"ה.

עוולת הפרת חובה חקוקה

152. נ"ה עתר לפיצויים גם מכוח עוולה של הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין. לטענתו הנתבעים הפרו חובות חקוקות המעוגנות בד"ה הפלילי והאזרחי בעת שנטלו את מכשירי הטלפון הנייד שלו, פרצו אליהם ועשו שימוש פסול בתכולתם. מעשים אלה, המהווים לשיטתו שימוש במידע שהושג באמצעות עבירה, מחייבים את המעוולים באחריות מלאה לכל נזק שנגרם ושצפוי להיגרם לו, בין היתר מכוח סעיף 12 לפקודת הנזיקין. החובות החקוקות שהופרו, לפי טענת התובע, כוללות חדירה שלא כדין לחומר מחשב לפי סעיף 4 לחוק המחשבים, החל גם על מכשירי טלפון נייד. בנוסף, נטען כי החדירה למכשירים מהווה פגיעה במזיד בפרטיות, המקימה עוולה אזרחית ועבירה פלילית לפי חוק הגנת הפרטיות. לבסוף, ייחס נ"ה לנתבעים הפרה של האיסור על שימוש וגלוי של ידיעה שהושגה בהאזנת סתר בניגוד לסעיף 2 לחוק האזנת סתר.

153. סעיף 63 לפקודת הנזיקין דורש קיומה של חובה מכוח חקוקה, שהחיקוק נועד לטובתו או להגנתו של הנזיק, הפרת החובה, גרימת נזק מן הסוג שאליו התכוון החיקוק, וכן היעדר כוונה של החיקוק לשלול סעד נזיקי. אלה הם יסודות מצטברים (ראו אחד מיני רבים: ע"א 7141/13 קונקטיב גרופ בע"מ נ' דבוש, פסקה 21 (נבו 5.11.2015)). נבחן אפוא את קיומם של יסודות העוולה.

154. בענייננו, נמצא כי שטייף הייתה יוזמת, המתווכת והשותפה להעברת הטלפונים אל יולי לצורך הפקת המידע האישי של נ"ה מתוכם. גם אם לא היא עצמה פרצה למכשירי הטלפון של נ"ה הרי שעדיין קמה לה אחריות מכוח סעיף 12 לפקודת הנזיקין בהיותה גורם יוזם, מתווך, משדל ומאשר. כלל העדים הרלבנטיים (נ"ה, חני ויולי) אישרו כי מכשירי הטלפון היו מוגנים בסיסמה כלשהי שמנעה עיון חופשי בתוכן שהיה אצור בהם. סעיף 4 לחוק המחשבים אוסר חדירה שלא כדין לחומר מחשב ומגדיר חדירה גם כחדירה באמצעות התקשרות, התחברות או

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 הפעלת המחשב. המונח "חדירה" פורש בהלכה הפסוקה באופן רחב: אין צורך בפריצה
2 טכנולוגית או בעקיפת סיסמה. די בשימוש במחשב ללא הסכמת בעליו. כך, גם חדירה
3 למכשיר שהגישה אליו ניתנה למטרה מוגבלת, אך נעשה בו שימוש לצפייה או להעתקה של
4 תכנים שלא נכללו בהרשאה, עשויה להיחשב חדירה שלא כדין (רע"פ 8464/14 **מדינת**
5 **ישראל נ' עזרא**, פסקאות י"ב – י"ג (נבו 15.12.2015)).

6 חדירה שכזו למכשירי טלפון סלולרי נחשבת הן לפגיעה אסורה בפרטיות והן לחדירה
7 למחשב כמשמעותה בסעיף 4 לחוק המחשבים (ע"פ (פסיקה צבאית יבד"ץ) 28647-05
8 25 **שוני נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקאות 115-118 (נבו 29.4.2026)).

9 זאת ועוד: מהראיות שהובאו לפניי עלה כי יולי פרץ את מכשירי הטלפון של נוה באמצעות
10 חיבורו למחשב והפעלת תוכנה כלשהי כדי להעתיק מהם תכנים. מדובר בהפקת תוכן
11 אסורה באמצעות מכשיר (מחשב). פעולה זו הופכת את החדירה גם להאזנת סתר שלא כדין
12 (סעיף 1 לחוק האזנת סתר; רע"א 2552/16 **זינגר נ' חברת יהב חמיאס טכנולוגיות (1990)**
13 **בע"מ**, פסקה 51 (נבו 10.5.2016); עמר"מ (מחוזי מרכז) 13028-04-09 **אליהו נ' עיריית**
14 **טבריה**, פסקה 28 (נבו 11.3.2010); ת"פ (מחוזית"א) 40206/05 **מדינת ישראל נ' בן אברהם**
15 **בללי**, פסקה 58 (נבו 10.6.2009)). אחריותה של שטייף למעשים אלה נובעת ממיקומה
16 המרכזי כמתווכת ומארגנת האירוע. כמי שאישררה אותם במסגרת הפגישה בביתו של יולי
17 וכן כמי שהשתמשה במודע בתוצרים האסורים של האזנת הסתר, בניגוד לסעיף 2(א)-(ב)
18 לחוק האזנת סתר.

19 נוכחנו כי הנתבעים האחרים לא היו שותפים למעשים אלה, וקיבלו את המידע רק לאחר
20 שזה נאסף מתוך המכשירים, הודפס על גבי נייר וסודר בקלסרים ולא היו מודעים לדרך
21 הפסולה שבה המידע הופק. בנסיבות אלה אינני רואה לנכון לייחס אחריות ישירה לנתבעים
22 האחרים בגין הפרת ההוראות החוקיות לעיל, בהתחשב בכך שהם קיבלו את החומר
23 שנאסף ממכשיריו של נוה לאחר מעשה ומבלי ששטייף שיתפה אותם באופן בו הדברים
24 נעשו.
25

26 155. אם כן, עולה ששטייף אכן הפרה את החיקוקים שנקבעו בחוק המחשבים ובחוק האזנת
27 סתר (מעבר להוראות חוק הגנת הפרטיות שעליה כבר עמדנו לעיל). הוראות חוקיות אלה
28 נועדו להגן על ערכים שונים:

29 חוק המחשבים נועד להגן על שליטת האדם בתכנים שמצויים בטלפון הנייד, שמהווים
30 "מאגר" "מרכז של מידע במלל, בתמונות, בהקלטות ובסרטונים, שממנו ניתן ללמוד על
31 מחשבותיו, רגשותיו וחוויותיו של אדם, וכן על ההתקשרויות – לעתים האינטימיות ביותר
32 – שלו עם אחרים" (ע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2015)) (דנ"פ
33 1062/21 **אוריך נ' מדינת ישראל**, פסקה 29 (נבו 11.1.2022)).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 חוק האזנת סתר שנועד בין היתר להגן על צנעת השיח ועל המרחב הפרטי של האדם
2 ולהסדיר את האפשרות לפגוע בערכים אלה לצרכים מסוימים על ידי המדינה (ע"פ
3 1497/92 **מדינת ישראל נ' צוברי**, פ"ד מז(4) 177, 192 (1993)).
4
5 156. מתוך העדויות והראיות אותן סקרתי בחלקו הראשון של פסק הדין עולה כי השימוש
6 הפסול שנעשה במכשירי הטלפון של נ"ה גרם לנזק מהסוג שאליו התכוונו אותם חיקוקים,
7 קרי: נטילת שליטתו בתכנים האישיים שהיו אצורים בטלפונים הניידים ופגיעה בשיח
8 הפרטי שלו.
9 הוראת סעיף 7 לחוק המחשבים מלמדת כי הוא יצר עילות נזיקיות עצמאיות. כך, סעיף 7
10 לחוק המחשבים מחייב גרימת "מחיקה, שינוי או שיבוש של חומרי המחשב" כתנאי
11 לקיומה של עוולה מכוח אותו חוק (ת"א (מחוזי מרכז) 17024-09-09 **גל-על מוצרי שתייה**
12 **בע"מ נ' חברת תנה תעשיות (1991) בע"מ** (נבו 24.10.2010)). על פי הראיות שהובאו לפניי
13 יולי לפי בקשתה של שטייף העתיק את הקבצים ממכשירי הטלפון הניידים אל התקן
14 חיצוני ובכך גרם לשינוי בחומר המחשב כקבוע בסעיף 7(ב) לחוק המחשבים. בכל אלה יש
15 להוות עוולה על פי פקודת הנזיקין, לרבות בגין הפרת חובה חקוקה מכוח סעיף 63 לפקודת
16 הנזיקין.
17 מאידך חוק האזנת סתר עוסק בעיקר בהגדרת העבירה הפלילית. עם זאת סעיף 2(2) לחוק
18 הגנת הפרטיות קובע כי האזנה האסורה על פי חוק היא פגיעה בפרטיות. בנסיבות אלה אני
19 סבור כי ביצוע מעשה העולה כדי עבירה לפי חוק האזנת סתר ייכלל במסגרת הוראות חוק
20 הגנת הפרטיות ובאמצעותו יוכל להוות מסד לעוולת הפרת חובה חקוקה.
21 **סיכומם של דברים, הוראות חוק המחשבים מאפשרות חבות בעוולת הפרת חובה חקוקה.**
22 **לפיכך בכפוף להתקיימותם של יסודות של קשר סיבתי ונזק אינני רואה מניעה לחיובה**
23 **של שטייף באחריות גם מכוח עוולת הפרת חובה חקוקה.**
24

האם הנתבעים הם בגדר מעוולים במשותף

25
26
27 157. לטענתו של נ"ה, הנתבעים חבים ביחד ולחוד כמעוולים במשותף לפי סעיף 11 לפקודת
28 הנזיקין, בגין מלוא שרשרת האירועים שהובילה לפגיעה הקשה בפרטיותו. לשיטתו,
29 הנתבעים אימצו לחיקם את שטייף ואת תוצרי הפריצה, כאשר כולם ידעו היטב ולכל
30 הפחות עצמו את עניניהם לפליליות שדבקה באופן השגת החומרים על ידה. אין צורך
31 להוכיח שהשותף ביצע את כל יסודות העוולה או נכח בכל שלב, ודי בכך שניתן לראות את
32 הנתבעים כמי שפועלים יחד למען מטרה אחת ומתוך מודעות "לקראת מה הולכים".
33 מנגד, עמדת הנתבעים היא כי עומדת להם הגנה מוחלטת מפני התביעה, וכי יש לראות בהם
34 "מעוולים בנפרד" שגרמו לנזקים נפרדים, וכפועל יוצא חיובם אף הוא נפרד לחלוטין.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 לטענתם, הפרשה מורכבת משלושה מקטעים עובדתיים נפרדים (הפריצה למכשיר וחילוץ
2 התכנים, שיתוף התכנים על ידי שטייף, והמשדר המיוחד), כאשר ליתר הנתבעים לא היה
3 כל חלק, ידיעה או מעשה במקטע הראשון. גם במקטעים הבאים לא ניתן לראות בהם
4 מקשה אחת, שכן חלק מהנתבעים כלל לא עיינו בחומרים וחלקם לא לקחו חלק במשדר,
5 ולכן מדובר בנזק שניתן להפרדה וחלוקה ביניהם.
6
7 158. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, אני סבור כי יש להפריד במידת האחריות לגבי כל אחת
8 מהעוולות הרלבנטיות.
9 בעניין הפגיעה בפרטיות - קיימת אחריות משותפת לפגיעה בפרטיותו של נ"ה. אחריות זו
10 נובעת מעצם כך שנערכו מפגשים משותפים בהם הנתבעים בחנו, דנו ועיינו בחומרים
11 האישיים של נ"ה, ואף היו שותפים למשדר המיוחד שנערך לאחר מכן. עם זאת כפי ששנינו,
12 לכל הנתבעים, למעט שטייף, עומדות הגנות מכוח החוק. כך שאין לחייבם בגין הפרת
13 הפרטיות.
14 בעניין הפרת חובה חקוקה – נמצא כי הנתבעים האחרים (למעט שטייף) לא היו שותפים
15 לאירוע העוולתי של נטילת מכשירי הטלפון הנייד של נ"ה, פריצתם, והעסקת המידע. כפי
16 שנקבע, שטייף לא סיפקה להם פרטים בהקשר לאופן השגת המידע. אדרבא, שטייף מסרה
17 "גרסת כיסוי" לפיה המידע נמסר לה על ידי חני, והנתבעים האחרים לא היו מודעים
18 לפעילות העוולתית. אם כן, אין מדובר בכוחות שלובים שהפעילו כלל הנתבעים כדי לפגוע
19 פגיעה עוולתית אסורה בפרטיותו של נ"ה (ע"א 878/06 טרויהפט נ' עטיה, פסקאות 80-82
20 (נבו 4.1.2009)). בנסיבות אלה לא ניתן להטיל חבות על הנתבעים האחרים מכוח טענת
21 "מעוולים במשותף" לפי סעיף 11 לפקודת הנזיקין.
22

קיומה של אחריות שילוחית ואשרור של גלי צה"ל למעשיה של שטייף

25 159. לטענתו של נ"ה, הנתבעים 2-5 אישרו במפורש או מכללא את מעשיה הפליליים של שטייף,
26 תוך עצימת עיניים וידיעה שהם מהווים עוולה. בכך התגבשה אחריותם מכוח סעיף 12
27 לפקודת הנזיקין. בנוסף, עתר הוא להטלת אחריות שילוחית על גלי צה"ל לפי סעיף 13
28 לפקודה, שכן התחנה אישרה את מעשי שטייף והם בוצעו למטרה דומיננטית של השגת
29 סקופים עיתונאיים כחלק מעבודתה. לשיטתו, העובדה ששטייף ביצעה מעשים פליליים
30 ונקטה באמצעים פסולים אינה גורעת מאחריות המעסיק לפי הדין והפסיקה.
31 שטייף חיזקה את טענותיו של נ"ה, במובן זה שככל שתיקבע חבות כלשהי, האחריות
32 השילוחית המלאה מוטלת על גלי צה"ל, שכן היא עדכנה את הממונים עליה בזמן אמת
33 ופעלה בליווי, אישור ואשרור מלא של הגורמים המקצועיים והמשפטיים בתחנה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מנגד, הנתבעים 3-6 טענו כי אין להטיל על המדינה אחריות שילוחית למעשיה של שטייף,
2 שכן בהתאם ל"הלכת שורוש" מעסיק אינו חב באחריות למעשים פליליים חמורים
3 ומכוונים של עובד שנעשו ללא ידיעת או אישור הממונים עליו. כמו כן, הם הבהירו כי יתר
4 הנתבעים והעורכים בתחנה לא היו מודעים לפריצה או לגניבת המכשירים, ולא אישרו או
5 אשררו מעשים אלה בשום שלב.
6
- 7 160. בראש ובראשונה אדרש לטענת האישור למעשיה הפסולים של שטייף (החזירה לטלפונים
8 של נ"ה והפקת המידע מתוכם). כפי שכבר ציינתי, סעיף 12 לפקודת הנזיקין מטיל אחריות
9 ישירה על מי שמשותף עצמו, מסייע, מייעץ, מפתה, מצווה או מאשרר מעשה עוולתי שביצע
10 אדם אחר. זוהי אחריות ישירה - אישית ומיוחדת - שאינה מחייבת את ביצוע כל יסודות
11 העוולה. במובחן מכך, סעיף 13 לפקודת הנזיקין עוסק בחבות המעסיק בגין מעשה העובד
12 במקרה שבו המעסיק אישרר את המעשה ובין אם העובד ביצע את המעשה העוולתי
13 במסגרת עבודתו.
14 אם כן, בעוד סעיף 12 לפקודת הנזיקין דן באחריות ישירה כהשתתפות מודעת של המעסיק
15 או המנהל בעוולה, הרי שסעיף 13 מסדיר חבות מכוח אחריות שילוחית כשאלה של אישור
16 ביצוע המעשה או עשייתו תוך כדי העבודה.
17
- 18 161. אשר לסעיף 12, המעשה המאשרר צריך להעיד על נטילת אחריות לביצוע העוולה. הטעם
19 לכך הוא שאחריותו של המאשרר מאוחרת כרונולוגית למועד ביצוע העוולה. לפיכך ההלכה
20 הפסוקה נקטה גישה זהירה להטלת אחריות מכוח סעיף 12 לפקודת הנזיקין בהקשר
21 לאחריותו של המאשרר (ע"א 2362/19 פלונים נ' הרשות הפלסטינית, פסקה 17 (להלן –
22 עניין פלונים); עמוס הרמן דיני נזיקין 219 (מהדורה שנייה, 2020)). כך, הגם שפעולת
23 האישור יכולה להיות באמירה או שתירה, התנהלות שכזו טרם הוכרה בפסיקה כמקימה
24 אחריות (ע"א 3024/10 ויינר נ' מויאל, פסקה 26 (2.4.2013)). יתרה מכך, מקום בו מדובר
25 בעבירה כדוגמת תקיפה נדרש אישור מפורש - express (ע"א 358/63 מדינת ישראל נ'
26 שורץ, פ"ד יז 2894, 2900 (1963)).
27
- 28 162. בענייננו, כפי שכבר קבעתי, שטייף לא שיתפה את הנתבעים האחרים בזמן אמת בפרטים
29 לגבי הדרך בה הגיע לידיה המידע בענייניו של נ"ה. הגרסה הכללית שמסרה הייתה שהמידע
30 הגיע מחני. חבריה לתכנית "מה בוער" וגורמי הניהול בגלי צה"ל לא ידעו בזמן אמת על
31 הדרך הפסולה בה הגיע המידע לידיה. לפיכך לא ניתן לייחס להם אישור של ההתנהגות
32 העוולתית, קרי: הפריצה לטלפונים והפקת המידע האישי מתוכם.
33 אף לא אוכל לקבל את טענתו של נ"ה, לפיה עצם השימוש בחומרים שהביאה שטייף לגלי
34 צה"ל עולים כדי אישור פעילותה. כפי שקבעתי במסגרת הדיון בסוגיית הצפיות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1 הנורמטיבית באשר להגנת תום הלב בחוק הגנת הפרטיות, אין זה מקובל בתחום העיתונות
2 לתחקר עיתונאי בדבר מקורותיו והאופן שבו נמסר לידיו מידע. לפיכך, לא ניתן לקבל את
3 טענתו של נ"ה לאשרור או ל"עצימת עיניים".
4

5 163. על כך יש להוסיף כי התנהלותה של שטייף היא בעלת נופך פלילי בהקשר לחוק המחשבים
6 וחוק האזנת סתר. בנסיבות כאלה, נדרשת הסכמה מפורשת, שמעידה על נטילת אחריות
7 לביצוע העוולה, ואין די ב"עצימת עיניים" (להרחבה ראו: עניין פלוניס, פסקה 42). דרישה
8 להסכמה מפורשת מתחייבת גם משיקולי הגנה על חופש העיתונות ומניעת אפקט מצנן על
9 קיומם של תחקירים עיתונאיים.

10 מטעמים אלה אני דוחה את טענתו של נ"ה כאילו התנהלות הנתבעים האחרים עולה כדי
11 אישרור מעשיה של שטייף. אם כן, אני דוחה את הטענה להטלת אחריות בגין מעשיה של
12 שטייף מכוח סעיף 12 לפקודת הנזיקין על הנתבעים האחרים.
13

14 164. מחלוקת נוספת נוגעת לאחריותה השילוחית של תחנת גלי צה"ל (כאורגן המדינה) למעשיה
15 של שטייף. כפי שכבר נקבע, שטייף הייתה הגורם המתווך והמחולל של הליך הפרת
16 הפרטיות של נ"ה. שטייף אף אישררה במודע את הליך הפקת המידע האישי של נ"ה מתוך
17 הטלפונים הניידים, שעה שנכחה בביקור בביתו של יולי. נגד שטייף לא ננקטו הליכים
18 פליליים (מכוח הסדר שנערך עימה על ידי הפרקליטות), הגם שנראה כי מעשיה הם בעלי
19 נופך פלילי.
20

21 165. סעיף 13 לפקודת הנזיקין קובע את חבות המעביד על מעשה שעשה עובד שלו אם הרשה או
22 אישרר את המעשה או אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו. כפי שקבעתי לעיל, גלי
23 צה"ל לא הרשתה ולא אישררה את המעשה. לפיכך אדרש לבחינת החלופה השנייה, קרי:
24 האם המעשה נעשה תוך כדי עבודתו של העובד. בהקשר לחלופה זו קובע סעיף 13(ב) בזו
25 הלשון:

26 13. (א) לענין פקודה זו יהא מעביד חב על מעשה שעשה עובד שלו –
27

28 (1) אם הרשה או אישרר את המעשה;

29 (2) אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו;

30 אולם –

31 (א) [...]

32 (ב) רואים מעשה כאילו נעשה תוך כדי עבודתו של עובד, אם

33 עשהו כעובד וכשהוא מבצע את התפקידים הרגילים של עבודתו

34 והכרוכים בה אף על פי שמעשהו של העובד היה ביצוע לא נאות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

של מעשה שהרשה המעביד; אולם לא יראו כן מעשה שעשה
העובד למטרות של עצמו ולא לענין המעביד.

166. בהקשר זה הסתמכה גלי צה"ל על כך ששטייף ביצעה מעשים שהם בגדר עבירה על החוק. לשיטתה, על יסוד ההלכה שנקבעה בע"א 8027/14 שורוש נ' שליאן (29.11.2015) (להלן – עניין שורוש) אין לחייב באחריות למעשיה של שטייף. בעניין שורוש נקבע על ידי השופט (כתוארו דאז) י' עמית מבחן משולש לאי-הטלת אחריות שילוחית במקרה של ביצוע לא נאות של המעשה:

"בבואנו לקבוע האם מעשיו של העובד בוצעו במסגרת תפקידו, או שמא חורגים הם מהרשאת המעביד כדי כך שניתן לפטור את המעביד מאחריות שילוחית, ניתן להשתמש במספר אינדיקציות, ובין היתר: המטרה המנחה את העובד, ובכלל זה, האם מטרת העובד הייתה לבצע דבר עבירה; הרשעה בפלילים ואופי ההרשעה; וכן שיקולי מדיניות משפטית."

(עניין שורוש, פסקה 14)

167. אשר למבחן המטרה המנחה – השאלה המרכזית היא האם התוצאה הפלילית היא אגבית או שמא המטרה הפלילית היא שהייתה המניע למעשה? האם העובד פעל למטרה שהיא זרה לעניינו של המעביד ((ע"א 338/60 מדינת ישראל נ' מדר, פ"ד טו 1569, 1584 (1961) ע"א 418/68 שאש נ' דלה, פ"ד כב(2) 841, 843 (1968)). בענייננו, המטרה המרכזית של שטייף לא הייתה ביצוע האזנת סתר או הפרת הפרטיות של נ"ה באמצעים פסולים. האמצעים הפסולים (הפריצה למכשירי הטלפון הנייד) היו כלי כדי להשיג מידע לצורך התחקיר שעמד בראש מעייניה. ביצוע תחקיר עיתונאי בתחום זה (פלילים ומשפט) אינו חורג מתחום הכיסוי העיתונאי עליו הופקדה שטייף במסגרת עבודתה בגלי צה"ל. עובדה היא כי גורמי הניהול בגלי צה"ל לא הנחו את שטייף למסור מיד את החומרים למשטרת ישראל ולהימנע מהעיסוק העיתונאי בהם (וראו בהקשר זה את עמדתו של מר טוניק בחוות דעתו בפסקה 14). מסירת החומרים למשטרה נעשתה רק בעקבות התערבותו של פרקליט המדינה. לפיכך אני קובע כי הפעולה בעלת הנופך הפלילי שביצעה שטייף לא היוותה את המניע למעשיה, אלא הייתה תוצאה אגבית של פעילות עיתונאית במסגרת תפקידה בגלי צה"ל.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

168. אשר למבחן ההרשעה בפלילים ואופי ההרשעה – שטייף לא הורשעה בפלילים. נהפוך הוא, שטייף קיבלה "חסינות" מנקיטת הליכים פליליים נגדה. הדעת נותנת כי מכלול השיקולים בעניין זה היו פרושים לפני הפרקליטות ונשקלו היטב. לפיכך גם מבחן זה תומך בהטלת אחריות שילוחית על המדינה למעשיה של שטייף.

169. אשר למבחן שיקולי המדיניות – השיקולים בהקשר זה מורכבים. מצד אחד, אין זה ראוי כי המדינה תישא באחריות למעשי עיתונאי שחורגים מסטנדרט הפעילות המקובל ואף שאינם מתיישבים עם כללי האתיקה. גם מר יצחק טוניק, עיתונאי ותיק ומי שהיה בזמנים עברו מפקד גלי צה"ל אשר ערך חוות דעת מטעמה של שטייף (נ/1), ציין בעדותו לפני כי פריצה למכשיר טלפון נייד על ידי עיתונאי היא מעשה פסול מבחינת הפרקטיקה העיתונאית שאף עומד בניגוד לכללי האתיקה (פר' עמ' 247-248). מאידך, גלי צה"ל עשתה שימוש חדשותי במידע שהופק במסגרת המשדר המיוחד (אם כי הגורמים האחראים מטעמה לא היו מודעים לאופן הפקת המידע). בהקשר זה לא ניתן להתעלם מההישג העיתונאי ששטייף הביאה לתחנת גלי צה"ל בהיבט החדשותי. נראה כי התחקיר שבוצע הוא שהביא לכך שהנתבעים - שהם אנשי תקשורת ותיקים, בעלי שם וניסיון רב – הסבירו בעדויותיהם לפני כי פעילותה של שטייף הייתה במסגרת תפקידה העיתונאי:

כך, קנטי, שהייתה עורכת התכנית, בהתייחסותה לפעילותה העיתונאית של שטייף בהקשר לנ"ה:

"[...] אני חושבת עובדת של גלי צה"ל שעושה את עבודתה הרי מה זה, מה זה עבודתו של כתב? זה ללכת ולהביא סיפורים. עשתה את עבודתה. הלכה להביא סיפור. לכן גלי צה"ל איננה יכולה להתנער ממנה."

(פר' עמ' 459, ש' 8-10)

גם שחר שהייתה הגורם האחראי (ראש מחלקת תכניות האקטואליה בגלי צה"ל) ציינה לטובה את התנהלותה של שטייף לאחר הבאת המידע לגלי צה"ל. כמו כן ציינה בעדותה כי המשדר המיוחד היה חלק מהפעילות החדשותית של התחנה. לפיכך גם דעתה של שחר לא הייתה נוחה מהתנערותה של המדינה משטייף:

"הפרקליטות לא שאלה את דעתי לא כמנהלת ולא כעיתונאית אם לייצג את הדס או לא. זה לא הובא לפתחי ולא שאלו אותי על זה. כמו שצינתי שברגע ששמעתי את זה כאבה לי הבטן ולא אהבתי את ההחלטה הזו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

בלשון המעטה. אם הפרקליטות בדקה את כל מה שכתוב פה ואומרת שפעולותיה של הדס מהוות סטייה חמורה מנורמות ההתנהגות ואני מצטטת זו דעתה של המדינה, כשקראתי את הפרוטוקולים של הדס וחני אני חושבת שהדס לא עשתה עבירה פלילית אבל זו שאלה משפטית ואני לא יודעת מה חלקי באירוע הזה."

(פר' עמ' 299, ש' 30-35)

170. ויודגש – בהתנהגות עוולתית ישירה יש יסוד של אשם. לעומת זאת בהטלת אחריות שילוחית אין יסוד של אשם, אלא מדובר בפעולה שנעשתה לטובת המעסיק. בענייננו מדובר בממד החדשותי שהיה בלב-ליבה של העשייה העיתונאית של שטייף. לפיכך אני סבור כי שיקולי מדיניות שתומכים בקיומה של עיתונאית תחקירים חופשית וחזקה מוליכים למסקנה כי במקרה ייחודי זה יש להכיר באחריות שילוחית של המדינה לפעילותה של שטייף, גם בהתחשב בכך שמדובר בביצוע לא נאות של התפקיד וגם אם מדובר בעשייה בעלת נופך פלילי. הותרת עיתונאים חוקרים ללא כיסוי מצד המעסיק (גם אם הם שגו באופן בו התנהלו) עלולה לגרום לפגיעה קשה בקיומה של עיתונאות חוקרת. הדברים עלו באופן ברור מעדותו של אלקבץ בחקירה שכנגד:

"עו"ד זילברבוים: או-קיי. עכשיו אתה יודע שגלי צה"ל, לא גלי צה"ל, מדינת ישראל מתכחשת להדס בסיפור הזה וטוענת שאין אחריות שילוחית.

העד, מר אלקבץ: זה לא בסדר. כאילו אני חשבתי מהרגע הראשון שגם הדס ובוודאי רזי, כאילו הפרקליטות באה ואמרה אנחנו, אנחנו, קודם כל משרד הביטחון בא ואמר אנחנו יכולים להגן רק על זה. אז אמרתי לא, לא יקום ולא יהיה. ניהלתי מאבק גדול מאוד. הגעתי עד למנכ"ל משרד הביטחון. לצערי לא הצלחתי. מה שכן הצלחתי אחר כך זה שהם הגיעו לאיזושהי תובנה שכן המדינה לא תגן עליהם אבל כן תאפשר להם לקחת עורכי דין וכאילו ותאפשר להם לעשות את זה. וגם חוץ ממנכ"ל משרד הביטחון, אדם, אז גם ניהלתי מאבק מול גברת ליטמן מפרקליטות המדינה. כאילו אמרתי אין מצב. בסוף אתם כאילו תגרמו לסגירת התחנה ולקריסתה, כאילו בסוף לא יכולה להיות סיטואציה שאין לנו הגנה. גם אם היא טעתה או גם אם היה בעיה בשיקול דעת. חייבת להיות הגנה. אין הגנה, אגב אמרתי את זה גם על פרילנסרים ששידרו בתוכנית

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

של אריאל סגל ומשרד הביטחון ניסה להתנער ממי ששידרה שם
שהייתה אחר כך שרה, גלית סטיאל וזה. ואין דבר כזה. הגעתי
תמיד אמרתי אנחנו חייבים הגנה. אם אתה לא מגן על הפרילנסרים
אז בסוף, בסוף אין זכות קיום לשידור. אז אל תשדרו. אז תשדרו
"קולה של אימא" ברגע שאתה כאילו הולך על המרכיב העיתונאי
אתה חייב לתת להם הגנה וככה עשיתי גם בקול ישראל וברשת ב'
ובידיעות ובכל מקום שהייתי בו. אין דבר כזה. אתה לא יכול
להשאיר אותם בחוץ."

171. שיקולי מדיניות מצטרפים לשיקולים האחרים אותם מניתי. הרחבת מעטפת ההגנה
לעיתונאי חוקר, גם אם שגה באופן עבודתו, עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי
בשמירה על חופש העיתונות, לגביה נאמר לאחרונה על ידי בית המשפט העליון, הנשיא י'
עמית בעניין אסנהיים, פסקאות 17-18 :

"חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת נגזרים מהזכות החוקתית
לחופש הביטוי, שבתורה הינה זכות בת של הזכות החוקתית
לכבוד האדם. בבסיס ההליך דנן עומדת ההנחה הברורה כי חופש
העיתונות הוא ערך מוגן, אינטרס ציבורי שיש להתייחס אליו
כשיקול כבד משקל.

[...]

העיתונות נתפסת כמי שמופקדת על איסוף המידע ופרסומו
לציבור, ולא בכדי היא זכתה לכינויים "הרשות הרביעית" או
"כלב השמירה של הדמוקרטיה"..."

מטעמים אלה אני קובע כי המדינה אחראית באחריות שילוחית מכוח סעיף 13 לפקודת
הנזיקין להתנהגותה העוולתית של שטייף.

קשר סיבתי עובדתי ומשפטי

172. הנתבעים טענו לניתוק מוחלט של הקשר הסיבתי, העובדתי והמשפטי. ראשית, פרשת
נתב"ג היא שגרמה לנזק משמעותי בתדמיתו של נ"ה וממילא הביאה לירידה בהיקף
הפעילות במשרד. נוסף על כך, "נפילתו" של נ"ה והפגיעה בשמו ובפרנסתו נגרמו אך ורק
בשל מעשיו והתנהלותו הפסולה והעבריינית. נוסף על כך, הקשר הסיבתי נותק על ידי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

"גורם זר מתערב" כדוגמת חקירת המשטרה שנעשתה כדין ובסמכות והדלפות על ידי צדדים שלישיים.

מנגד, לטענת נ"ה מתקיים קשר סיבתי הדוק, עובדתי ומשפטי, בין עוולות הנתבעים לבין נזקיו, שכן אלמלא הפריצה למכשירי הטלפון שלו, העברת החומרים והפצתם לא היה נגרם לו נזק. לשיטתו, אירועים קודמים כמו: הריאיון בתוכנית "עובדה", התנהלותו הקודמת או פרשת נתב"ג, שבה ניתנה הכרעת הדין רק ביום 20.9.2022, אינם מנתקים את הקשר הסיבתי לנזקים הכבדים בגין הפרסום שפרץ ברעש גדול בתחילת שנת 2019. אליבא נ"ה חקירת המשטרה אינה מהווה "גורם זר מתערב", מאחר שהיא והדלפת החומרים הן בדיוק סוג הסיכון המסתבר והמתבקש שהנתבעים יצרו בפעולותיהם ושהיה עליהם לצפותו בפועל.

173. בחינתו של קשר סיבתי תעשה בשני מישורים:

במישור העובדתי – ייבחן קיומו של קשר סיבתי עובדתי במקרה בו אשמתו של המזיק היא הסיבה לקרות הנזק (סעיף 64 לפקודת הנזיקין; ע"א 8650/08 **רפאלוב נ' מדינת ישראל שירות בתי הסוהר**, פסקה 32 (נבו 17.7.2013); במישור המשפטי – ייבחן הקשר הסיבתי באמצעות שלושה מבחני סיבתיות: מבחן הסיכון, מבחן הצפויות ומבחן השכל הישר (עמוס הרמן **דיני נזיקין** 153-154 (2020)). מבחנים אלה חלים גם על עוולת הפרת חובה חקוקה וגם על עוולה מכוח חוק הגנת הפרטיות (לעניין עוולת הפרת חובה חקוקה ראו: ע"א 119/86 **קני בתים בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, נתניה**, פ"ד מו(5) 727, 749 (1992); לעניין עוולת פגיעה בפרטיות ראו: סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות).

174. אשר למבחן הסיבתיות העובדתי – בחינת העדויות והראיות שהובאו לפניי כפי שפורט לעיל, מלמדת כי עיקר ההתנהגות העוולתית היא פריצת הטלפונים הניידים של נ"ה, העתקת המידע האישי מתוכם והעיון בו. אלמלא מעשה זה - לו אחראית שטייף באחריות ישירה ולו אחראית גלי צה"ל באחריות שילוחית - לא הייתה נפגעת פרטיותו של נ"ה ולא היה מתרחש הנזק הנטען (שעליו אעמוד בהמשך). לפיכך אני קובע כי מתקיים קשר סיבתי עובדתי בין אירוע פריצת הטלפונים והפקת המידע האישי מתוכם לבין הנזק הנטען בגין הפגיעה בפרטיות.

175. כעת נפנה לבחינת הסיבתיות המשפטית. בראש ובראשונה אדרש למבחן הסיכון. מבחן זה מהווה "מבחן-על" השאלה שנשאלת היא האם הנזק שנגרם בפועל הוא התממשות של סיכון צפוי שיצרה ההתנהגות העוולתית (ע"א 8783/23 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 50 (נבו 12.3.2026); ישראל גלעד "על ההיקף הראוי של ההכרה בסיבתיות משפטית בעוולות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

הרשלנות" מחקרי משפט כ"ט 169, 174 (2013)). הנזק לו טען נ"ה הוא פגיעה בפרטיותו וכן פגיעה כלכלית בגין פרסום מידע אישי בלתי מחמיא אודותיו. בענייננו ההתנהגות העוולתית של שטייף יסודה בחדירה בלתי מורשית לתכנים אישיים שהיו מצויים במכשירי הטלפון הנייד של נ"ה. מכשירי טלפון נייד מהווים מעין "כספת דיגיטלית" של תכנים אישיים, והוא כולל תיעוד של חייו האישיים של אדם, לצד פרטי קשר, התכתבויות, יומנים ומידע הדרוש לתפקודו השוטף. לפיכך הנזק שנגרם בפועל (ex post) הוא התממשות של הסיכון העוולתי (ex ante) שיצרה ההתנהגות (ישראל גלעד דיני נזיקין – גבולות האחריות 571 (2012)). אני קובע אפוא כי הנזק של פגיעה בפרטיות ושל הפגיעה הכלכלית הוא בגדר סיכון שצפוי מחדירה לתכנים פרטיים שמצויים בטלפון הנייד ומעיון ונבירה בתכנם.

176. אשר למבחן הצפיות, נשאלת השאלה האם אדם סביר יכול וצריך לצפות כי ההתנהגות העוולתית תגרום לסוג הנזק שנגרם בפועל. זהו מבחן אובייקטיבי-נורמטיבי שכולל גם את החובה לצפיית התוצאה המזיקה (ע"א 576/81 בן שמעון נ' ברדה, פ"ד לח(3) 1, 8 (1984)). עם זאת מבחן הצפיות אינו מחייב צפייה מדויקת של כל פרטי האירוע והתוצאה המזיקה (ע"א 9073/09 אסותא-מרכזים רפואיים בע"מ נ' שרף, פסקה 10 (נבו 14.6.2011)). בענייננו, מדובר בהתנהגות עוולתית של פגיעה בפרטיות והפרת חובה חקוקה. מוקד ההתנהגות הוא בחדירה לפרטיות, בחדירה למחשב ובשימוש בתוצרים של האזנת סתר, כמשמעה בחוק האזנת סתר. התנהגות עוולתית זו מולידה צפיות נורמטיבית לתוצאה מזיקה של פגיעה בפרטיות, כתוצאה מחשיפת סודותיו של אדם.

177. כידוע את שיקולי הצפיות הנורמטיבית מנחים גם שיקולים של מדיניות משפטית ראויה (דנ"א 4770/23 פלונית נ' רשות הספנות והנמלים, פסקה 6 (נבו 19.7.2023)). בהקשר זה אני מקבל את עמדתן של שטייף ושל גלי צה"ל כי נ"ה לקה בהתנהלותו הציבורית. כפי שעלה מהראיות שהובאו לפניי, נגד נ"ה התנהלה חקירה פלילית ואף נשקלה הגשת כתב אישום נגדו בגין ביצוע עבירות חמורות. ברם, בסופו של יום לא הוגש כתב אישום נגד נ"ה, גם עקב טעמים שקשורים לאופן בו הגיע המידע המפליל למשטרה. נשאלת השאלה האם התנהגות פסולה שכזו, שחלקה נטוע בשדה הפלילי, מאיינת את הקשר הסיבתי הנורמטיבי, שבין ההתנהגות העוולתית לבין התוצאה המזיקה? לטעמי התשובה לכך שלילית. כפי שפורט בהרחבה, הדין מספק שורת הגנות לעיתונאי שמפרסם תוכן בעל עניין ציבורי, גם אם התוכן עצמו פוגע בפרטיות. כפי שקבעתי, קו הגבול הנורמטיבי הוא שותפותו של העיתונאי במעשה בעל נופך פלילי להשגת המידע. במקרה בו נעשה שימוש באמצעים פסולים והתרחשה התנהלות בעלת סממנים פליליים ההגנות מוסרות, והעיתונאי נחשף להליכים משמעותיים ואחרים בגין הפרת כלל 17 לכללי האתיקה. אם כן, מעשיו הפסולים של נ"ה אינם מהווים הצדקה או מפלט מפני ההתנהגות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

העוולתית של שטייף, וממילא אין בהם לנתק את הקשר הסיבתי הנורמטיבי שיסודו במבחן הצפיות דלעיל.

178. אשר למבחן השכל הישר - במסגרתו תיבחן השאלה האם ההתנהגות העוולתית תרמה בפועל להתנהגות התוצאה המזיקה. זהו מבחן נגיבי, אשר שולל סיבתיות מקום בו ההתנהגות העוולתית לא הגדילה את הסיכון לקרות הנזק או אם קיים גורם דומיננטי אחר להתנהגותו (ע"א 4486/11 פלוני נ' שירותי בריאות כללית, פ"ד סו(2) 682, 709 (2013)). גם בהקשר זה קיים מתח בין מעשיו הפסולים של נ"ה (במסגרת פרשת "מין תמורת מינוי") לבין ההתנהגות העוולתית. עם זאת, ניתוח הראיות עליו עמדתי בחלקו הראשון של פסק הדין מלמד כי עד להפקת המידע מתוך הטלפונים הניידים של נ"ה, קרי: עד ההתנהגות העוולתית, לציבור ולגורמי החקירה לא היה ידוע על התרחשות זו. מתוך הראיות שהובאו לפניי עולה כי המידע בעניינו של נ"ה יסודו באותם מכשירי טלפון ניידים. אם כן, עולה כי ההתנהגות העוולתית היא שגרמה לתוצאה המזיקה בעניינו של נ"ה ולא קיים גורם אחר לכך.

179. לא נעלמה מעיניי טענתה של שטייף לפיה חקירת המשטרה היא הגורם הדומיננטי שגרם לנזק (הפגיעה בפרטיות והפגיעה הכלכלית). זה המקום להדגיש - מעמדה של שטייף אינו כמו אזרח רגיל מהשורה אשר מגיש תלונה במשטרת ישראל, ובעקבות כך נפתחת חקירה שתוצאותיה מתפרסמות בציבור. התנהלותה של שטייף - בכל הנוגע להליך הפסול של השגת המידע - היא בעלת נופך פלילי. בסופו של יום שיקולים של טובת הציבור ומיצוי החקירה בפרשת "מין תמורת מינוי" הולידו את גורמי החקירה והפרקליטות ליתן לה חסינות מפני הליך פלילי (בדומה ל"עד מדינה"). פתיחה של חקירה משטרתית בעקבות התכנים שעלו מהמידע שהופק באופן עוולתי היא בגדר הצפוי ולכן אין בה לשלול את הקשר הסיבתי (ע"א 576/81 בן שמעון נ' ברדה, פ"ד לח(3) 1, 9 (1984); ראו לעניין התערבות צפויה של כוחות מג"ב בעוולה של כליאת שווא - ע"א (מחוזי י-ם) 29938-09-13 פסגות כפר שיתופי להתיישבות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 130 (נבו 10.3.2015)). ומעבר לכך, כפי שכבר ציינתי בעניין אחר שנדון לפניי, חקירה משטרתית שנערכת בסמכות וברשות, כבעניינו, אינה יכולה להיחשב לגורם מחולל נזק (ת"א (מחוזי מרכז) 26458-03-15 סגיב טכנולוגיות מיגון אש (2009) בע"מ נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל, פסקה 116 (נבו 15.6.2020); ערעור על פסק דין זה נדחה - ע"א 5382/20 סגיב טכנולוגיות מיגון אש (2009) בע"מ נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל (נבו 10.10.2021)).

מטעמים אלה אני דוחה את הטענות לפיהן חקירת המשטרה שנפתחה בעניינו של נ"ה היא גורם אשר שולל את סיבתיות הנזק או מהווה גורם זר (בלתי צפוי) מתערב.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

הנזק

180. כפי ששנינו, פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית ועליה חלות הוראות פקודת הנזיקין בכפוף להוראות חוק הגנת הפרטיות (סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות). מכאן קיימים, בעיקרם, שני מסלולים לקביעת פיצוי בגין פגיעה בפרטיות: פיצוי בגין נזק שהוכח, לרבות נזק לא ממוני, ופיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 29א(ב) לחוק הגנת הפרטיות. נ"ה לא עתר לקביעת פיצוי סטטוטורי לפי סעיף 29א(ב) לחוק. לטענת נ"ה, הפריצה למכשירים הניידים ופרסום תוכנם הסבו לו נזקים ממוניים בסך 5 מיליון ₪ בגין הפגיעה בהכנסות המשרד וכן נזקים בלתי ממוניים בסך 4 מיליון ₪ בגין פגיעה בפרטיות ופגיעה במוניטין. לחילופין, העמיד נ"ה את הפיצוי באומדנה על סך 7 מיליון ₪. אדרש לרכיבי נזק אלה לפי סידרם.

נזק ממוני

181. במישור הממוני, נ"ה טען לפגיעה קשה במקור פרנסתו שהתבטאה בירידה חדה בהכנסות של משרד עורכי הדין "אטיאס-נוה" בשנים 2019–2021. משרד עורכי הדין אטיאס נ"ה מאוגד כחברת עורכי-דין. לפיכך נ"ה הגיש את חוות הדעת של רואה החשבון שטיינמץ (להלן – ר"ח שטיינמץ). חוות דעתו של ר"ח שטיינמץ התבססה על דוחות כספיים מבוקרים של המשרד בשנים 2017–2021 וכן על דו"ח עו"דכנית שהופק על ידי המשרד (פרי' עמ' 149, ש' 26, עמ' 151, ש' 31). בהתאם לדוחות הכספיים, הכנסות המשרד בשנים 2017–2021 הן כדלקמן:

שנה	הכנסות
2017	16,230,974 ₪
2018	17,364,473 ₪
2019	12,751,954 ₪
2020	10,265,401 ₪
2021	9,395,037 ₪

182. על בסיס נתונים אלה, ביצע ר"ח שטיינמץ השוואה בין ממוצע הכנסות המשרד בשנים 2017–2018 לבין ממוצע הכנסות המשרד בשנים 2019–2021. ר"ח שטיינמץ התבקש לשקף את הנתונים הכלכליים כהווייתם ולא אמד את סך הנזק שנגרם לנו"ה. כך ציין ר"ח שטיינמץ בעדותו: "אני חושב שחוות דעתי היא טכנית. לא ניסיתי לאמוד נזק, ציינתי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 נתונים מדוחות כספיים, אפילו לא עשיתי פרשנות המרה לבסיס מזומן" (פרי' עמ' 146, ש'
2 35-34). בהתאם לחישוב שערך חלה ירידה של 35.7% בשיעור הכנסות המשרד. לטענת רוי"ח
3 שטיינמץ ירידה זו נובעת, בין היתר, מירידה במספר התיקים החדשים שנכנסו למשרד: הן
4 באשר לחלק מלקוחות קבועים והן באשר ללקוחות חדשים. רוי"ח שטיינמץ נחקר על חוות
5 הדעת בחקירה שכנגד, ובמהלכה עלו הקשיים הבאים:
- 6 • רוי"ח שטיינמץ אישר כי לא התייחס בחוות הדעת לכל הלקוחות הקבועים של
7 המשרד אלא רק לאחד מהם, זאת אף שלמשרד יש לקוחות קבועים נוספים (פרי'
8 עמ' 153, ש' 21-17). באופן זה, הנתון המייצג ירידה בכניסת תיקים חדשים של
9 לקוחות חדשים הוא בעל משקל נמוך במיוחד.
- 10 • רוי"ח שטיינמץ עומת עם הטענה לפיה בדוח עו"דכנית לשנת 2019 שהופק עבורו על
11 ידי המשרד לצורך כתיבת חוות הדעת, חסרים 20 לקוחות. רוי"ח שטיינמץ לא סתר
12 את הטענה ולא ידע להשיב מדוע התרחש הדבר. כך עלו הדברים מעדותו: "אני לא
13 יודע איך זה בנוי. דוח ממוחשב נשמע לי מוזר שאפשר להעלים תיקים. אני לא יכול
14 לענות על זה" (פרי' עמ' 152, ש' 29-30).
- 15 • רוי"ח שטיינמץ אישר כי תקופה הקורונה (בין השנים 2020-2022) השפיעה אף היא
16 על היקף ההכנסות של המשרד (פרי' עמ' 150, ש' 31). עם זאת, השפעה זו לא נלקחה
17 בחשבון במסגרת חוות הדעת.
- 18 • רוי"ח שטיינמץ אישר כי לא בחן את דוח המשרד לשנת 2016. לדבריו: "... לקחנו
19 מספר שנים, אני לא זוכר, נתתי מספר שנים כדי לראות את הקיטון של המחזוריים
20 מנקודה מסויימת" (פרי' עמ' 150, ש' 34-35). אולם כשהוצג לרוי"ח שטיינמץ דו"ח
21 כספי של המשרד לשנת 2016 לפיו ההכנסות בשנה זו עמדו על סך 11 מיליון ₪ הוא
22 אישר כי לו היה מתייחס אף לדוח של שנת 2016, הקיטון בהכנסות היה נמוך יותר
23 (פרי' עמ' 151, ש' 14).
- 24
- 25 183. הנתבעים הגישו חוות דעת נגדית על ידי רוי"ח אלישע סער (להלן – רוי"ח סער). חוות הדעת
26 של רוי"ח סער אינה מתמודדת עם עצם הירידה בהכנסות, אולם מעלה שורה של נימוקים
27 אפשריים לירידה, וביניהם: פרישת שותפים (עורכי הדין זיו כהן וצחי יקולב), מגפת
28 הקורונה ופרסומים שליליים קודמים כמו פרשת נתב"ג. שיקולים אלה, כאמור, לא נלקחו
29 בחשבון במסגרת חוות הדעת של רוי"ח שטיינמץ. רוי"ח סער הדגיש כי המשרד (שמאוגד
30 כחברה) אינו צד לתביעה, וכי נוה סירב להציג את הדוחות אישיים שלו כפי שהוגשו למס
31 הכנסה, או מסמכים המבהירים את חלקו ומעמדו במשרד. בנסיבות אלה, לא ניתן להצביע
32 על הגורם לירידה בהכנסות.
- 33

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ח סטייף ואח'

תיק חיצוני:

184. עוד הוסיף רו"ח סער כי השוואת מחזורי ההכנסות שערך רו"ח שטיינמץ מטעה, שכן בשנת 2019 החברה שינתה את בסיס הדיווח החשבונאי שלה מבסיס מזומן לבסיס מצטבר. בנוסף, ההכנסות בשנים 2019–2021 נובעות מתיקים שנפתחו 2–5 שנים קודם לכן (בשל אופי תיקי הנזיקין שבהם מטפל המשרד), ולכן אין קשר סיבתי בינם לבין האירוע הנטען. לבסוף, רו"ח סער עמד בחוות דעתו על כך שבהתאם לפרסומים שונים במרשתת, בשנים 2019–2021 היו במשרד שותפים נוספים אשר עזבו אותו. לדבריו, יתכן כי בנוסף למערכת היחסים הממונית בין נ"ח לעו"ד אטיאס במשרד, התקיימה מערכת יחסים ממונית עם השותפים הנוספים ולה השפעה ישירה על הכנסותיו של המשרד. האמור בהקשר זה בחוות דעתו של רו"ח סער מקבל משנה תוקף נוכח עדותו של נ"ח לפיה: "הם היו שותפים במעמד שונה. אחד שותף בהון ואחד שותף בשכר" (פר' עמ' 110, ש' 4–5).

185. נ"ח ייחס את עיקר הפגיעה בפעילות משרדו למשדר המיוחד. דעתי שונה. כפי שכבר ציינתי, ליבת הפגיעה בפרטיות היא במעשה החיטוט והעיסוק בתכנים האישיים ובחומר שהושג בפריצה לטלפונים ולא בתוצאות שנובעות מעצם חשיפת המעשים ברבים, שהם פרי של התנהגות פסולה וחקירה משטרתית. כפי שעלה מעדותו של נ"ח, המשרד המיוחד בגל"ל לא היה הפרסום היחיד באמצעי התקשורת ביום ה"פרוץ" של החקירה לאחר מעצרו של נ"ח. צו איסור הפרסום צומצם במידה ניכרת עם הפיכתה של החקירה לגלויה. סביר בעיני כי עזיבת חלק מהלקוחות היא תולדה של ההתנהלות הפסולה של נ"ח והירידה במעמדו הציבורי כפועל יוצא מפרשת נתב"ג ומפרסום דבר החקירה המשטרתית בפרשת "מין תמורת מינוי". לא מן הנמנע כי הירידה במספר הלקוחות ובהכנסת המשרד היא אף פועל יוצא של עזיבת שני שותפים במשרד.

186. נ"ח לא הציג ראיות של ממש בהקשרים אלו. במצב דברים זה אני מתקשה לקבל את התשתית שהניח נ"ח לצורך קביעת היקף הנזק הממוני שנגרם כתוצאה מהמעשה העוולתי. לא התרשמתי כי קושי אובייקטיבי הוא שמנע מנ"ח להציג בבית המשפט אסמכתאות חשבונאיות מדויקות או דוחות מס הכנסה וכיו"ב, על מנת להוכיח את הירידה בהכנסותיו האישיות. אין מקרה זה דומה למקרה בו הניזוק לא צלח בביסוס רכיב הנזק בגין נסיבות שאינן תלויות בו (ראו לדוגמא נסיבות שמצדיקות פסיקת פיצוי ממוני על דרך האומדנה: ע"א 8588/06 דלג'ו נ' אכ"א לפיתוח בע"מ, פסקה 27 (11.11.2010); ע"א 1203/13 טומשובר נ' ארט אופיק בע"מ, פסקה 3 (6.5.2015)). לפיכך אינני רואה לנכון לפסוק פיצוי בגין נזק ממוני על דרך האומדנה, ודין תביעתו של נ"ח בגין נזק ממוני שנגרם כתוצאה מהפגיעה בפרטיותו או כתוצאה מהפרת חובה חקוקה - להידחות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

נזק לא ממוני

1

2

3 187. לטענת נ"ה הנתבעים פעלו במכוון לנטילת המכשירים, פריצתם, נבירה במידע פרטי ואישי

4 שלו וחשיפת שיחות ותכתובות אישיות. מעשים אלה אשר פגעו פגיעה קשה בפרטיותו

5 ובצנעת הפרט שלו, וכן הסבו לו נזקים כבדים ביותר המתבטאים בכאב וסבל, עוגמת נפש

6 ופגיעה קשה בזכות לפרטיות. בנסיבות אלה, עתר לפיצוי בסך ארבעה מיליון ₪ בגין נזק

7 לא ממוני. לחילופין עתר נ"ה להורות על דרך האומדנה על פיצוי בהיקף ניכר אשר ישקף

8 את חומרת האירועים המתוארים לעיל ופגיעתם הקשה בנ"ה.

9

10 188. הזכות לפרטיות היא זכות יסוד המגינה, בין היתר, על האוטונומיה של הפרט, על מרחבו

11 האישי ועל יכולתו לקבוע מי ייחשף למידע הנוגע אליו ובאילו נסיבות. לפיכך, עצם הפגיעה

12 שלא כדין בפרטיות עשויה להסב לנפגע נזק לא ממוני, המתבטא, בין היתר, בתחושות של

13 עוגמת נפש, השפלה, פגיעה בכבוד, אינוחות, אובדן שליטה על המידע האישי ופגיעה

14 בתחושת הביטחון והאוטונומיה.

15 נ"ה העיד לפניי בדבר הפגיעה שנגרמה לו בעקבות חשיפת המידע מהמכשירים. נ"ה תיאר

16 מדם ליבו את האופן שבו השפיע עליו הפרסום ועדותו שיקפה את עוצמת הפגיעה מבחינתו.

17 כך, לדבריו: "הפגיעה הייתה מטורפת, זה כמו שמתפוצצת עליך פצצת אטום, השמיים

18 נופלים עליך ואתה לא מבין מה קורה סביבך, מחול שדים מטורף, כל כלי התקשורת

19 הצטרפו לחגיגה, זה היה משהו חסר תקדים..." וכן: "הציגו אותי כאחרון העבריינים. אתה

20 הופך להיות בבת אחת רדיואקטיבי שפשוט מתרחקים ממך וזה בכל הרמות" (פ' עמ' 81,

21 ש' 7-9, 14-15). התרשמתי מעדותו של נ"ה, אשר נמסרה מתוך תחושה כנה של פגיעות עקב

22 הפרת פרטיותו ברמה החמורה ביותר. עדותו מתיישבת עם אופי הפגיעה בפרטיותו,

23 שעיקרה חדירה לתכנים האישיים שהיו אצורים במכשירי הטלפון והטיפול בהם כדי

24 להכניס לשידור במסגרת התחקיר שערכה שטייף. אני רואה לנכון להעניק לעדותו של נ"ה

25 משקל גבוה בכל הנוגע לעניין זה של תיאור הנזק הלא ממוני.

26

27 189. כאשר הוכח שנגרם נזק, אך אופיו הלא ממוני מקשה על כימותו המדויק, ניתן לקבוע את

28 שיעור הפיצוי בדרך של אומדנה (ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט(1) 113,

29 140-142 (1985); ע"א 1338/97 תנובה מרכז שיתופי לשווק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ

30 נ' ראבי, פ"ד נז(4) 673, 683-685 (2003); ע"א 7426/14 דניאל, פסקה 81 (נבו

31 14.3.2016)).

32 בתי המשפט עשו שימוש בקריטריונים שונים לקביעת שיעור הפיצויים בגין פגיעה בזכות

33 לפרטיות:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 הנפגע - בחינת סטטוס הנפגע ופעולותיו טרם הפגיעה. קרי: האם מדובר בדמות ציבורית
2 או באירוע שיש לציבור עניין בו; האם הנפגע יצר רושם שהוא מוותר על פרטיותו; האם
3 הנפגע ניסה להגן על פרטיותו באופן ובמידה שאדם סביר היה נוקט; הכאב והסבל שהיו
4 מנת חלקו של הנפגע.
5 הפגיעה – סוג המידע שנחשף. ככל שהמידע שנחשף הוא אינטימי יותר, כך יגדל שיעור
6 הפיצוי; היקף הפגיעה.
7 הפוגע – האם הפוגע פעל מתוך מניעים אלטרואיסטיים או שמא מתוך אינטרס אישי ולשם
8 הפקת רווח; האם הפגיעה נעשתה בזדון או ברשלנות.
9 (הלם, עמ' 261, 264-266)
- 10
- 11 190. בענייננו מדובר במסכת חריגה של פגיעה בפרטיות המצויה בליבת הזכות של נ"ה לצנעת
12 חייו האישיים והציבוריים. פגיעה זו בוצעה למרות שהגישה למידע האישי של נ"ה הייתה
13 מוגנת בסיסמה, כך שהיה צורך במומחיות בכדי לחדור למידע. מדובר בפעולה שמהווה
14 עבירה לכאורה על פי חוק האזנת סתר וחוק המחשבים. החדירה הפסולה למידע והפקתו
15 נעשתה ביוזמתה, בתיווכה ובאשרורה של שטייף. במסגרת תהליך זה, כאשר שטייף נפגשה
16 עם יולי לפגישה ממושכת בביתו והתוצרים הוקרנו על גבי מסך טלוויזיה, היא נוכחה עד
17 כמה המידע שנחשף הוא אינטימי. למרות זאת, שטייף הורתה ליולי להעתיק לה את
18 החומרים על גבי התקן נייד (דיסק און קי). לאחר העתקת המידע להתקן נייד, היא הדפיסה
19 את החומרים ומיינה אותם על פי תכניהם, לקלסר שחור, לקלסר לבן וניילונים. אז פנתה
20 שטייף לגורמים הנוספים בגלי צה"ל, לצורך פרסומו ברבים של המידע במסגרת התכנית
21 "מה בוער". אם כן, הפגיעה בפרטיות הלכה והתעצמה ולא לצורך מטרה אלטרואיסטית
22 כלשהי (כגון: הגנה על חני), אלא לצורך תחקיר עיתונאי במסגרת עבודתה של שטייף
23 בתפקיד כתבת תחום הפלילים בגלי צה"ל.
- 24
- 25 191. נוכחנו כי הפגיעה החמורה בפרטיותו של נ"ה השתרעה על פני כמה אירועים עוולתיים,
26 שעיקרם פגיעה חמורה בפרטיותו של נ"ה:
- 27 • אירוע ראשון - חדירה מכוונת לכמה מכשירי טלפון ניידים של נ"ה תוך התגברות
 - 28 על חסימה טכנולוגית שנועדה להגן על פרטיות המידע שהיה מאוחסן בהם. מעשה
 - 29 עוולתי זה נעשה ביוזמתה של שטייף, בהכוונתה, תוך שהיא משדלת מעת לעת את
 - 30 יולי להשלים את משימתו: השגת מידע לצורך התחקיר בענייננו של נ"ה.
 - 31 • אירוע שני – המפגש בין יולי לבין שטייף לאחר שיוולי העביר את המידע למחשב
 - 32 וסידר אותו בתיקיות, תוך שהם מחלקים אותו לחלקים פרטיים וציבוריים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 במפגש שהתמשך על פני כשעתיים, עיינה שטייף (ביחד עם יולי) במידע האישי של
- 2 נ"ה באמצעות הקרנה על גבי מסך טלוויזיה בביתו של יולי.
- 3 • אירוע שלישי – העתקת החומרים האישיים של נ"ה והעברתם להתקן נייד (דיסק
- 4 און קי). עניין זה מעיד שמטרתה של שטייף לא הייתה העזרה לחני, אלא השגת
- 5 מידע לתחקיר העיתונאי. לאחר מכן שטייף הדפיסה את החומרים ומיינה אותם
- 6 לפי נושאים: בקלסר שחור, בקלסר לבן ובניילונים.
- 7 • אירוע רביעי - מפגש הערכה מוקדמת שהתקיים ביום 24.12.2018 במשרדי גלי
- 8 צה"ל בנוכחות עו"ד דנינו, במהלכו הוצגו החומרים באופן כללי על מנת לבחון אם
- 9 ניתן לפרסמם בשידור במסגרת התכנית "מה בוער".
- 10 • אירוע חמישי – עיבוד המידע והכנתו לשידור בביתו של ברקאי ביום 27.12.2018
- 11 בהשתתפות הנתבעים (למעט אלקבץ). במסגרת הפגישה נערכה בחינה יסודית של
- 12 המסמכים שהביאה שטייף עימה באותם קלסרים. המשתתפים ניתחו והעריכו את
- 13 המידע שהוצג לפנייהם ונערכו למשדר החדשותי בעניינו של נ"ה.
- 14 • אירוע שישי - המשדר המיוחד ששודר בשעות הבוקר ביום ה- 16.01.2019, כאשר
- 15 מקור המידע הוא בפעילות עיתונאית בעלת נופך פלילי. השידור התאפשר לאחר
- 16 הפיכתה של החקירה לגלויה ועם מעצרו של נ"ה. הגם שבמסגרת המשדר המיוחד
- 17 לא תוארו רכיבי המידע האישי של נ"ה ונעשה מאמץ של הנתבעים שלא לחרוג
- 18 מהמותר בפרסום, הפרסום לא היה סטרילי. במסגרתו הוצגו רמיזות שונות
- 19 לקיומם של יחסים אינטימיים של נ"ה עם עורכות דין לצורך קידום.
- 20 192. העיון המשותף והפיכת ענייניו הכמוסים של נ"ה לנושא לדיון פנימי פגעו קשות באוטונומיה
- 21 שלו, ובזכותו לבחור עם מי לחלוק את סוד שיחו. מדובר במידע אישי ביותר-אינטימי, הגם
- 22 שיש לו השלכות משמעותיות במישור הציבורי. הליך הפגיעה בפרטיות לא היה חד פעמי.
- 23 מדובר בכמה וכמה אירועים, שכללו עיון משותף בין כמה וכמה גורמים, כאשר המעוול
- 24 הישיר (שטייף) מודע לאופן הפסול בו הושג המידע.
- 25 אשוב ואדגיש – עיקר ההתנהגות העוולתית היא בתהליך הפריצה למכשירי הטלפון
- 26 שמוגנים בסיסמה וכריית המידע מתוכם באופן פסול - פגיעה חמורה בפרטיותו שסודה
- 27 בפעילות בעלת נופך פלילי – הפקת מידע מתוך מכשירי טלפון נייד אשר מוגנים בסיסמה.
- 28 זהו הרכיב המרכזי שיגדיר ויקבע את היקף הפיצוי בגין הנזק הלא ממוני שנגרם לנ"ה.
- 29 מהלך זה מתיישב עם החבות המקבילה של שטייף מכוח עוולת הפרת חובה חקוקה,
- 30 שעיקרה הוא בפריצה לטלפונים הניידים ובשימוש שנעשה בתוצרי האזנת הסתר.
- 31

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

193. התרשמתי כי נ"ה ניזוק באופן מהותי ובלתי הפיך מהפגיעה החמורה בפרטיותו (השוו לת"א (מחוזי ירושלים) 3213/09 **פלונית נ' פלוני** (נבו 11.10.2011), שם נפסקו 200,000 ₪ עקב פגיעה משמעותית וקשה בפרטיות שאינה בעלת נופך פלילי). התנהלותו של נ"ה ראויה לגנאי ולביקורת, וייתכן כי זו הייתה מתבררת לגופה בהליך פלילי, אלמלא האופן הפסול בו הופק המידע. עם זאת הדבר אינו מצדיק את הפגיעה החמורה בפרטיותו ואינו מבטל את הנזק הלא ממוני שנגרם לו כתוצאה מכך.

הבאתי בחשבון את מכלול השיקולים עליהם עמדתי לעיל, לרבות את היותו של נ"ה איש ציבור לצד מורכבותה של הפגיעה בפרטיות, החל מאירוע הפריצה שהתרחש בשדה הפלילי, המשך בחיטוט בחומרים האישיים, העתקתם, הדפסתם ומיונם, ובהמשך ניתוח דקדקני של המידע האישי-אינטימי על ידי נבחרת האקטואליה של התכנית "מה בוער" בגלי צה"ל. בהתחשב באופייה השונה של כל חוליה בשרשרת האירועים העוולתיים, הפחתתי את גובה רכיב הפיצוי בגין פגישת ההערכה המוקדמת שנערכה במשרדי גלי צה"ל (לצורך בחינה משפטית), וכן הפחתתי את גובה רכיב הפיצוי בגין הפרסום במשדר המיוחד מתוך הכרה בכך שליבת הפגיעה בפרטיות אינה פרסום דבר החקירה ומעללי הנחקר שהוא דמות ציבורית, אלא הפריצה למכשירי הטלפון והחיטוט בתכנים האישיים. **בהתחשב בכל אלה אני קובע כי הנזק הלא ממוני שנגרם לנ"ה בגין מסכת האירועים לעיל עומד על סך 450,000 ₪ ליום מתן פסק הדין.**

אשם תורם

194. לטענת הנתבעים יש לייחס לנ"ה אשם תורם בשיעור של "100%" לקרות הנזק, המנתק כל קשר סיבתי בין מעשיהם לבין נזקיו הנטענים. לטענתם, כל פגיעה בשמו הטוב, במעמדו או בפרנסתו היא תוצאה ישירה של מעשיו הפסולים, הפליליים והבלתי מוסריים, ובראשם פרשת נתב"ג והתנהלותו שהביאה לסלידה ממנו. בנוסף, נטען כי השארת המכשירים הניידים אצל פרודתו חני במהלך סכסוך גירושין קשה מהווה רשלנות חמורה המגלמת ויתור מוחלט על פרטיותו.

בסיכומי התשובה מטעמו, נ"ה השיב כי הדרישה לייחס לו אשם תורם בשיעור של "100%" היא טענה "מפליגה ומחוצפת". הוא טוען כי מופרך לצפות ממנו לחזות שינסו לפרוץ פעם אחר פעם למכשיריו המוגנים בסיסמה, וכי ציפייה כזו קיימת "רק בעולמם הפרוע של הנתבעים". נ"ה הבהיר כי תביעתו אינה מבוססת על מעשיו, אלא על מעשי הפריצה, החיטוט, העיבוד והפרסום שביצעו הנתבעים, ועל כן אין לייחס לו כל אשם תורם לנזק.

195. יסודה של הגנת האשם התורם הוא בסעיף 68(א) לפקודת הנזיקין שקובע: "סבל אדם נזק, מקצתו עקב אשמו שלו ומקצתו עקב אשמו של אחר, לא תיכשל תביעת פיצויים בעד הנזק

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מחמת אשמו של הניזוק, אלא שהפיצויים שייפרעו יופחתו בשיעור שבית המשפט ימצא
2 לנכון ולצודק תוך התחשבות במידת אחריותו של התובע לנזק "...".
- 3 אם כן, האשם התורם הוא בגדר טענת הגנה שמכוונת להפחתת הפיצוי עקב התנהגות
4 הניזוק. לאשם התורם שני יסודות: יסוד פיזי-סיבתי – האם התנהגותו של הניזוק הוסיפה
5 על הנזק שגרם המזיק בהתנהגותו העוולתית; יסוד נורמטיבי – בו יבחן ממד האשם
6 בהתנהגותו של הניזוק (להרחבה ראו: רע"א 2809/18 קסברי נ' רוזן, פסקאות 6-7 (נבו
7 26.11.2018) והאסמכתאות הרבות שמובאות שם).
- 8
- 9 196. סוגיית פרשת נתב"ג אינה תולדה של המעשה העוולתי עליו עמדתי לעיל. הן פרשת נתב"ג
10 והן הליך הגירושין (על כל שנלווה לו) קדמו בזמן לפרשת פריצת הטלפונים. לא כך הם פני
11 הדברים בעניין התנהלותו של נ"ה בפרשת "מין תמורת מינוי", אשר היא שעומדת ביסוד
12 הפרסום של שטייף וגלי צה"ל.
- 13 בהקשר זה הנתבעים טענו כי נ"ה קיים קשרים אינטימיים עם מועמדת לשפיטה ופעל
14 לקידומה בניגוד עניינים חריף מבלי לגלות זאת, והיא "מקור הסלידה ממנו" ולא מעשיהם
15 שלהם. מנגד, נ"ה הבהיר כי קשריו האישיים הם עניינו הפרטי. הפרשות הללו לא הובילו
16 לכתב אישום, ואין לייחס לו אשם תורם נורמטיבי או סיבתי על כך שלא צפה שהנתבעים
17 יפרצו למכשיריו המוגנים בסיסמה ויחטטו בהם.
- 18 בסוגיית "מין תמורת מינוי", הראיות מלמדות כי נ"ה ניהל קשרים אינטימיים עם מועמדת
19 לשפיטה בעת ששימש בתפקיד ציבורי רב-השפעה. כן עלו טענות לגבי ניהול מערכות יחסים
20 עם מתמחות או עורכות דין, שביקשו את קרבתו של נ"ה על רקע מעמדו הבכיר (אם כי
21 אבהיר שאין לפניי ראיות כי נ"ה נתן לאותן נשים תמורה כלשהי בגין כך). מאידך הוכח כי
22 התיק הפלילי נגד נ"ה נסגר בסופו של דבר ללא הגשת כתב אישום, וכי המכשירים נפרצו
23 באופן בלתי חוקי על ידי יולי ביוזמתה, בתיווכה ובעידודה של שטייף.
- 24
- 25 197. המסקנה בעניין זה היא כי במישור הנורמטיבי קיים אשם מוסרי בהתנהלותו של נ"ה
26 שיצרה ניגוד עניינים חריף, אך במישור הפיזי-סיבתי אין לייחס לו אשם תורם לפריצה
27 עצמה. הפריצה למכשירים המוגנים בסיסמה והעתקת תכולתם האינטימית מהוות עוולה
28 עצמאית חמורה, שלא הייתה יכולה להתרחש ללא הפעילות האקטיבית והבלתי חוקית של
29 שטייף. בהינתן שהפיצוי ניתן בגין ליבת הפעילות העוולתית – הפריצה לטלפונים והחטוט
30 במידע האישי של נ"ה (ולא בגין הפרסום) – אינני רואה לנכון להפחית את הפיצוי בגין אשם
31 תורם לנזק.
- 32
- 33 198. טיעון נוסף בפי הנתבעים 3-6 נוגע לתחולת הכלל "מעילה בת עוולה לא תקום זכות תביעה".
34 לטענת אותם נתבעים זהו מקרה מובהק שבו אדם אינו יכול לבסס עילת תביעה ולקבל סעד

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

משפטי בגין נזק שנגרם לו עקב מעשיו הפסולים שלו עצמו. לשיטתם, נזקיו הנטענים של
נוה נובעים ישירות מהתנהלותו הפסולה, הפלילית והבלתי מוסרית. התביעה דן מהווה
ניסיון לעקוף את עיקרון ניקיון הכפיים ותום הלב ולהטיל על אחרים אחריות לתוצאות
מעשיו שלו. בהקשר זה השיב נ"ה כי מדובר בטענה שגויה המגלמת חוסר הבנה של הדין,
שכן קשריו האישיים הם עניינו שלו בלבד ועשרות הפרשות שיוחסו לו לא הובילו אפילו
לכתב אישום אחד. נ"ה הדגיש כי החלת עיקרון זה מותנית בקשר סיבתי הדוק בין מעשי
התובע לבין הנזק הנתבע, בעוד שהתביעה דנא הוגשה בגין מעשי הפריצה, החיטוט, העיבוד
והפרסום הפסולים שביצעו הנתבעים עצמם.

9

199. הכלל בעניין "מעילה בת עוולה לא תצמח זכות תביעה", הוא כיתובע אינו יכול לזכות בסעד
כאשר עילת תביעתו נשענת על מעשה בלתי חוקי או בלתי מוסרי חמור, הקשור קשר סיבתי
עובדתי ומשפטי לנזק. עם זאת, אין מדובר בשלילה אוטומטית, והחלתו שמורה בעיקר
למקרי קצה. תכליתו של הכלל היא הגנה על האינטרס הציבורי, למנוע שימוש בבית
המשפט למימוש מעשים לא כשרים, למנוע עידוד להפרת חוק ולמנוע מצב שבו החוטא
נהנה מפרי חטאו (ע"א 4079/05 הועדה המקומית לתכנון ובניה- שומרון נ' מעונה חברה
לבנין בע"מ, פסקה 27 (נבו 11.11.2010)).

17

200. בעניינו, חרף הפגמים החמורים בהתנהלותו של נ"ה, אינני סבור כי יש מקום לדחיית
התביעה מחמת הכלל של "מעילה בת עוולה לא תצמח זכות תביעה". הטעם לכך פשוט –
נדרש קשר סיבתי בין ההתנהגות הבלתי מוסרית לבין הנזק. אין די בקשר עובדתי בלבד,
אלא יש לבחון גם קשר סיבתי משפטי. קשר סיבתי משפטי בין מעשיו של נ"ה לבין אירוע
הנזק אינו מתקיים – אם נכיר בקשר סיבתי משפטי שכזה משמעות הדברים היא כי פריצה
בלתי חוקית לטלפונים ניידים של מי שמעשיו אינם מוסריים או אפילו אינם חוקיים תהיה
חסינה מפני תביעות נזיקיות. זוהי תוצאה שאינה מתקבלת על הדעת מבחינת השכל הישר
וממילא עומדת בניגוד להלכות הפסוקות אותן סקרנו בעניין חשיבותה של הזכות לפרטיות
אשר נגזרת מזכות יסוד: כבוד האדם. לפיכך אני דוחה את טענת הנתבעים בהקשר זה.

26

201. טענה נוספת שעלתה מצד חלק מהנתבעים נוגעת לכך שנוה ויתר על זכותו לפרטיות או
הסתכן מרצון בחשיפת סודותיו בכך שהשאיר את הטלפונים הניידים בביתה של חני ללא
השגחה. אינני מקבל טענה זו. מחקירתו הנגדית של נ"ה עולה כי הוא לא צפה שחני תעביר
את הטלפונים לצד שלישי כדי להפיק מהם מידע. לפיכך יסוד הידיעה הנדרש לצורך הגנת
ההסתכנות מרצון אינו מתקיים (להרחבה ראו: ע"א 7008/09 עבד אל רחים נ' עבד אל
קאדר, פסקה 34 (נבו 7.9.2010); יצחק אנגלרד, אהרן ברק ומישאל חשין דיני הנזיקין –
תורת הנזיקין הכללית 317 (גד טדסקי עורך, תש"ל)).

34

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

1
2 202. זאת עוד: חבותה הישירה של שטייף נובעת גם מהפרת חובה חקוקה. לפיכך הגנת
3 ההסתכנות מרצון לא תחול בנסיבות אלה בהתאם להוראת סעיף 5(ב) לפקודת הנזיקין,
4 שקובעת בעניין הגנת ההסתכנות מרצון כי "הוראות סעיף זה לא יחולו על תובענה שהוגשה
5 על עוולה הנובעת מאי-מילוי חובה שהיתה מוטלת על הנתבע מכוח חיקוק".
6 ומעבר לכך - כפי ששנינו הטלפונים היו מוגנים בסיסמה כלשהי. הפקת המידע מהם לא
7 הייתה תהליך פשוט לאדם מהשורה ונדרשו מומחיות וסיוע בכלים טכנולוגיים כדי לחזור
8 לתוכן שהיה אצור בהם. גם מטעם זה אינני סבור כי יש בהשאת הטלפונים בדירתם
9 המשותפת של בני הזוג (לאחר שנוה עזב את הבית) כדי להוות הסתכנות מרצון, הסכמה
10 לפגיעה בפרטיות או את הגורם הסיבתי לנזק במובן סעיף 65 לפקודת הנזיקין (להרחבה
11 ראו: רע"א 2809/18 קסברי נ' רוזן, פסקה 8 (נבו 26.11.2018)).
12 לפיכך אני דוחה את מכלול טענות הנתבעים בהקשר לתרומת התנהלותו של נ"ה לאירוע
13 הנזק.
14

האם הסכם הפשרה בין חני לבין נ"ה פוטר את הנתבעים מתשלום הנזק?

15
16 203. לטענת הנתבעים במסגרת הליך הגירושים קיבל נ"ה פיצוי מחני בגין הפריצה לטלפונים
17 ולכן הגיע עמה להסדר סילוק תביעות שפוטר אותה מפיצוי למרות חלקה בפרשה. בהקשר
18 זה הסתמכו הנתבעים על סעיף 55 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן – **חוק**
19 **החוזים**), בטענה שהפטר של אחד החייבים פוטר גם את יתר החייבים, אלא אם כן
20 משתמעת כוונה אחרת. לחילופין, טענו הנתבעים כי גם לפי סעיף 83(ב) לפקודת הנזיקין,
21 אין נ"ה יכול להיפרע מעבר לסכום שנפרע בהסכם הפשרה, שמהווה "פסק דין שניתן
22 ראשון". לפיכך הנתבעים טענו כי נ"ה מנוע לתבוע מהם פיצוי בגין פריצת הטלפונים
23 והשימוש במידע שהופק מהם.
24 נ"ה טען מנגד כי הסכם הפשרה בינו לבין חני כלל ויתור הדדי על טענות, ולא היה בגדר
25 "הפטר" שפוטר את הנתבעים. נ"ה הדגיש כי ויתורו על תביעה נגד חני נבע מכך שהיא אם
26 ילדיו ומרצונו להימנע מפגיעה בתא המשפחתי, ולכן מדובר ב"פטר אישי" לחני בלבד
27 כמשמעותו בסעיף 55(ג) לחוק החוזים. עוד טען נ"ה כי הסדר עם מעוול אחד אינו חוסם
28 תביעה נגד מעוול אחר, וההסדר עם חני לא נועד לפרוע את מלוא נזקו.
29
30 204. בראש ובראשונה תיבחן המחלוקת בראי הוראת סעיף 55(ג) לחוק החוזים. הכלל הוא כי
31 אם "הפטר הנושא אחד החייבים מן החיוב, כולו או מקצתו – בויתור, במחילה, בפשרה
32 או בדרך אחרת – הופטר גם השני באותה מידה, זולת אם משתמעת מן ההפטר כוונה
33 אחרת". בהקשר זה נ"ה טען כי כוונתו בויתור על תביעות כלפי חני לא הייתה לשחרר את
34

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

יתר הנתבעים מאחריותם. נוה הסביר כי הוויתור נבע משיקולים אישיים של הורות משותפת ודאגה לתא המשפחתי. מנגד, הנתבעים טענו כי הימנעותו של נוה מלהציג את הסכם הפשרה צריכה לפעול לחובתו, וכי יש להניח שתכלית ההסכם הייתה פירעון מלא של החוב הנזיקי. סירובו של נוה לחשוף את המסמך פועל לחובתו ומחזק את הכלל לפיו יש בכך כדי לפטור את הנתבעים מחבותם כלפיו.

205. מחלוקת זו מעוררת את השאלה כיצד ייקבע אם משתמעת מן ההפטר כוונה אחרת כלשונו של סעיף 55(ג) לחוק החוזים. סוגיה זו נבחנה בע"א 33/00 מדינת ישראל, אגף המכס והמע"מ נ' סוריה, פ"ד נח(5) 1, 8 (2003):

"כיצד נקבע אם משתמעת מן ההפטר כוונה אחרת? האם בהיעדרו של ביטוי מפורש לכך שההפטר הוא אישי יש להניח כי ההפטר הוא הפטר כללי? התשובה לשאלה זו נעוצה בבחינתה של "הכוונה המשתמעת" מן ההפטר. "כוונה משתמעת" מעידה על עצמה כי אין היא כוונה מפורשת, לא בכתב ולא בעל-פה. די בכך שהיא משתמעת מהקשר הדברים. "כוונה משתמעת" היא, על-פי עצם מהותה, חלשה מכוונה מפורשת ועמומה ממנה. על משמעותה של "כוונה משתמעת" עמד השופט מ' חשין במקרה שנידון לפניו בהקשר ל"אומד דעת" מצווה, שעל-מנת לעמוד עליו יש להתחקות אחר "כוונה משתמעת", באומרו:

"...כוונה 'משתמעת' כוללים אנו בה... את 'אומד דעתו של המצווה'... דומה עלינו, כי 'אומד דעת' זה פורס עצמו גם על לימוד דבר מתוך דבר – כדרכו של נבון ('ונבון דבר' שמבין דבר מתוך דבר': סנהדרין, צג, עב) – ובדרכו זו ינחה עצמו בית המשפט בשכל ישר, בצדק וביושר כהלכתם" (ע"א 1182/90 שחם נ' רוטמן, בעמ' 339).

(ראו גם ע"א 4714/90 ויספלד נ' ויספלד). הכלים לחילוץ "כוונה משתמעת" מתוך הסכם, מנסיבות כריתתו ומתכליתו הם לימוד דבר מתוך דבר בעזרת השכל הישר, הצדק והיושר. כך גם בענייננו.

206. בענייננו, נוה נמנע מחשיפת הסכם הגירושין עם חני מטעמים של פגיעה בפרטיותו. עם זאת מהות הדברים עלתה מתוך עדותו לפניי:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נוה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

"תוך כדי כך בבית המשפט למשפחה ואני מדבר על טווח מועדים ממרץ 2019 עד יוני 2019 הגענו לדיון בפני כב' השופטת מקייס הגענו להסדר שמסיר כולל אלה בבית הדין הרבני והוגשה הודעה מוסכמת לבית הדין הרבני וביהמ"ש למשפחה נתן לנו פסק דין שאישר את כל הנושא הרכושי ביוני 2019 כולל הליך קביעת פסק הדין ומזונות הדין וביהמ"ש פסק מזונות לפי סעיף 79א' ללא הנמקה ולכן מה שעו"ד זילברבוים טוען ומנסה להציג מצג לא מדויק.

ש. ההסכם הפשרה שלכם כלל ויתור על טענות?

ת. כן. כולל טענות נזיקיות שחני ביקשה שיכנסו להסכם שלא אתבע אותם בתביעה כזו למשל."

(פר' עמ' 102, ש' 2-9)

207. העולה מעדותו של נוה הוא כי בחודש יוני 2019, כמה חודשים לאחר פתיחת ההליך דן הוא הגיע עם חני לידי הסדר רכושי שכולל הימנעות מתביעה נגדה לרבות בעילות נזיקיות. אם כן, אין מדובר בהפטר של חיוב במובן סעיף 55(ג) לחוק החוזים, אלא בהסכם שלא לתבוע. יפים לכך הדברים שנקבעו על ידי הנשיא א' ברק בע"א 610/94 בוכבינדר נ' כונס הנכסים הרשמי בתפקידו כמפרק בנק צפון אמריקה, פ"ד נז(4) 289, 302 (2003):

"נקודת המוצא העקרונית הינה כי הדירקטורים חבים כלפי הבנק בגין הפרת חובת הזהירות המוטלת עליהם כחברי הדירקטוריון "יחד ולחוד" (ראו פסקה 32 להלן). בחיוב "יחד ולחוד" חל הכלל שלפיו הפטר של הנושה לאחד החייבים מפטיר את החייבים האחרים, "...זולת אם משתמעת מן ההפטר כוונה אחרת" (סעיף 55(ג) לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973). כוונה כזו משתמעת אם הניזוק (הבנק) מעניק למזיק (דירקטור) פטור אישי (ראו ד' פרידמן, נ' כהן "ריבוי חייבים" דיני חיובים – חלק כללי (להלן – פרידמן וכהן, בעמ' 289). פטור אישי יכול ללוש צורות שונות. אחת מהצורות המקובלות בישראל היא זו של "הסכם שלא לתבוע". כאשר זהו תוכנו של ההסכם, "משתמעת מן ההפטר כוונה אחרת", ואין באותו הפטר כדי לשחרר את החייבים מחבותם כלפי הניזוק) ראו M. Ben-Porath "Extinction of Cause of Action by Release or Covenant not to Sue".

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

208. מסקנה זו לפיה משתמעת כוונת אחרת מן ההפטר, מתחזקת בשניים: קיומה של התביעה
דנן בעת עריכת הסכם הגירושין של הזוג נ"ה ומיקומו הגיאומטרי במסגרת הליך פירוק
התא המשפחתי בבית המשפט לענייני משפחה. כל אלה מלמדים כי מדובר במתן פטור
אישי, ולא בהפטר של חייב אחד מיני רבים, שאז מופטרים גם החייבים האחרים (ע"א
(מחוזי חי') 651/08 גאגין נ' אפשטיין, פסקה 23 (נבו 5.9.2011); דניאל פרידמן ונילי כהן
"ריבוי חייבים" דיני חייבים- חלק כללי, 155, 285 (דניאל פרידמן עורך, תשנ"ד-1994)).
בהינתן שמדובר במתן פטור אישי, אני דוחה את טענת הנתבעים לגבי הפטרתם מהחוב
כלפי נ"ה בהתבסס על הסכם הגירושין עם חני.

209. הוא הדבר לגבי טענתם החלופית של הנתבעים בעניין סעיף 83(ב) לפקודת הנזיקין. בעניין
זה, נפסק ברע"א 4474/20 נ"ה הרשקוביץ, פסקה 17 (נבו 1.11.2020), כי יש להבחין בין
פשרה המשחררת את יתר המעוולים לבין מצב שבו נשמרה זכות הניזוק כלפי היתר (כן
ראו: רע"א 8037/23 סרן שבתאי נ' טיולי אלון טבריה בע"מ, פסקאות 11-12 (נבו
27.3.2024)).
בענייננו, לא היה כל "הסדר פשרה" שנועד לפרוע את הנזק, אלא הסכם גירושין שכולל גם
תנאי של הימנעות מהגשת תביעה נזיקית. גם חני בעדותה לפני לא ציינה כי היא שילמה
או קיבלה סכומים קונקרטיים בגין רכיב זה. מתוך עדותה עולה כי הסכם הגירושין היה
הסדר כוללני, במסגרתו הסכימו בני הזוג להימנע מתביעות:

"ש. מה היה בהסכם הפשרה?

**ת. קבענו סכום של כסף שהוא הרבה פחות ממה שמגיע לי, לא היה
ח"ד שמאי, זה היה מו"מ של שוק, זרקו סכום ואמרתי אני יכולה
לקנות דירה לי ולחמשת הילדים שלי, נפסקה מזונות וגם שם השופטת
לא עשתה איתי צדק בלשון המעטה, חתמנו ויתור על תביעות וזהו."**

(פר' עמ' 228, ש' 15-18)

210. עדותה המפורשת של חני (שהיא בעלת אינטרס שונה מזה של נ"ה) מלמדת כי לא נקבע "תג
מחיר" לויתור על הרכיב הנזיקי. יוצא אפוא כי הוויתור היה חלק ממשא ומתן כוללני.
בכך נשמטת הקרקע תחת טענת הנתבעים כאילו נ"ה נפרע או קיבל שיפוי כפול בגין נזקי
הפגיעה בפרטיותו. אם כן, עדות זו שופכת אור על תוכנו של ההסכם בסוגיה שבמחלוקת
ויש בה כדי להפריך את החזקה לחובתו של נ"ה שקמה בגין אי חשיפתו של הסכם הגירושין.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ח נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

בנסיבות אלו אינני רואה הצדקה כלשהי לקבל את טענת הנתבעים בעניין הפטרתם
מתשלום פיצויים מכוח הסכם הגירושין שנערך בין חני לבין נוח בחודש יוני 2019 בבית
המשפט לענייני משפחה.

עולות לשון הרע

211. לטענת נוח, ביום 28.5.2019 פרסמה שטייף בחשבון ה"פייסבוק" שלה תמונה מפוצלת:
מצד ימין תמונה שלה ושל מי ממכריה ומצד שמאל תמונה של נוח עם קישור לידיעה מאתר
"דה מרקר" בדבר עיכוב בירור התובענה שהוגשה נגד נוח. מעל שתי התמונות כתבה שטייף
כדלקמן: "המבדיל בין קודש לחול. מימין הקודש. משמאל תולעת האשפה. סבלנות. לא
בכדי שתיקתי רועמת ... סייג לחוכמה ...". כינויו של נוח "תולעת אשפה" גרמה להשפלתו
ולביזויו. מכאן שמדובר בפרסום העולה כדי לשון הרע כאמור בסעיף 1 לחוק איסור לשון
הרע.

212. מנגד, לטענת שטייף היא הייתה מצויה תחת מכבש לחצים אדיר מצד נוח אשר הגיש נגדה
תלונות סרק במשטרה מגובות בטענות שקר. שטייף הביעה, באמצעות הפרסום בפייסבוק
את דעתה על ההבדל בין העוסקים במלאכת הקודש של הבאת האמת לידיעת הציבור לבין
אלו הפועלים במסתור ובמחשכים ואשר מנסים לחול ולהיחבא מעינו הבוחנת של הציבור.
לדבריה: "זו דעתי, מי שמכנה אותי פורצת וגנבת הוא תולעת אשפה. ב' – מכל מה שידעתי
עליו ומה שחני שיתפה והחומר שהיה בידי, זו דעתי" (פר' עמ' 171, ש' 7-8). נוח, כנציג ציבור
חשוף לדברי ביקורת גם אם הם חריפים וקשים. בהקשר זה מדובר בלא יותר מזוטי דברים.
מכל מקום לטענת שטייף עומדות לה ההגנות הקבועות בסעיפים 15(4) ו-15(10) לחוק
איסור לשון הרע.

213. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מגדיר לשון הרע כדבר שפרסומו עלול להשפיל אדם, לבזותו
או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג. אין צורך להוכיח שהפגיעה אכן התרחשה בפועל.
די בכך שהפרסום עלול לגרום לה. ההכרעה אינה נעשית לפי תחושתו הסובייקטיבית של
הנפגע או לפי כוונת המפרסם, אלא לפי המשמעות שאדם סביר היה מייחס לביטוי,
בהתחשב גם בנסיבות החיצוניות ובמשמעות המשתמעת "בין השורות" (שנהר, בעמ' 227-
226).

214. במקרה דנן כינתה שטייף את נוח "תולעת אשפה". בפסיקה נקבע כי סינון קללה כלפי אדם,
באופן פומבי, עלול להשפילו ולבזותו ולכן להוות "לשון הרע". עם זאת, מאחר שקללות
וגידופים הם חלק מהחיים החברתיים במדינה, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע. החשש הוא שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כ'לשון
- 2 הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן (רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר**,
- 3 פסקה 26 לפסק דינו של השופט (כתוארו דאז) א' ריבלין (נבו 12.11.2006) (להלן – **עניין בן**
- 4 **גביר**)).
- 5
- 6 215. כינוי של נ"ה "תולעת אשפה" אינו תיאור ניטרלי או ביקורת עניינית, אלא צירוף מילים
- 7 המציג אותו באופן מחפיר, נחות ובזוי אשר עלול להשפיל ולבזות אותו (לעניין השימוש
- 8 בביטוי "תולעת", ראו: ע"א (מחוזי מרכז) 38795-07-22 **קצובר נ' עיתון ידיעות אחרונות**
- 9 **בע"מ**, פסקה 72 (נבו 31.1.2023)).
- 10 הכינוי המבזה הועלה כ"פוסט" ברשת החברתית "FACEBOOK". ברע"א 1239/19 **שאל**
- 11 **נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ**, (נבו 8.1.2020) נקבע כי: "בשלב זה של התפתחות הפסיקה
- 12 לא יכול להיות ספק כי פעולה ישירה של כתיבת 'סטטוס' או 'פוסט' ברשת החברתית היא
- 13 אכן פרסום כמובנו בחוק, ועל כן עשויה להקים עילה לתביעה ככל שיש בה משום לשון
- 14 הרע" (פסקה 42 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז). מטעמים אלה, אני קובע כי מדובר
- 15 בפרסום העולה כדי לשון הרע.
- 16
- 17 216. לטענת שטייף, פרסום זה חוסה תחת ההגנות הקבועות בסעיף 15(4) ו-15(10) לחוק איסור
- 18 לשון הרע. סעיף 15 לחוק מחיל על כל סעיפי המשנה שבו את דרישת תום הלב. כעולה
- 19 מעניין בן גביר, שאלת תום הלב נבחנת, בין היתר, בשים לב לכוונה שעמדה ביסוד הפרסום,
- 20 למידתיותו, ללשונו, לסגנונו וכן לזיקה שבין הביטוי לבין העניין שבו עוסק הפרסום (עניין
- 21 בן גביר פסקה 32 לפסק דינו של השופט א' ריבלין)
- 22
- 23 217. בענייננו, הכינוי המבזה לא נאמר בהקשר לתוכן הכתבה שאליה הוצמד ולא נמצא קשר
- 24 ענייני בינו לבין נושא הפרסום. זאת ועוד: יש ליתן את הדעת לכך שהכינוי המבזה נאמר על
- 25 רקע מערכת יחסים מתוחה בין שטייף לבין נ"ה. עניין זה מחזק את המסקנה כי הביטוי לא
- 26 נבע מהקשר ענייני לפרסום אלא משקף את המתח האישי ביניהם. כינוי זה אף אינו מתיישב
- 27 עם דרישת המידתיות ויש בו כדי להעצים את הפגיעה בנ"ה ללא הצדקה עניינית. מטעמים
- 28 אלה אני קובע כי הכינוי המבזה נאמר בחוסר תום לב.
- 29
- 30 218. בגין פרסום זה עתר נ"ה לחייב את שטייף לפצותו בסך 141,000 ₪ מכוח סעיף 7א(ג) לחוק
- 31 איסור לשון הרע. סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע קובע כי בית המשפט רשאי לחייב את
- 32 הנתבע לשלם לנפגע בגין לשון הרע פיצוי שלא יעלה על סך 50 אלף ₪, ללא הוכחת נזק.
- 33 סעיף 7א(ג) לחוק מציב דרישה נוספת על עצם קיומה של לשון הרע, לפיה יש להוכיח כי
- 34 הפרסום נעשה "בכוונה לפגוע" ואין די בכך שהפרסום פגע בפועל במושא הפרסום או

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 4585-02-19 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

שנעשה בחוסר תום לב. הפסיקה עמדה על כך שכפל הפיצוי אינו תוצאה אוטונומית של קביעת אחריות אלא שמורה למקרים שבהם הוכחה כוונה ממשית לפגוע, תוך בחינת נסיבות הפרסום, התנהלות המפרסם ותוכן הפרסום (רע"א 2015/15 **פלבסקי נ' חברת מקור הפורמייקה בע"מ**, פסקה ג' (נבו 4.8.2016); **דיני לשון הרע**, עמ' 795).

219. לאחר שבחנתי את מכלול נסיבות הפרסום, לא שוכנעתי כי עוצמת הפרסום ותפוצתו מקימות עילה לפסיקת כפל פיצוי לפי סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע. יש לזכור כי הפרסום בוצע בנסיבות שבהן הוחלפו האשמות הדדיות בין הצדדים, כחלק מסכסוך נרחב (פר' עמ' 170, ש' 21). במצב דברים זה, אין הצדקה לקבוע כי מתקיימת כוונה בלעדית לפגוע המצדיקה כפל פיצוי. עם זאת יש להביא בחשבון כי מדובר בביטוי מעליב, שרכב על העניין הציבורי שהתלווה לחשיפת פרשת "מין תמורת מינוי". **באיון שבין חומרת הביטוי המבזה לבין מצב שמו הטוב של נ"ה באותה עת, ותוך התחשבות בנסיבות הרקע של הפרסום והיריבות האישית שבין נ"ה לבין שטייף (שלוחתה בכמה וכמה פרסומים), מן הראוי להעמיד את הפיצוי בגין פרסום זה על סך 25,000 ₪ ליום מתן פסק הדין.**

220. במסגרת סיכומיה, העלתה שטייף טענת קיזוז בגין לשון הרע והעריכה את נזקיה, הממוניים ושאינם ממוניים, בסך של 1,000,000 ש"ח, ובכל מקרה לא פחות מ-200,000 ש"ח בגין כל הודעה בכלי התקשורת או פנייה למשטרה. לטענתה, התובע ושלוחיו ייחסו לה עבירות קשות בפרסומים מסיתים ובתלונות שווא במטרה לפגוע בה. בהקשר זה הפנתה שטייף למוצגים 27/ו – 28/ו, שם תוארה שטייף בכינויים "גנבת" ו"פורצת". דין טענת הקיזוז של שטייף להידחות. בחינת מוצגים 27/ו ו-28/ו מלמדת כי מדובר בכתבות חדשותיות באתר "וואלה" ו"דה-מרקר" שם רואיינו צדדים רלבנטיים, לרבות עורכי דינם, כאשר כל צד הציג את גרסתו וטיעונו בעניין. עיון באותן כתבות אינו מלמד על הפרסומים שייחסה שטייף לנ"ה. אינני רואה בטיעונים שהועלו באותן כתבות כדי פרסום של ביטוי שיש בו לשון הרע. גם אם היה בכך פרסום כאמור, ממילא הוא היה חוסה תחת ההגנה על עניין אישי כשר – כקבוע בסעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע – תוך כדי ראיון עיתונאי שנועד לסקר פרשה חדשותית, כך שמדובר בנסיבות שחלה עליהן הגנת תום הלב (**שנהר**, בעמ' 582-583).

221. לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים והן נידחות.

פסיקתה

222. בהתחשב במכלול הנימוקים אותם פרטתי לעיל אני מורה כדלקמן:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-02-4585 נ"ה נ' שטייף ואח'

תיק חיצוני:

- 1 א. התביעה נגד רזי ברקאי נדחית. התובע (נוה) יישא בהוצאות ברקאי בסכום גלובאלי בסך
2 5,000 ₪ וכן יישא בשכ"ט בא כוחו כפועל יוצא מהיקף ההליך והמשאבים שהושקעו בהגנתו
3 על דרך האומדנה בסך 100,000 ₪.
- 4 ב. התביעה נגד נורית קנטי ואילאיל שחר נדחית. התובע (נוה) יישא בהוצאות בסכום גלובאלי
5 בסך 5,000 ₪ לזכות כל אחת מנתבעות אלה. מובהר כי אינני פוסק לחובתו של נוה חיוב
6 בשכ"ט מאחר שנתבעות אלה יוצגו על ידי באי כוח המדינה אשר לגביה התוצאה שונה.
- 7 ג. התביעה נגד הדס שטייף בגין אירוע הטלפונים והפגיעה בפרטיות מתקבלת בחלקה. כך גם
8 לגבי התביעה נגד המדינה (גלי צה"ל) מכוח אחריותה השילוחית למעשיה של הדס שטייף.
9 אני מחייב נתבעות אלה לשלם ביחד ולחוד לנוה סך 450,000 ₪ ליום מתן פסק הדין. בנוסף
10 אני פוסק לזכותו של נוה הוצאות בגובה מחצית אגרת בית המשפט ומלוא שכר העדים כפי
11 שנפסקו בדיון. אינני משית על שטייף והמדינה את עלות חוות דעתו של המומחה ר"ח
12 שטיינמץ מאחר שלא תרמה להערכת הנזק. ברכיב ההוצאות יישאו שטייף והמדינה ביחד
13 ולחוד. אשר לחיוב בשכר טרחה, מאחר שהתביעה נגד קנטי ושחר נדחתה ובהתחשב בכך
14 שהן יוצגו על ידי באי כוח המדינה מהפרקליטות, אני מחייב את המדינה בשכ"ט באי כוחו
15 של נוה באופן מופחת בסך 50,000 ₪. מאידך שטייף תישא בשכ"ט ב"כ של נוה בסך 90,000
16 ₪ (בהתחשב בתוצאת פסק הדין). החיובים בגין שכר הטרחה הם חיובים נפרדים.
- 17 ד. התביעה בגין פרסום לשון הרע על ידי שטייף בפלטפורמת "פייסבוק" מתקבלת בחלקה.
18 אני מחייב את שטייף לשלם לנוה בגין פרסום זה סך 25,000 ₪ ליום מתן פסק הדין וכן
19 שכ"ט בסכום גלובאלי בסך 5,000 ₪. רכיב זה הוא בגדר חיוב נפרד ועצמאי.
- 20 ה. החיובים מכוח פסק הדין ישולמו בתוך 60 ימים מהיום.

21
22 ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ז, 05 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.
23

אורן שורץ, שופט, סגן הנשיאה

24
25